

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul VIII - 1906

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Învingători muribunzi
2. Întoarcerea acasă (poezie)
3. Ce mărturii datorează un ofițer german credincios camarazilor și subalternilor lui?
4. O conversație publică între D. L. Moody și Ch. Monod, într-o sală de evanghelizare din Londra
5. Puterea de care avem nevoie (S. D. Gordon)
6. Din întuneric la lumină - XIII
7. Bucuria mântuirii
Sunt al Domnului (poezie)
După aceea (poezie)
8. Bucuria Domnului (poezie)
9. Despre puterea conștiinței
10. Învierea Domnului
11. Conduc la țintă (poezie)
12. Călăuzit prin Duhul Sfânt
13. Călăuzire divină (poezie)
14. Noi am văzut slava Lui (poezie)

Nr. 1 Învingători muribunzi

Conținutul

- I. Mesagerul victoriei
- II. 2 Timotei 4,7-8
- III. Întâlnirea
- IV. Marea luptă de pe pământ
- V. M-am luptat lupta cea bună
- VI. Luptători învinși
- VII. Mi-am sfârșit alergarea
- VIII. Am păzit credința
- IX. Cununa neprihănirii

Articolul de mai jos urmărește în esență expunerea de idei a unei prelegeri care a fost ținută pe aceeași temă în 5 martie 1905, în Michael-Hospiz, din Berlin, într-o adunare de evanghelizare pentru ofițeri și familiile ofițerilor.

I. Mesagerul victoriei

În muzeul din Berlin stă statuia de bronz a mesagerului victoriei, acel tânăr care, după legendă, s-a grăbit de pe câmpul de bătaie de la Maraton, spre Atena, unde în poarta cetății natale s-a prăbușit, murind cu strigătul: *Am învins!*

Artistul l-a prezentat pe acest tânăr așa cum a ajuns la poartă, cu ultima lui putere, cu o ramură de laur în mâna dreaptă, cu bucurie fericită pe față. Bucuria triumfului i-a înaripat pașii. O veste minunată: lupta la care am ieșit ne-a condus la victorie! *Suntem salvați!* Dușmanul crud este distrus. Ce fericită întoarcere acasă!

Iată, aceasta este imaginea unui creștin credincios, care dorește și el să traverseze arena de luptă și de slujire ca învingător și cu ultima suflare, întorcându-se acasă, în casa Tatălui, să strige de bucurie că a biruit. Preafericiți sunt oamenii care au ales între Isus și lume, care și-au dat inima și viața Fiului lui Dumnezeu, care i-a iubit întâi. Isus le pune în mână ramura de laur a harului veșnic. Nu este nici o îndoială: ei sunt *siguri de har*. „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). În calitate de copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai slavei, ei privesc înapoi, la crucea de pa Golgota. Toată vina și pedeapsa lor este așezată pe capul nevinovat al marelui lor Chezaș. Ei sunt împăcați, stropiți cu sângele Mielului lui Dumnezeu, ei sunt *oameni iertați și iubiți*. Ei arată împreună cu Ioan Botezătorul spre Fiul lui Dumnezeu și spun: „*Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!*” (Ioan 1,29.) Ei strigă de bucurie: Și păcatul meu este luat, aruncat în marea îndurării pentru totdeauna! Judecata a fost executată, a rămas în urma mea; și ce este înaintea mea? *Slavă!* Poarta casei Tatălui este deschisă! Încă un drum scurt și atunci voi fi la destinație.

„Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi!” (1 Petru 1,3-4.) Aici nu este vorba despre fantezie exaltată, ci despre adevăruri care își confirmă realitatea în ceasul morții. Când ceea ce omul agonisește și posedă pe pământ rămâne la poarta veșniciei ca nevaloros și trecător, atunci creștinul credincios își pune piciorul cu deplină siguranță a biruinței pe tărâmul realității veșnice, unde Domnul lui îl așteaptă și-l

salută cu bucurie. Ochii lui, care se sting, nu mai privesc în gol, nu, pe el îl primește același Prinț al vieții, căruia i-a fost dedicată viața pământească. Luptătorul care se întoarce acasă poate să-L privească în față pe Domnul care l-a purtat cu credincioșie divină prin luptele acestui timp.

În casa diaconeselor din Frankfurt am Main zăcea pe moarte fiul plin de speranțe al unei văduve credincioase. Boala lui canceroasă l-a dus la o operație grea, care, din nefericire, a rămas fără rezultat. Boala crudă s-a extins în tot trupul; ultimul ceas se apropia în dureri mari. Dar inima aceasta se odihnea în pacea lui Dumnezeu, la inima lui Isus. Bolnavul își exprimase de mult rugămintea, să se scrie pe piatra funerară versetul: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copiii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1), ca piatra lui funerară să dea mărturie oricărui trecător pe acolo, despre fericirea pe care el a găsit-o la Domnul lui. Când sora medicală a vrut să-l mângâie și să-l încurajeze la răbdare, acum, la ținta lungului său chin trupesc, el a refuzat: Liniște! – Liniște! – Vine împăratul – A adormit cu aceste cuvinte. Harul l-a purtat acasă prin poarta casei Tatălui. El a pășit cu ramura de laur a biruinței prin poarta Ierusalimului ceresc. El a avut parte de ceea ce mii de oameni cântă într-o nădejde sigură:

Când după trudă, suferințe mii,
Pe străzile de aur voi păși,
Pe Mântuitorul meu a-L privi,
Singuru-mi motiv să ador va fi.
Slavă va fi,
Slavă-n țării,
Și-oi izbuti
Fața Lui a privi.

Ce mare bucurie deja aici pe pământ, când copiii preafericți ai lui Dumnezeu cântă aceste cuvinte cu fața strălucind de bucurie! Deja mulți fii ai acestui veac, înstrăinați de Dumnezeu, suflete care suspină, au găsit în sunetele de bucurie ale acestei cântări, copleșiți de puterea Duhului Sfânt care și-a descoperit slava în mijlocul Adunării lui Dumnezeu, drumul spre casă, întoarcerea din lume și din slujba păcatului, la picioarele Mântuitorului Isus. Ai găsit tu această întoarcere acasă?

II. 2 Timotei 4,7-8

*„M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința.
De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul,
Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui”*

III. Întâlnirea

Pavel n-a putut să uite niciodată cum l-a întâlnit Isus în fața porților Damascului.

Clocotind de mânie împotriva acestui Nume, cu ură fierbinte împotriva tuturor mărturisitorilor Nazarineanului, Saul din Tars, evlaviosul om zelos pentru legea strămoșilor, și-a urmat drumul. Atunci l-a înconjurat o lumină mare, care depășea strălucirea soarelui, și a auzit

un glas spunându-i în dialect evreiesc: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?” Dar dușmanul mândru, aruncat la pământ, a întrebat din țărână: „Cine ești, Doamne?” Dar Domnul a spus: „Eu sunt Isus, pe care tu Îl prigonești.” (Citește Faptele apostolilor 26,11-15.) Aceasta fusese marea întâlnire, începutul convertirii și a nașterii din nou a devotatului slujitor al lui Isus. Atunci Și-a așezat Domnul slavei mâna pe această viață; fariseul îngâmfat a fost transformat într-un martor smerit al Celui răstignit și înviat. Viața evlaviei și a religiozității omenești ajunsese la capăt, viața dumnezeiască, veșnică, începuse.

Acesta este un adevăr biblic: *toți oamenii trebuie să se convertească*, atât cei evlavioși, cât și cei imorali, atât cei religioși, cât și ateii. Ei trebuie să vină din întuneric la lumină, să se întoarcă de sub puterea lui satan la Dumnezeu și să înceapă o viață pe care mai înainte n-au cunoscut-o. *Fără naștere din nou nu există viață divină, veșnică.*

Dumnezeu nu întreabă dacă ți-e simpatic cuvântul „convertire”, ci îți strigă cu autoritate divină și har: „Pentru ce să muriți, casă a lui Israel? ... întoarceți-vă, deci. și veți trăi” (Ezechiel 18,31-32 și 33,11).

Omul firesc, în orbirea lui, are într-adevăr sentimentul că el nu este în ordine cu Dumnezeu, da, el simte de multe ori povara apăsătoare a păcatelor sale pe conștiință, dar el nu-L cunoaște pe Acela care este pregătit să-i ia povara. El trebuie să aibă întâi o *întâlnire personală cu Fiul lui Dumnezeu.*

Noi ne imaginăm poverile păcatelor, care îi apasă neîncetat pe oameni, mult prea neînsemnate. Pe unul îl apasă amintirea mamei, pe care el a tratat-o cu duritate, amărăciune și nerecunoștință, ba chiar o mai face și când mama zace în ultima ei boală. El nu poate să uite vaietele, lacrimile și rugămințile sărmanei, bătrânei femei, cu toate că au trecut de atunci decenii. Ce acuzații zguduitoare ridică unele figuri de fete împotriva ademenitorului lor, împotriva desfrânaților care nu-și respectă cuvântul, care au sacrificat cu calcul rece fericirea unei vieți omenești, dorințelor lor carnale. Iată un bărbat pe care îl mustră zilnic priveliștea soției lui, căreia de atâtea ori i-a fost infidel, în timp ce ea nu-l credea capabil de nimic rău.

Împotriva strigătului conștiinței nu protejează nici instruirea, nici averea, nici numele distins. Ea nu se lasă liniștită nici prin plăcere, nici prin amuzament, nici prin muncă, nici prin lungimea anilor. Conștiința ta nu va fi vindecată, povara nu-ți va fi luată de pe inimă, până când nu vei avea o întâlnire cu Isus.

Când Duhul Sfânt deschide ochii care au fost orbi mai înainte, atunci omul vede în urma lui o viață pierdută. Totul îl acuză, totul este plin de vină. Chiar privirea la Hristosul răstignit trezește cu atât mai profund conștientizarea vinei. Ai fost căutat cu atâta dragoste, răscumpărat cu o astfel de jertfă, și cu toate acestea n-ai avut decât răceala inimii și indiferență. L-ai supărat în mii de feluri pe Dumnezeul care te-a iubit. Dar ce îi răspunde Dumnezeu păcătosului conștient de vină? Ascultă și adoră-L pe Dumnezeu: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul *s-a înmulțit și mai mult.*” (Romani 5,20.) Păcătosul privește atunci în sus, Îl vede pe Isus, Mântuitorul, care întinde spre el mâinile harului. Crucea, pe care Fiul lui Dumnezeu a purtat blestemul și pedeapsa, aruncă o rază de har și de nădejde în inima descurajată a păcătosului vinovat. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.) O, fericită evanghelie! În fața unor asemenea cuvinte, omul temător poate să scrie deasupra crucii de pe Golgota: Aceasta este pentru mine! Duhul Sfânt îndată face sigură de har inima păcătosului credincios; de pe buzele lui vine pentru prima dată cuvântul de mulțumire și de adorare: „O, Isuse, fii laudat pentru minunata Ta dragoste, care Te-a dus pentru mine la moarte de cruce și în judecata lui Dumnezeu!” Dintr-odată totul este transformat. Povara este luată de pe conștiință, raza soarelui bucuriei se așează pe chip. Un râu de fericire și de pace se revărsă în suflet. Păcătosul, care a fost mai înainte pierdut, este născut din nou. El a primit viața veșnică, a devenit un copil al lui Dumnezeu, o viață nouă începe. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17.)

Când Saul din Tars a avut această întâlnire cu Domnul, Cuvântul lui Dumnezeu spune despre el: „Și îndată a predicat în sinagogi pe Isus, că este Fiul lui Dumnezeu. Și toți cei care-l ascultau rămâneau uimiți și ziceau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim printre cei care chemau Numele acesta și n-a venit el aici ca să-i ducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?”” (Faptele apostolilor 9,20-21.) Ce transformare deplină! Același lucru îl vedem astăzi peste tot unde păcătoșii se convertesc. Nu numai că sclavii poftelor carnale sunt eliberați

de viciu, bețivii sunt treji, zgârciții devin darnici, risipitorii devin economi, oamenii mândri, nervoși, duri devin smeriți și blânzi, nu, ci urmează o transformare completă a vieții, și anume, de multe ori – nu întotdeauna – dintr-o lovitură. Părinții își primesc iar fiii pierduți, căsniciile ruinate și distruse sunt vindecate, bunul furat este restituit, păcatele ascunse devin cunoscute.

Un bărbat bine îmbrăcat, cu trăsături inteligente ale feței, venise deja în mai multe seri să asculte Evanghelia. El s-a aflat și în adunarea suplimentară printre cei care recunoșteau acolo că ei caută pacea cu Dumnezeu. Cu toate acestea, el a evitat orice convorbire personală. Bărbatul bătea la ochi; se bănuia că ar fi un corespondent de ziar, care ar fi venit numai ca reporter curios. În sfârșit, în seara a treia, evanghelistul s-a îndreptat spre el cu întrebarea: Căutați într-adevăr pace? Aceste cuvinte au avut efectul unui trăsnet. Trăsăturile mai înainte dure și privirile studiate s-au transformat, sub un râu de lacrimi, într-o expresie de adâncă disperare. Bărbatul s-a prăbușit literalmente, a căzut spre perete plângând și peste buzele lui s-au revărsat strigăte de jale impresionante despre nenorocirea păcatului său și despre inima lui fără pace. Ore întregi a durat tânguirea și plânsul lui. Nu voia să se lase mângâiat. Păcatul lui se ridicase uriaș în fața lui, viața lui era distrusă. Era un bărbat bine situat, cultivat, cu o căsnicie fericită. Acum, când Dumnezeu a început să vorbească cu el despre viața lui pierdută, tot ce era și avea s-a prăbușit în nimic. A durat trei zile până când acest om a ajuns la pace. Apoi harul l-a luat complet în stăpânire. Dumnezeu a vindecat această viață de blestemul păcatului; și soția lui a găsit pacea cu Dumnezeu. Acești doi oameni stăteau acolo radiind de fericire, exact cum spune Cuvântul lui Dumnezeu: o creație nouă. Ei au avut o întâlnire cu Isus. Iată, cele vechi s-au dus, toate s-au făcut noi.

IV. Marea luptă de pe pământ

Oamenii vorbesc în necazul vieții despre „lupta pentru existență”. Ei cred că pentru a răzbate pentru ei și familiile lor, pentru a-și crește copiii, pentru a-și câștiga pâinea, aceasta ar fi lupta care trebuie dată pe meleagurile pământeste. Dragă omule, te înșeli! Aici se dă o altă luptă: lupta dintre Hristos și satan, dintre lumină și întuneric. Dacă sufletul tău va fi tras în jos de capcanele și de forțele iadului sau dacă tu, salvat din vină și blestem, ca un martor pentru Isus și pentru dragostea lui Dumnezeu vei ajunge sus, la poarta casei Tatălui – pentru aceasta se dă lupta. Dacă tu vei rămâne sub puterea lui satan sau vei fi salvat pentru înfierea lui Dumnezeu – despre aceasta este vorba. Privește în jur cum oamenii sunt ținuti tare de monotonia zilnică; ei stau în prizionierat înșelați de bani, de onoare, de pofta cărnii. Cine să-i elibereze? Sufletul lor suspină, toți simt că nu sunt fericiți. La câți n-a încetat deja de mult lupta intențiilor bune față de puterea păcatului! Și-așa n-au fost decât înfrângerii. Așa că au crezut în sfârșit glasul care le spune: așa-i viața și trebuie să răzbați, du-ți povara și ia totul așa cum vine. Mulți isprăvesc în resemnare mută și mulți alții iau ca ultimul lucru care vine peste ei – revolverul sau funia.

Când am citit de curând despre un bărbat distins care a fost arestat pe neașteptate, că și-a lut viața, n-a fost aici același precedent? Înșelat de plăcerea păcatului și de pofta lumii, tras în jos în adâncurile lucrurilor triste, el n-a înțeles că în Numele lui Isus sunt oferite de Dumnezeu forțele biruinței și puterile harului pentru omul care se zbate, ca să-l salveze. Apoi a venit prăbușirea, păcatul a devenit vizibil, disperarea a fost deznădăjduită. Satan i-a întins revolverul: la revolverul, aceasta este partea ta, pentru tine nu există altceva. Există mâna salvatoare a Fiului lui Dumnezeu, care ajunge până jos, în adâncurile cele mai adânci ale mizeriei păcatului, care mai poate vindeca și ajuta chiar și acolo unde pare îngropată orice nădejde. Este aceasta prea mult spus? Oricine ai fi, orice ai fi făcut, fie că ai căzut pe mâna procurorului sau a instanței judecătorești pentru chestiuni de onoare, fie că ai ajuns pe mâna cămătarilor sau oricât de înspăimântător s-ar fi prăbușit viața ta în orice alt fel – înțelege cuvântul: „A DOMNULUI este mântuirea!” (Psalmul 3,8.) Dumnezeu spune aceasta

nelimitat, ca și celălalt cuvânt: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Acest cuvânt este poarta de salvare pentru a conduce viața ta ruinată la un sfârșit biruitor.

Nenumărate sunt capcanele păcatului, adânci sunt prăpăstiile pierzării și viclean este satan, vrăjmașul. Cu toate acestea: dragostea lui Dumnezeu și sângele lui Isus, curs pe crucea de pe Golgota, sunt forțe biruitoare în care găsești salvare, o ieșire victorioasă, un triumf veșnic. Numai să te smerești în fața harului și să apuci mesajul Evangheliei în inima ta: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimiși împunerniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,19-21).

Lumea ridică monumente eroilor ei; ea admiră pe drept asemenea creații, ca alea de triumf. Dar dacă îi vom privi pe biruitorii lui Dumnezeu, care împodobesc Ierusalimul ceresc ca niște monumente luminoase ale harului, atunci vom vedea lucruri mai mari. Ei au fost cândva păcătoși și păcătoase, oameni vinovați, pătați, oameni disperați, oameni pierduți fără nădejde, dar au căutat adăpost în har. Sângele Mielului i-a împăcat. Harul lui Dumnezeu i-a salvat, i-a făcut biruitori în lupta pământească și i-a dus la ținta slavei. Toate acestea au fost partea lor prin credința în singurul Nume minunat, al lui Isus.

În zilele lui Nero a început în tot Imperiul Roman lupta dintre lumină și întuneric, dintre Hristos și satan. Păgânismul a pus în joc puterea Imperiului Roman împotriva creștinismului. Cât de inegale au fost armele! Sutele de mii de oameni ai oștirii romane, puterea judecătorească în spatele căreia stăteau puterea statului, patima poporului și animalele sălbatice ale cercului, toată cultura spirituală a lumii civilizate greco-romane, cultul păgân cu templele, cu sărbătorile și cu jertfele lui și cu preoțimea lui structurată ierarhic, pe scurt, tot ce erau în stare să facă puterea armelor, instruirea și bogăția, tot ce avea la dispoziție dumnezeul veacului acestuia, totul era chemat la luptă împotriva creștinismului. Cine erau luptătorii și martorii Evangheliei? Oameni simpli, fără influență, cultură și bogăție, necunosători ai legilor, mici meșteșugari, sclavi și sclave, aproape numai oameni care trăiau din munca mâinilor lor. Această ceată slabă, unsă prin Duhul Sfânt, purtată de harul lui Dumnezeu, condusă de Domnul ei invizibil, prezent, constituia armata de război care stătea împotriva armatei Romei. Poate fi rezultatul îndoielnic când câteva oi slabe sunt date pradă dinților leilor și tigrilor? Dar care a fost aici rezultatul? În ciuda flăcărilor rugurilor, în ciuda săbiilor gladiatorilor, în ciuda tuturor chinurilor de tortură, în ciuda măcelurilor în masă, păgânismul greco-roman a trebuit să capituleze după lupte de trei sute de ani în fața puterii biruitoare a mărturisitorilor fără apărare ai lui Isus. Nu toți creștinii au rămas fideli. Tăgăduitorii și dezertorii se numărau cu miile. Dar ceata celor fideli a stat victorioasă împotriva tuturor amenințărilor și a torturilor. Puteau fi chinuiți și omorâți, dau nu puteau fi împiedicați să sufere și să moară pentru credința lor; Roma păgână, cu toată forța ei statală, n-a putut să smulgă nici măcar unui creștin *loial* credința lui care a biruit lumea.

A suferi și a muri biruind nu se învață decât sub crucea de pe Golgota. În fața acestei liniștite puteri biruitoare, lumea trebuie să depună armele. Toți luptătorii adevărați ai lui Isus Hristos părăsesc neînvinși arena pământească de luptă.

V. M-am luptat lupta cea bună

Când Schiller a vrut să înfățișeze lupta vieții într-un cuvânt scurt, cu o concluzie, a scris:

„Pe-ocean, cu mii de catarge navighează flăcăul,
Tăcut, pe-o barcă salvată se-ntoarce-n port, moșneagul.”

Ce concluzie tristă! Speranța și idealurile sunt distruse, - bătrânețea privește într-o veșnicie cenușie, viața a fost o mare dezamăgire. Lumea este plină de moșnegi tineri și bătrâni, care privesc astfel înapoi la o viață pierdută. Acești oameni sărmani, considerând spiritual, își duc cu greu existența, care chiar și lor abia dacă li se pare că merită trăită. Ei trăiesc pentru că există, pentru că trebuie; dar ținte ale vieții, pentru care merită să trăiești, nu au - în afară de unul: copiii lor să fie mai fericiți decât au fost ei înșiși. Dar calea într-acolo n-o știi. Dacă sunt sinceri, spun că în cele din urmă copiilor lor le va merge cum le-a mers și lor. Dar aceasta nu este viață, nu este biruință, aceasta este o existență a morții; florile, fructele, frunzișul sunt aici măturate de furtuna timpului și omul, înainte să-și încheie calea, spune: Stau aici, un trunchi desfrunzit!

Ce limbaj vorbește Pavel în retrospectivă asupra drumului parcurs, care a trecut prin atâtea lupte, suferințe și încercări! „Am luptat lupta cea bună.” O, cuvânt minunat, plin de putere divină și bucurie sfântă! Ce lanț de greutate și strâmțorări a rămas în urma lui (vezi 2 Corinteni 11,23-28) - și totuși, ce sfârșit minunat! Lupta a fost dusă până la sfârșit și cuvântul de încurajare a fost împlinit pentru el: „Dar voi, întăriți-vă și nu lăsați să vă slăbească mâinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată” (2 Cronici 15,7). În ziua aceea, când Pavel a fost umplut în Damasc cu Duhul Sfânt prin slujba și punerea mâinilor lui Anania, Domnul a spus despre el: „Și îi voi arăta cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Meu” (Faptele apostolilor 9,16). Acest cuvânt s-a împlinit pentru el. Galatenilor le-a scris în privința cicatricelor de pe spatele lui adesea bătut până la sânge și a multelor aruncări cu pietre care l-au lovit și le-a îndurat de dragul lui Isus: „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească. Pentru că port semnele Domnului Isus în trupul meu” (Galateni 6,17). Erau cicatricile bătăliilor victorioase în care a luptat și a suferit pentru Domnul lui.

Așa că Pavel stă la capătul drumului său neînfrânt, un biruitor. El nu și-a căutat propriul interes, ci a avut o misiune de la Dumnezeu pentru o lume pierdută. El a purtat vestea harului prin țările păgânismului și pe lângă aceasta a aflat că drumul creștinilor credincioși trece prin ținutul dușmanului. Dar armura divină pe care o purta, sabia Duhului, pe care o agita, scutul credinței și coiful nădejdi (vezi Efeseni 6,13-17), l-au calificat ca biruitor. Urmându-L pe marele său Domn și Stăpân, calea lui a trecut și ea *prin suferință spre slavă*. „Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră” (1 Ioan 5,4).

Credincioșii zilelor noastre aproape că s-au dezvățat de suferința pentru Hristos. Copiii lui Dumnezeu învață să înțeleagă din Scriptură lucrul acesta, că un mărturisitor al lui Isus are de suferit pentru o mărturie, că drumul credinței este un drum al luptei, - dar în viața practică sperăm și dorim să mergem în Împărăția lui Dumnezeu pe un drum comod, deși Cuvântul spune ca o regulă generală: „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele apostolilor 14,22).

Acela dintre noi care a participat la campaniile militare știe că o bătălie victorioasă conține pentru soldat trei faze principale. Primul act este când la pășirea pe câmpul de bătălie sunt desfășurate steagurile în uralele de bucurie și trupele desfășurate pentru luptă merg spre dușman cu forță proaspătă. Apoi vin ore de luptă fierbinte; pierderile se înmulțesc, aerul devine sufocant, dar nimeni nu se retrage; trebuie perseverat – aceasta este a doua parte, cea mai lungă și cea mai grea, în care se aud puține strigăte de bucurie; aici sunt imprimate mai mult seriozitatea solemnă, încrederea neclintită în viitor și conștiința responsabilității ostașilor. În sfârșit, dușmanul se retrage; câștigăm teren; înaintăm, observăm că rezistența dușmanului slăbește ici și acolo. Soarele va apune; încă un atac mare, un strigăt bucuros de „Ura!” și steagurile sunt duse acolo unde de dimineață stătuse dușmanul – acesta este al treilea act. Ferice de cine are parte de el! Asemănător se petrec lucrurile pentru majoritatea ostașilor în serviciul militar pe timp de război al lui Isus Hristos. Strigătului de bucurie al celor nou convertiți îi urmează întâi vremuri serioase de confirmare, de luptă devotată, de

luptă împotriva lui satan, a cărnii și a lumii. Dar ostașul perseverent învață să-L cunoască pe Domnul lui; el face experiențe privind puterea harului și cu cât se îndreaptă mai mult spre țință, cu atât mai minunat devine drumul. „Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie, care umblă în lumina feței Tale, DOAMNE! Ei se bucură toată ziua de Numele Tău și se înalță cu dreptatea Ta. Căci tu ești slava puterii lor și, în bunăvoința Ta, ne ridici puterea noastră. Căci Domnul este scutul nostru, Sfântul lui Israel este Împăratul nostru.” (Psalmul 89,15-18.) Copil al lui Dumnezeu, care treci prin încercări și necaz, ridică-ți capul! „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2,10). Este prețios și serios atunci când ostașii se echipează de bătaie, - dar este minunat atunci când biruitorul poate să spună după lupta încheiată: M-am luptat lupta cea bună! La vorba aceasta nu trebuie întotdeauna să ne gândim la un creștin vârstnic, care, ca Pavel, a străbătut un drum lung de confirmare. Aceasta o vedem și la creștinii tineri.

Zăcea acolo, pe ultimul lui pat, fiul tuberculos al unei case de creștini. Anii în care el a trebuit să pună la picioarele lui Isus o speranță după alta, trecuseră. La început a trebuit să renunțe la meseria aleasă, apoi la speranța vindecării, apoi și-a văzut puterile scăzând și în insuficiența lui respiratorie și în slăbiciunea lui a trebuit să stea mult timp culcat liniștit.

El a făcut toate acestea fără cârtire și fără să se plângă, inima a devenit tot mai liniștită, nădejdea, tot mai bucuroasă, așa că acest tânăr care se ofilea a devenit raza de soare și mângâietorul părinților, al fraților și al surorilor lui întristați. Când au venit ultimele zile, le-a spus părinților lui triumfând: „Bucurați-vă cu mine, mă duc la Mântuitorul!” Un asemenea râu de nădejde vie a ieșit din inima acestui tânăr muribund asupra părinților, a fraților și a surorilor lui, încât toată casa s-a umplut de forța acestei nădejdi. Se puteau cânta cântări de laudă. A fost o fericită plecare acasă, ocrotită de scutul harului; au fost ore de rămas-bun pline de pace.

Cuvântul „M-am luptat lupta cea bună” nu este o amintire istorică din zilele apostolice ale lui Pavel, ci este o realitate despre puterea divină a biruinței, pe care trebuie s-o trăiască personal fiecare creștin adevărat. Dar să nu se bazeze nimeni că el va avea parte de o asemenea biruință pe patul de moarte, dacă el în zilele sănătoase și-a mistuit puterea pentru lume și pentru pământ, deoarece pentru el cele pământești au valorat totul, iar veșnicia n-a contat deloc.

VI. Luptători învinși

Cei care se întorc astfel acasă, la Domnul lor, ca biruitori muribunzi, sunt copiii iubiți și binecuvântați ai lui Dumnezeu. Ce dureros că în mijlocul armatei uriașe a omenirii ei nu constituie decât excepții! Nu este nevoie să ne gândim la cei disperați, la cei care au înnebunit, la sinucigași. Studiază viața și moartea personalităților acestui pământ! Ia personalități politice sau soldățești, sau științifice, sau filozofice; ia genii în finanțe sau doctori care au văzut sute de oameni murind sub ochii lor. Poate fi vorba numai despre asemenea personalități, despre care avem relatări de încredere privind ultimele lor ore și ultimele lor cuvinte. Examinează cu atenție moartea acestor oameni mari. Găsești într-adevăr eroi resemnați, oameni care disprețuiesc spaima morții, dar cu excepția martorilor credincioși ai lui Isus, nu este nici unul care să părăsească câmpul de luptă al vieții ca biruitor, cu o indestructibilă nădejde a slavei. Oameni învinși, viața expirată, în fața lor nici o nădejde, ei nu duc nimic cu ei. Moartea rămâne victorioasă și le ia din mână tot ce au agonisit și tot ce posedă. Fie că privești moartea lui Goethe sau a lui Frederic cel Mare, a lui Suvorov sau a Mariei Terezia – ei vor fi fost stele de primă mărime în neamul omenesc, atât în succes, cât și în morală – ei n-au avut o posesiune indestructibilă, care să-i fi făcut biruitori asupra morții. Acum întoarce-te de la acele stele de celebritate umană, a căror biografie îl preocupă pe istoric, la oamenii muritori obișnuiți. Du-te la spital sau în camerele de boală ale oamenilor bogați, du-te în locuințele de la subsol, în camerele de la mansardă – caută biruitori

muribunzi. Îi vei găsi *numai acolo* unde locuiesc copiii lui Dumnezeu, cei care au trăit pentru Mântuitorul.

Dar ce este aici, unde harul salvator și nădejdea veșnică n-au intrat în inimă și în casă? Aici nu vei găsi nimic altceva, decât murirea, când emoționantă, când zguduitoare, când liniștit resemnată, când disperată, dar mereu fără nădejde, pe care Scriptura o prezintă cu cuvintele: „Secerișul a trecut, vara s-a dus și noi tot nu suntem mântuiți!” (Ieremia 8,20.) Duși sunt anii prețioși, viața care hotărăște asupra veșniciei, dus este timpul harului, în care Dumnezeu a strigat în sute de feluri, duse sunt toate darurile și ocaziile pentru a primi viața veșnică și pentru a pune jos blestemul păcatului. Rezultatul este: *nemântuit!* Ce durere! Suflete pierdute pe care le încleștează moartea ca să le ducă la locul de chin. *Nici o nădejde!* Cine pronunță ceva atât de îngrozitor? Cine îndrăznește să aducă la cunoștință lucruri atât de zguduitoare? Este aceasta sentința unui om arogant, a unui om zelos, evlavios? Nu, - este limbajul Duhului Sfânt, a cărui cuvinte imuabile, mai tari decât arama și piatra, răsună prin veșnicii. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; *dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.*” (Ioan 3,36.) Unde Isus n-a fost apucat crezând, ca Domn și Mântuitor, acolo a apus soarele. Zadarnic Și-a întins Fiul lui Dumnezeu mâinile pe cruce și a căutat să câștige aceste inimi. Tot zadarnice au fost strădaniile și luptele omenești, zadarnice și multele intenții bune. Poate că au curs multe lacrimi din ochii care acum se sting în moarte. Inima care tocmai și-a executat ultima bătaie, precis că a tremurat și s-a clătinat uneori, nu numai în lupta exterioară a vieții, ci și în cunoștința păcatului și a vinei. Dar Isus n-a găsit loc în inimă; de aceea n-a putut păcătosul vinovat să fie transformat într-un copil împăcat al lui Dumnezeu. Este scris: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1,12.) Cine nu-L primește pe Isus, crezând, aceluia îi lipsește dreptul și calea să devină un copil al lui Dumnezeu. – Într-adevăr, un om muribund privește atunci tânjind după adevărata patrie, după casa Tatălui, unde locuiește pacea veșnică. Dar drumul este închis. Munții uriași ai păcatului se înalță până la cer. Sufletul își vede calea ducând în prăpastie, la locul de chin, cu forța îngrozitoare a dreptății neclintite. Înfașurarea plină de pace a cadavrului nu schimbă nimic în problema aceasta; și nici cea mai strălucită ceremonie de înmormântare. Nici un cuvânt de laudă omenească, nici o lacrimă de dragoste omenească, nici un monument funerar și nici o ofrandă de onoare nu pot să mântuiască un suflet pierdut. „Secerișul a trecut, vara s-a dus și noi tot *nu suntem mântuiți!*” O! De mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte omorârea fiicei poporului meu!” (Ieremia 9,1.)

Ce suferință pentru aceste nenumărate suflete prețioase din mijlocul creștinătății de nume, care au auzit cuvântul despre cruce, care au cunoscut Numele Mântuitorului și care și-au găsit totuși sfârșitul în porțile întinericului veșnic, pentru că au iubit mai mult lumea și păcatul, banii sau plăcerea, onoarea sau desfătarea, decât pe Fiul lui Dumnezeu, care a căutat să-i câștige cu o îndurare de negrăit.

VII. Mi-am sfârșit alergarea

Viața unui creștin adevărat trebuie să fie o alergare dreaptă spre ținta slavei. „De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu” (Evrei 12,2). Cuvântul „privind țintă”, tradus exact înseamnă „să nu privim la nimic altceva, decât la Isus”. Aceasta îi amintește credinciosului că trebuie să-și păstreze curată lumea gândurilor față de tot ce vrea să-i tragă inima în jos, nu numai față de ce înseamnă păcat, ci și față de atitudinea pământească. Acesta este un domeniu unde mulți copii ai lui Dumnezeu ajung la poticnire și la cădere – imaginația, poftele, dorințele și înclinațiile nu sunt controlate, nu sunt

păzite sub conștientizarea responsabilității. Fiii veacului acestuia trebuie să vadă în toți credincioșii asemenea alergători, care nu poartă poveri și lanțuri. Din nefericire nu este așa. Câte sarcini de grijă și de vină nu poartă credincioșii! Câți copii ai lui Dumnezeu nu se lasă împiedicați de lațurile păcatului care înfășoară așa de ușor! Câți nu-și urmează drumul cu capetele plecate, cu privirile tulburi! De ce? Oare Isus, care i-a chemat să-L urmeze, Și-a schimbat slava și harul? Vai, nu! Dar inima lor a părăsit prima lor dragoste și ochiul a fost prins și orbit de lucrurile trecătoare – atunci puterea și bucuria au căzut. Oamenii se pleacă sub cerințele lumii, își doresc să evite o rupere cu lumea și cu prietenia ei, ei participă la obiceiurile lumii ca să nu bată la ochi. Ei nu îndrăznesc să spună „nu” când sunt invitați la jocul de cărți, la dans, la teatru sau la altele asemenea – firește că ei rămân niște legați și nu pot deveni alergători la curse. Domnul caută inimi neîmpărțite, oameni care I-au dat totul și vor mereu mai mult să-I dea totul.

Pavel este modelul alegătorului spre ținta cerească. Prestigiul său ca fariseu, poziția lui de onoare ca om de încredere în sinedriu, gloria zelului religios de care s-a bucurat în poporul lui, toate acestea le-a socotit ca un gunoi. „Dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos” (Filipeni 3,13-14).

Omul nu-și poate pune puterea în joc pentru două ținte diferite, dacă vrea să fie învingător la concursul de alergare. O țintă, o dorință: la Isus, în întâmpinarea Lui! Pentru acest singur lucru să-ți pui viața în joc!

Pe pista de alergare, pentru toți participanții contează foarte exact două lucruri: în primul rând, nimeni nu vrea să poarte o greutate inutilă și în al doilea rând, toți au grijă să nu facă ocoluri. Fiecare călăreț de curse știe că un pfund de greutate mai mult poate să îl coste victoria. Și aceasta este important, că împotriva oricărei piedici trebuie călărit în linie dreaptă, nu pieziș. În sfârșit, aceasta este într-adevăr așa, că deznodământul este la capătul drumului, dar el este pregătit și influențat de la primul pas. De aici seriozitatea tăcută, echilibrul hotărât, calmul liniștit. Așa de important trebuie să fie pentru credincioși fiecare pas al întregului drum, până la ținta cerească. „Nu știți că cei care aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Tot așa și voi alergați ca să-l dobândiți. (1 Corinteni 9,24-25).

Un creștin știe într-adevăr că el este purtat pe tot drumul de puterea harului – aceasta face inima lui foarte fericită – cu toate acestea, el rămâne răspunzător pentru tot drumul lui. Un creștin tânăr a scris următoarele versuri:

Ținta mea e
Nu jos aici, pe glie,
Unde floarea de-azi, mâine va păli
Și tot ce-i viață, moartea va simți.
Nu, ci în veșnica statornicie
Ținta mea e.

Ținta mea e:
De trec luni, chiar anii mei,
Că-s de pace sau mâhnire copleșit,
Veșnica-mi nădejde-i de neclintit:
Că voi putea să-L văd pe Domnul slavei.
El ținta mi-e.

Ținta mea-i Isus!
Mai presus ce să fie?
Ce-i mai bun în univers am aflat;

El c-un preț mare m-a răscumpărat;
Trăiesc pentru El cu nădejde vie,
Pân-oi fi sus.

VIII. Am păzit credința

Pe drumul lung și plin de încercări, Pavel a păzit credința. El nu și-a pierdut niciodată încrederea în harul și în credincioșia, în dragostea desăvârșită a marelui său Mântuitor.

Credința înseamnă să ai încredere, să stăruie neclintit în aceea, că Dumnezeu este credincios.

Învață de aici ce înseamnă „să păzești credința”. Nu lăsa șarpelui nici o spărtură pentru intrarea în inima ta, ca satan să nu trezească în tine gânduri cârtitoare, temătoare, îndoielnice, de neîncredere față de Domnul în ziua încercării.

Isus vine după tine, o, copil al lui Dumnezeu, pe căile păcatului tău, până te găsește, apoi te ia pe umărul Lui și la inima Lui iubitoare. Oare nu este El vrednic să ai deplină încredere în El? *Păzește credința!* Soarele există chiar și dacă este acoperit de nori. Raza lui va bucura în curând inima ta. Păzește credința, încrederea liniștită! Numai atunci vei putea să-i conduci pe alții la credință și să-L proslăvești pe Isus, dacă tu însuși te odihnești în credință. Această siguranță bucurătoare, că niciodată nu va interveni în viața noastră un eveniment, vreo forță sau putere rea, care ne-ar putea smulge din mâinile harului, este condiția preliminară necesară pentru adevărata pace. Citește Romani 8,38-39, întreabă-te dacă tu poți spune în fața lui Dumnezeu: aceasta este partea mea, care nu-mi poate fi smulsă. Atunci ai pace adevărată.

Ce a scris acel ofițer ca ultim salut pentru soția lui, când a fost dus la locul de pansat cu maxilarul zdrobit: „Pace ca un râu de adâncă!”, aceasta să fie și partea ta pe tot drumul, după gândurile de dragoste ale lui Dumnezeu. Această credință s-o păzești; n-o lăsa să-ți fie smulsă! Fii convins că satan va face tot ce îi stă în putință, cu viclenie, ca să submineze această stâncă pe care se odihnește credința ta.

Nenumărați slujitori ai lui satan se străduiesc să declare credința ca nefiind nimic, ca pe o nălucire, ca pe o rătăcire, ca pe o întunecare a minții. Cu vorba și în scris, cu batjocură și cu viclenie, în ziar și la teatru, prin sisteme științifice și printr-o teologie ostilă lui Dumnezeu, trebuie să fie răpită de la nenumărați oameni aptitudinea de a crede, capacitatea de a-L primi pe Dumnezeu și harul. Isus vrea să fie proslăvit în mijlocul acestei generații, prin oamenii lui Dumnezeu care păzesc credința. Vrei să devii un asemenea martor? Atunci păstrează bine Cuvântul lui Dumnezeu! Nu lăsa să-ți se răpească nici un cuvânt din Biblie! Obişnuiește-te să crezi neapărat fiecare cuvânt, neapărat să-l ții bine! Domnul Își însotăște cuvântul, El Își ține cuvântul. Bazează-te pe lucrul acesta neclintit, nu te lăsa speriat, nu vei fi niciodată dezamăgit. Pune-ți mâna pe fiecare făgăduință a Bibliei! Dumnezeu este credincios! Păzește credința!

Ce ar putea să i se întâmple mai rău unui mire, decât dacă mireasa lui iubită ar nutri îndoieli, dacă fidelitatea și dragostea lui pentru ea sunt de neschimbat, dacă sunt pentru totdeauna un bun pentru inima ei, care nu se poate smulge? Nu provoacă această durere Domnului, care S-a dat pe Sine Însuși la moarte de cruce pentru tine, care te-a răscumpărat cu sângele Lui în suferința morții Lui și te-a smuls prin jertfa Lui din adâncurile întunecate ale pierzării veșnice. Păzește credința!

Domnul vrea să-i poarte și să-i susțină pe ai Săi în toate furtunile vieții interioare și exterioare. Învață dintr-un exemplu ce înseamnă aceasta! O nenorocire îngrozitoare – după opinia omenească – a dat peste o familie. Tatăl a fost pe neașteptate rănit mortal. Glonțul i-a pătruns în abdomen. Prietenul lui, chemat telefonic, l-a găsit în spital, cu fața strălucind în pacea lui Dumnezeu. Când l-a salutat, cel grav rănit a spus: „Știi, în toată treaba aceasta n-a fost nici măcar o clipă în care să nu mă fi odihnit la inima Domnului și în pacea Lui.” Lângă el stătea soția lui; ea a lăudat harul. „N-avem nici o grijă, nu ne plângem; Domnul face totul

bine.” Învață de aici ce înseamnă să păzești credința! De asemenea mărturii are nevoie generația actuală, mărturii despre realitatea puterii biruitoare a credinței.

Isus îi poartă pe ai Săi pe aripi de vultur, El le croiește o cale. Aici nu este nici o suferință prea adâncă, nici o durere prea mare, la El este putere pentru a străbate victorios prin toate.

O creștină zăcea cu fața desfigurată pe patul ei de suferință; ea a fost vizitată de curând de un credincios. Fata cândva așa de sănătoasă și de frumoasă fusese grav rănită în urmă cu patru ani într-o explozie cu fosfor, în fabrica din D. Durerile fuseseră nemărginit de mari, nu numai la mâinile ei arse și la fața ei, ci și la rănilor din interior pe care le-a căpătat. Dar ea lăuda dragostea Mântuitorului ei, care o purta. În timpul aceluia aproape un an și un sfert de suferință în spital, ea a putut să conducă la Isus cinci suflete din adâncurile păcatului. Apoi a venit acasă, la mama ei. În fiecare seară, spre miezul nopții, aceste dureri îngrozitoare ale organelor interne rănite se întorceau. Bolnava își pierdea atunci cunoștința pentru o vreme și se trezea abia trei ore mai târziu, după ce trecea acest atac de durere. Atunci Îl lăuda pe Dumnezeu pentru îndurarea și amabilitatea Lui, care proceda așa de milostiv cu ea. Cu fiecare zi nouă care începea, această persoană răbdătoare este din nou o martoră liniștită a harului în fața rudelor ei și a oricărui străin care intra în locuință. Peste acest pat de suferință este o atmosferă de pace, care impresionează orice inimă.

Nu întreba de ce Dumnezeu merge pe asemenea căi cu cei iubiți ai Săi. El nu face nici o greșală, toate căile Lui sunt desăvârșite, aurul este curățit în foc – dar topitorul nu-l lasă mai mult în cuptor, decât până este curățit.

Ce luminoasă stă o asemenea biruință în răbdare și în suferință, față de disperarea și de grija care apasă pe nenumărate inimi în această viață. O, de-am putea conduce grupurile de deznădăjduiți la un asemenea pat de suferință, ca să le arătăm cine este Isus și ce înseamnă să-L cunoști pe El, să-I aparții Lui! Tu, omule care suspini, care zaci la pământ, strivit de vină și grijă, lasă-te convins că se poate găsi o viață de biruință și de putere. Dumnezeu îți strigă: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27). Pune la inimă ce spune o creștină tânără despre calea unui credincios:

Purtat pe aripi de vultur
Peste-al vremii spumos ocean,
Purtat pe aripi de vultur
Pîn' l-al veșniciei liman.
Peste munți și văi, peste ogoare,
Tot mai spre cer înălțime iau
Aripile tari, ce mă poartă,
Aripile pe care stau.

Și tot sub aceleași aripi
Eu mă odihnesc minunat!
E locul meu de refugiu,
Casa-n care-s asigurat.
Vrăjmașul în cercuri vine;
Mă poate pândi cât va vrea,
Aripile-s tari peste mine,
Sub aripi e liniștea mea.

Da, sunt adăpostit sub aripi
Și sunt pe aripi păzit;
Fericită odihnire,
Un itinerar fericit!

Când știu, sunt sigur și-mi place
Pe drumul meu schimbător,
Căci sub aripi e multă pace,
Putere-i deasupra lor.

IX. Cununa neprihănirii

Oare nu este aceasta deosebirea dintre tinerețe și bătrânețe, că tinerețea are în fața ei minunatele ei ținte, iar bătrânețea privește înapoi la culmile depășite ale vieții? În această privință putem spune că un creștin adevărat a băut din izvorul tinereții veșnice, căci minunata lui țintă o are întotdeauna înaintea lui; el Îl va vedea pe Domnul și va primi de la El o cunună veșnică. Pavel exprimă aceasta astfel: „De aceea, noi nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4,16-18). Ce deosebire, când comparăm aceste cuvinte cu vorbele unor asemenea oameni, care întotdeauna sunt neliniștiți numai pentru sănătatea lor! Sănătatea este un bun mare, un dar mare, dar nu cel mai mare bun – pacea lui Dumnezeu, nădejdea vie sunt mult mai prețioase. Pavel, ostașul devotat, a văzut decăzând trupul care îmbătrânea în ostelurile și în lipsurile căii sale. Dar aceasta n-a luat nimic din prospețimea nădejzii sale. Viața lui lăuntrică primea zi de zi putere nouă de sus.

Ce realitate prețioasă, că un om născut în păcate va primi o cunună a vieții veșnice, o cunună a neprihănirii din mâna Aceluia căruia Îi este dată toată slava! Aceasta este partea tuturor credincioșilor. Suntem duși în grabă în întâmpinarea ceasului în care Îl vom vedea pe Domnul la față. Într-un trup nou, care nu putrezește, minunat, asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3,21), eliberați de tot ce înseamnă blestemul păcatului și capacitatea de a păcătui, Îl vom saluta și-L vom adora în deplină sfințenie, ca să mergem cu El în casa Tatălui, acolo unde sunt acele multe locuințe (Ioan 14,2). Atunci vom fi ca unii care visează, atunci gura noastră va fi plină de râs și limba noastră va fi plină de laudă, că acum stă în fața ochilor noștri ca proprietatea noastră veșnică tot ce am crezut, pentru că Domnul a spus-o și a răscumpărat-o cu sângele Lui. Minunată nădejdea, prețioasă de nespus împlinirea.

Zorile! Ce minunat!
O, ce va vedea în soare
Sufletul răscumpărat,
Când sub cununa-nvingătoare,
Prin porți de perle va intra
Și-n fața lui Isus va sta!

„De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept”. Ce prețioasă este o asemenea plecare a unui învingător! Ce s-a petrecut în multe feluri în zilele martirilor, aceasta este și astăzi o realitate: ochii biruitorilor lui Dumnezeu, care se întorc acasă, privesc din lumea aceasta, din țara străină, cu claritate în lumea cealaltă.

Predicatorul Spurgeon a vizitat odată un bărbat muribund, care i-a adus aminte că în urmă cu 33 de ani, când l-a botezat, i-ar fi spus: „Dacă piciorul dumneavoastră va trebui cândva să pășească în râul morții, atunci doresc să simțiți pământ solid sub picioare!” „Am pământ solid sub picioare!”, a spus muribundul. „N-am fost niciodată așa de fericit și de bucuros cum sunt acum, în așteptarea să văd curând fața Aceluia care m-a iubit și pe care pot din nou să-L iubesc.”

Când Moody, puțin înainte de moartea lui s-a trezit dintr-o ațipire ușoară, a spus: „Pământul fuge, cerul se deschide.” Fiul lui l-a întrebat dacă a visat. „Nu, Willy”, a răspuns muribundul, „nu este vis. O, ce minunat! Este ca o răpire. Dacă aceasta este moartea, este dulce; nici o vale întunecoasă. Dumnezeu mă cheamă și trebuie să mă duc.” După ce s-a mai întreținut cu ai Săi despre lucrarea pe care le-o lasă în urmă și apoi a stat o vreme culcat liniștit, a spus: „*Astăzi este ziua încununării mele! Acum triumfez. Am așteptat mul timp această zi.*” Acestea au fost ultimele lui cuvinte.

Iată din mijlocul prezentului o reprezentare a acestui citat biblic: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății.”

În Împărăția lui Dumnezeu nu sunt numai personalitățile, nu numai un Pavel, un Petru, un Moody sau un Spurgeon, cărora le este pregătită o cunună veșnică de dreptate și de slavă la Domnul, ci și „tuturor celor care iubesc arătarea Lui”. Această nădejde este pentru toți copiii lui Dumnezeu, care privesc crezând și iubind spre Domnul care a făgăduit: „Eu vin curând!” Ea este pentru toți cei care l-au slujit și au avut încredere în El, fie că lumea i-a cunoscut, fie că oamenii au luat act de prezența lor, fie că au trăit pe acest pământ necunoscuți și liniștiți în marele fluviu al omenirii, spre onoarea Mântuitorului lor. Slujirea și răbdarea lor, dragostea și suferințele lor au fost în fața ochilor Aceluia care i-a răscumpărat cu sângele Lui. Harul Lui și dragostea Lui, puterea Duhului Său cel Sfânt au fost taina biruinței și a perseverenței pe calea lui Pavel, și aceasta este și astăzi taina puterii la cei mai neînsemnați copii ai lui Dumnezeu. Drumul nostru merge în sus, spre slavă, spre cunună.

Aproape toate cununile regale și cununile împărătești sunt obținute prin râuri de sânge, care au fost vărsate pe câmpurile de luptă ale patriei. Nimeni, dintre cei a căror frunte poartă o asemenea cunună, n-o ia pe lumea cealaltă, el trebuie s-o lase în urmă. Cununa pământească nu este decât o pildă, o imagine a cununii veșnice, pe care Domnul slavei a pregătit-o pentru cei devotați Lui. Aceasta a fost câștigată pe crucea de pe Golgota; ea a fost cumpărată cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Ce biruință minunată, veșnic valabilă a fost obținută aici prin luptă, în întunericul judecății divine, când Creatorul tuturor lucrurilor a fost făcut păcat pentru noi, când a luat pe capul Lui nevinovat tot blestemul, toată pedeapsa pe care am meritat-o noi. Soarele creat și-a pierdut lumina, dar adevăratul Soare, dragostea lui Dumnezeu, care s-a jertfit pentru vrăjmașii vinovați, luminează dinspre cruce peste toate țările și popoarele pământului, prin toate timpurile, prin veșnicii.

O, Miel al lui Dumnezeu, junghiat pe altarul crucii, Isus, Domnul și Mântuitorul meu, cine îți poate mulțumi îndeajuns, cine Te poate iubi suficient! În ce adâncuri înfiorătoare ai coborât Tu, ca să-mi mântuiești sufletul! Ce chin în inima Ta din cauza părăsirii Tale de către Dumnezeu, Tu, dragoste veșnică, atunci când ai purtat munții vinei mele și blestemul păcatului meu în judecata mâniei Dumnezeului sfânt, ca eu să găsesc har și pace în filiația lui Dumnezeu!

Cu ce preț scump au fost răscumpărați copiii lui Dumnezeu. Cât de mult ar trebui să fie crucea de pe Golgota, cântarea noastră zilnică de laudă, subiectul adorării noastre și a mulțumirii noastre în dimineața fiecărei zile pe care ne-o dă Dumnezeu aici pe pământ și în seara fiecărei zile prin care ne poartă harul!

Fratele meu, sora mea, pășești tu zilnic sub cruce în duh și este zilnic nădejdea ta vie și sigură, că-L vei privi curând în slavă pe Acela care odinioară Și-a plecat capul sub cununa Sa de spini pentru tine?

Cum va fi când Împăratul împăraților va așeza cununa dreptății, plină de slavă și de har pe capul ostașilor Săi? Cum se va emoționa atunci inima unui copil al lui Dumnezeu, care stă cu ochii în jos, plecat plin de smerenie în fața marelui Său Domn, ca să audă asemenea cuvinte: „Prea bine, rob bun, fiindcă ai fost credincios în foarte puțin, primește stăpânirea peste zece cetăți” (Luca 19,17).

Și totuși, nu această cunună veșnică este ținta și dorința luptătorilor lui Isus, ci El Însuși, Domnul.

Sus, în slavă-a Te vedea,
Cum Ți se dă adorare
Și mărire pururea,
E dorința noastră mare.
Și acolo când vom sta
Veșnic proslăviți cu Tine,
Va vedea în noi oricine,
Doamne, numai slava Ta!

Dacă faci parte din poporul lui Dumnezeu, atunci ridică-ți capul, calea ta duce spre o dimineață fără nori, spre un Soare în a cărui strălucire te vei bucura veșnic. –

Încă mai faci parte din poporul lumii? Ai mers până acum fără nădejde și fără pace? Înțelege dragostea lui Dumnezeu! Isus te cheamă. Vei găsi la El aceea după care suspină inima ta în străfundul ei: eliberare de vină și blestem, biruință asupra păcatului, mângâiere și pace, o nădejde indestructibilă. Spune-I odată Domnului Isus din toată inima acest cuvânt: „Primește-mă!” – Adu-I vina ta, anii tăi pierduți, sărăcia ta și inima ta dură. – Cere har, crede în sângele Lui vărsat pentru tine! Vei avea parte de minunea că Dumnezeu oricărui har se va apleca spre tine din cer. Vei fi mântuit. Isus are o mântuire desăvârșită pentru orice om care crede.

Nr. 2. Întoarcerea acasă

Peste toți munții e soare
Ochiul nu-l poate cuprinde,
Veșnic, veșnic, se întinde
Viața ca un fiord mare.

Corabia-naintează
Peste valuri sclipitoare
Cu speranță-nălțătoare
Cursa vesel a-nceput.

Dumnezeu ți-a păstrat cursul;
Prin a soarelui dogoare
Și-a necazului vâltoare,
Credința intactă ți-e.

Acum se lăsă-nserarea,
Vânturi reci te înconjoară,
Salutând, spre tine zboară
Line raze aurii.

Mai întunecat e cerul.
E-aproape patria-mamă,
Țărmlul de unde te cheamă,
Făclii mii, ca bun venit.

De-acel port cu pace multă,
Ce l-ai văzut de departe,
Poți încet să vii aproape -
Solemn va fi drumul tău.

Din catarg, lampa ta mică,
Lucește-n bolta senină -
Apropiere divină
Când vei ancora în port.

Legată-i! – Ca diamante
Pe întinderile-albastre
Strălucește ca mii de astre,
Slava cetății-așteptate.

Din corabie poți merge,
De la-„ncrederea” voioasă,
La „vederea” bucuroasă,
Să privești ce ai crezut.

A. v. V.

„Acum vedem ... în chip întunecos, *dar atunci* vom vedea față în față!” 1 Corinteni 13,12.

Nr. 3. Ce mărturii datorează un ofițer german credincios camarazilor și subalternilor lui?¹

I

Nu poate fi amintit suficient de serios, că tot ce face un creștin, trebuie să facă pentru Domnul și cu Domnul. Părerea că un creștin stă mai presus decât propovăduiește evanghelia, decât dacă instruește recruți sau conduce trupe, nu găsește nici un temei în Biblie – punctul de vedere al Bibliei este mai degrabă acesta, că orice creștin convertit trebuie să rămână acolo unde vrea *Dumnezeu* să-l aibă; în acel loc trebuie să fie găsit credincios. Dumnezeu nu caută la administratorii Săi nimic altceva, decât să fie găsiți credincioși. (1 Corinteni 4,2.)

La fel de greșit cum ar fi dacă un credincios, pe care Dumnezeu l-a chemat să propovăduiască Evanghelia, ar vrea să plece în Africa de Sud ca să participe la luptă, tot așa de greșit ar fi dacă un creștin, pe care Dumnezeu l-a așezat să-L proslăvească pe Isus în slujba lui ca ofițer, ar părăsi din voință proprie acest loc ca să propovăduiască Evanghelia. Ambii ar intra în multe ne cazuri pe drumul ales de ei înșiși, viața lor ar rămâne neroditoare.

Este într-adevăr o practică ce începe cu biografia lui Moise și este din nou confirmată în viața marelui evanghelist al secolului al XIX-lea, americanul Moody, că Dumnezeu pe mulți dintre cei mai binecuvântați mesageri ai Lui, întâi i-a trezit, i-a convertit, i-a făcut să crească și să se maturizeze în experiențele și în încercările profesiunii lor pământești, ca abia apoi să-i aducă în slujba Lui nemijlocită, la rodul deplin al vieții lor – dar toți acești oameni binecuvântați ai lui Dumnezeu n-au renunțat la postul lor din meseria pământească din voință proprie, ci în ascultarea credinței recunoscută limpede, conștient.

¹ Următorul capitol a fost publicat deja în anul 1900.

Deci dacă în zilele actuale harul lui Dumnezeu face ucenici și martori ai lui Isus și dintre ofițerii activi din armată și din flotă, atunci pentru aceștia nu se pune întrebarea: „Să-mi părăsesc meseria de soldat din cauza a tot felul de greutăți și ispite?”, ci este vorba despre întrebarea: „Cum să-L proslăvesc și să-L mărturisesc pe Isus *în meseria pe care mi-a dat-o Dumnezeu*, în îndeplinirea devotată a datoriei și în muncă serioasă?” Greutăți și ispite există pentru credincioși peste tot; de lucrul acesta a purtat de grijă satan, care nu vrea ca Isus să fie mărturisit în mijlocul lumii prin creștini vii.

Un colonel german credincios, care era și el de mulți ani mișcat de aceste gânduri, a venit la un creștin vârstnic experimentat, ca să-l întrebe dacă n-ar face bine să renunțe la meseria lui de soldat. Bătrânul a răspuns: „Atunci trebuie să vă întreb întâi, dacă pentru conștiința dumneavoastră este o povară în aceea, că în meseria dumneavoastră de soldat împușcați mortal oameni și îi răniți?” Colonelul a răspuns că acesta nu este deloc cazul, deoarece el găsește meseria de războinic peste tot confirmată și îndreptățită în Cuvântul lui Dumnezeu. La aceasta, bătrânul creștin i-a răspuns: „Atunci pentru dumneavoastră este valabil cuvântul: „Fiecare să rămână în situația pe care o avea când a fost chemat.” (1 Corinteni 7,20.) Colonelul a răspuns: „N-ați stat ca ofițer în meseria de soldat. Nu știți ce primejdii sunt în ea chiar și pentru un ofițer, când gonește pe un cal nobil în fața frontului. Mii de bărbați sunt dependenți de voia comandantului; încotro arată vârful spadei lui, într-acolo mărșăluiesc ei. Aici există multe ispite de mândrie și îngâmfare. La acestea se adaugă faptul că din fire îmi place să fiu soldat, inima mea are bucurie în lucrul acesta și de aceea n-am încredere în inima mea.” Atunci bătrânul a spus: „Dacă mai târziu veți propovădui vreodată Evanghelia în fața a mii de oameni, veți avea în dumneavoastră aceeași inimă. Dacă apoi Dumnezeu va binecuvânta mesajul dumneavoastră și se convertesc oameni la Isus prin cuvântul dumneavoastră, atunci se va ridica același glas de mândrie omenească, pe care îl auziți acum când sunteți pe cal în fața frontului. Noi trebuie peste tot să fim păziți prin har și trebuie să fim acolo unde ne vrea Dumnezeu.”

Sfatul dat aici a fost unul bun și binecuvântat. Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să se lase păziți de a merge pe căi proprii!

Domnul spune: „Oile Mele ascultă glasul Meu ... și *vin după Mine*” (Ioan 10,27).

Necuviincios și rușinos este pentru un ofițer dacă părăsește locul pe care l-a așezat Dumnezeu, din cauza greutăților și a luptelor pe care le trăiește din cauza lui Isus. Ostașii devotați perseverență și înving.

II

Un creștin credincios găsește *în meseria lui soldățească* primul domeniu de confirmare. Ca în serviciul din ziua de astăzi, cu multă rugăciune, să dai tot ce este mai bun, să fii punctual, să nu fii niciodată epuizat, să nu te plângi niciodată nici în gând, nici în cuvinte de multă slujbă, pentru aceasta este nevoie de har și de ocrotire. În plus, un creștin trebuie să fie ferit de nerăbdare și de mânie; și în subalternii leneși, neîndemânatici trebuie să vadă oameni care au un drept la dragostea lui și la purtarea lui de grijă – ce mult, de câte ori nu greșim aici! Dacă un creștin pedepsește, aceasta trebuie să se petreacă cu conștiința că el trebuie să Îi dea socoteală lui Dumnezeu, cel mai mare Judecător. Un creștin credincios care în postul lui oficial are dreptul de a pedepsi, să nu pronunțe niciodată o pedeapsă fără să fi adus problema în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

Ca soldat, să-și instruiască și să-și oțelească propriul trup în exerciții practice, în trageri la țintă, în călărie, în mersul cu bicicleta, în înot și în gimnastică. În vederea războiului are obligația să studieze istoria războiului. Progresele rapide în tehnica armelor și problemele tactice care decurg de aici, necesită din partea lui să se țină la curent cu literatura militară modernă.

Mijloacele de transport de pe uscat și de pe mare și folosirea electricității, care se dezvoltă zilnic, se răspândesc peste tot în domeniul militar; un soldat complet trebuie să se mențină informat. Oriunde am privi, sunt felurite sarcini profesionale pentru un ofițer, care dorește să devină atât de capabil în profesiunea de soldat, încât să facă cinste Domnului său ca mărturisitor al lui Isus.

Se poate întâmpla așa de ușor, în mod deosebit la creștinii tineri, să pună centrul de greutate al confirmării lor în partea greșită. Dar putem spune încrezători: chiar dacă creștinii credincioși dintre camarazii noștri nu sunt remarcabil de capabili și de perseverenți în meseria lor soldătească, atunci Evanghelia din interiorul corpului ofițeresc rămâne totuși deschisă. Despre toate aceste lucruri și îndatoriri se spune: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni. Știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos” (Coloseni 3,23-24). Acest cuvânt era valabil pentru sclavi, care trebuiau să facă serviciile cele mai neînsemnate din casă sau din grajd, pe câmp sau în beci. Oare n-ar trebui să fie aceasta deplin valabilă pentru slujba unui ofițer?

III

Să intrăm în domeniul camaraderiei, unde un ucenic sincer al lui Isus trebuie să rămână ferit de viața de birt și de obiceiurile de băut, ca și de toate celelalte lucruri prin care, după Cuvântul lui Dumnezeu și după glasul conștiinței sale, l-ar renega pe Isus și s-ar face asemănător cu felul de a fi al lumii.

Prima întrebare înaintea lui Dumnezeu este aceasta, dacă el este devotat în mijlocirea zilnică pentru camarazii lui. Apoi, dacă folosește fiecare ocazie ca să le arate dragoste adevărată.

Dragostea caută o ocazie ca să slujească, să fie agreabilă, să intervină pentru alții, chiar dacă ne ostenim și facem sacrificii.

Aici nu se include în nici un caz, că preluăm de la un camarad serviciul din cazarmă, cu scopul ca acesta să aibă ocazie să umble după distracții ușuraticе. Nici aceasta nu face parte de aici, că îi împrumutăm bani, pe care celălalt îi folosește ca să-i risipească sau pentru plăcere lumească sau ca să-i joace și să-i bea.

În acest domeniu putem proceda foarte greșit. Dacă un ofițer căsătorit îi pune restricții soției lui, în timp ce el le dă bani camarazilor ușuratici, pe care aceștia îi cheltuiesc în felul lor, dar el însuși nu-și permite niciodată un trabuc, o sticlă de vin sau nici măcar un pahar de bere – atunci aceasta este o bunătate la fel de condamnată și greșită, o slăbiciune care se bazează pe lipsa seriozității morale.

Dar pe cât este de limpede că există căi ocolite și căi greșite, aceasta totuși nu anulează realitatea că noi, creștinii, trebuie să arătăm că creștinismul nostru n-a ajuns la capăt când este vorba despre probleme bănești. Căci tot ce suntem și avem Îi aparține Domnului, noi nu suntem decât administratori. Domnul va recunoaște ceea ce face un credincios de dragul lui Isus și lucrul acela va fi binecuvântat.

Există ocazia de a vizita camarazi bolnavi, de a-i încuraja pe cei deprimați. Dacă facem aceasta de dragul lui Isus, atunci găsim timp chiar și în cazul în care drumul spre lazaret este lung și trupul este obosit. Există ocazii de a arăta compasiune cordială - și în toate aceste prilejuri pot exista uși deschise ale inimilor, pentru a mărturisi harul lui Dumnezeu arătat în Hristos și seriozitatea veșniciei.

Există ocazii să-i invităm la noi pe unii camarazi, să citim împreună dintr-o carte bună și să discutăm despre problemele veșniciei.

Există ocazii să-i dăruim unui camarad apropiat, de ziua lui, o mică lucrare scrisă, care să-l îndrume la Isus.

Există ocazii în timpul unui marș lung sau al unei plimbări călare, să se vorbească despre ceea ce ne face inima fericită pentru timp și veșnicie și o asemenea discuție poate să

întemeieze o prietenie binecuvântată până în veșnicie. Dumnezeu poate dăruia aceasta, ca din ceasul acela să nu mai stea doar unul pentru Isus în cercul camarazilor, ci doi împreună. Dar toate aceste ocazii și utilizarea lor trebuie cerute în rugăciune.

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori.” (Psalmul 1,1.) Un creștin poate să participe la fel de puțin la glume murdare, povestiri imorale, critică dură sau chiar calomnie la adresa superiorilor și a camarazilor, ca și la glume despre Cuvântul lui Dumnezeu, la denigrarea Domnului sau la atacuri asupra mărturisitorilor credincioși ai lui Isus sau la tăgăduirea veșniciei. Cu aceste lucruri începe lupta în care un ofițer credincios trebuie să *mărturisească* cine este Stăpânul lui. La rugăciunea tăcută a credinței lui, Domnul îi dăruiește ceea ce are nevoie privind înțelepciunea, curajul și puterea. El are înaintea lui Dumnezeu datoria să-L mărturisească pe Isus în asemenea ocazie. El stă sub cuvântul Domnului: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” (Marcu 8,38.)

Știm că toate aceste cazuri se petrec adesea în viața zilnică și lumea știe exact cum trebuie să se poarte un creștin față de aceste lucruri; ea nu poate decât să respecte o mărturisire sinceră.

Camarazii prețuiesc, dacă vorba și viața sunt în concordanță; ei respectă lucrul acesta în inimile lor chiar și atunci când se opun cu vorbe amare. Adevărul lui Dumnezeu pătrunde în conștiința lor ca un ghimpe ascuțit.²

IV

De fiecare ofițer, cel mai aproape dintre subalternii lui este ordonanța lui; el îl cunoaște cel mai bine, majoritatea contactelor le are cu el, ofițerul poartă răspundere pentru el.

Se poate scrie o carte frumoasă despre dragostea și devotamentul german din viața ordonanțelor germane. Ar putea un ofițer, care este un creștin viu, să neglijeze de a-L mărturisi pe Isus ordonanței lui și să-l îndrume spre Cuvântul lui Dumnezeu? Nu, el trebuie să-L citească zilnic împreună cu ordonanța, de îndată ce acesta își dorește el însuși acest lucru; niciodată n-are voie să-l silească.

Cine se roagă cu dragoste pentru toți subalternii lui și se îngrijește în mod devotat de mâncarea lor, de starea sănătății lor, de materialul lor de lectură, acela poartă de grijă, în măsura în care poate, și ca duminică dimineața ei să aibă într-adevăr liniște și libertate, lucruri care trebuie să le fie asigurate prin ordinele împăratului, dar în realitate totuși, în multe locuri sunt atât de des scurtate prin dispoziții neoficiale de serviciu.

În marșurile lungi, cine cheamă lângă el pe unul sau pe altul dintre subofițeri sau dintre soldați, pentru a-l pune să-i povestească din viața lui sau de acasă de la el, acela va găsi multe inimi deschise și multe ocazii să-i cheme pe oameni la Isus; la fel și dacă îi vizitează pe bolnavi în lazaret. El va afla că prin întregul nostru popor străbate un interes și o căutare după mângâiere și mântuire – este suspinul inimii după viața veșnică, ce se găsește numai în Isus.

V

Dacă un ofițer este credincios în aceste lucruri, atunci putem spune că el este o lumină strălucitoare pentru Domnul. El va purta pentru Domnul multă batjocură și multă umilință, de multe ori se va vedea izolat. Dar reputația lui de serviciu, performanța lui înaltă vor da la iveală că este totuși prețuit; devotamentul lui camaraderesc va avea drept urmare că la el vor căuta ajutor camarazii apăsați. El va fi tuturor spre binecuvântare prin mijlocirea lui zilnică pentru superiori, camarazi, subalterni, pentru prosperarea și succesul trupelor. Fie ca armatei

² Problema duelului nu este atinsă mai sus. Ea a fost tratată amănunțit în broșura: „Poate un creștin credincios să participe la duel?” 1902, preț: 50 pfenigi. Societatea Evanghelică Germană de Tractate, Berlin.

și flotei noastre să le fie dăruți mulți asemenea martori luminoși! Dacă se pune întrebarea: dacă un ofițer credincios ar putea face mai mult ca să-L mărturisească pe Isus în fața camarazilor și a subalternilor, atunci firește că pentru aceasta se pot cita exemple.

Armata noastră a avut un colonel credincios, care, în calitate de comandant de cavalerie, citea Biblia cu subofițerii lui; armata avea comandanți de companie care țineau ore biblice cu oamenii lor.

Dar acestea sunt slujbe și daruri deosebite, la care nu este chemat și trimis oricine. Cine primește de la Domnul misiunea și darul și uși deschise să-L mărturisească pe Isus, să nu amâne sau să neglijeze să facă ce i-a poruncit Isus. Dar nu trebuie să uităm că împăratul ne-a pus în postul nostru oficial ca să instruiem trupele, să-i conducem și să-i educăm pe soldați. În aceasta suntem în primul rând și înainte de toate responsabili.

De asemenea, trebuie adăugat în privința celor de mai sus, că asemenea slujbe nu trebuie făcute decât de aceia care pot spune cu adevărat: Știu că Domnul mi-a poruncit lucrul acesta; sunt neascultător dacă îl neglijez. Cine este chemat la aceasta trebuie să caute fața lui Dumnezeu cu multă rugăciune, ca să nu se rătăcească.

Există alte ocazii, în care stă evident la dispoziție pentru fiecare mărturisitor, datoria să mărturisească harul lui Dumnezeu și judecata viitoare în fața trupelor lui, înainte de orice, în toate ocaziile pe care le oferă campania militară.

Cel mai important teritoriu de misiune pentru orice creștin rămâne propria lui inimă și propria lui viață.

Domnul ne îndeamnă să fim credincioși în lucrurile mici și spune: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.” Să cerem des pentru armata și pentru flota noastră: ca toți mărturisitorii lui Isus din corpul nostru ofițeresc să stea în fața ochilor lumii ca ofițeri încercați și camarazi devotați. Firește că ei toți au nevoie de mijlocirea zilnică a credinței. Ei pot să rămână păziți numai sub scutul puterii și al harului lui Dumnezeu. Știm că satan încearcă să facă tot ce poate ca să tulbure această mărturie.

Nr. 4. O conversație publică

între D. L. Moody și Ch. Monod, într-o sală de evanghelizare din Londra³

Moody: Acum să domnească o liniște deplină în toată sala! Întrebările pe care i le voi pune prietenului meu sunt întrebări care hotărăsc asupra vieții și a morții. Prima întrebare este aceasta: „Care este primul pas pentru a fi mântuit?”

Monod: Răspunsul îl găsim în pilda fiului risipitor. Dacă suntem atenți la primul impuls al întoarcerii lui pe drumul cel bun, îl zărim în aceste cuvinte: „După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. ... Și-a venit în fire și a zis: ... „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și îi voi zice:”” (Luca 15,14, 17, 18). Primul pas al mântuirii este să-ți vii în fire.” – Conștiința stării pierdute provoacă un sentiment adânc de lipsă. La fiul pierdut a fost foamea. În multe cazuri – ba chiar majoritatea – este un dor după iertare; dar acesta nu este întotdeauna începutul. La început poate că este numai sentimentul lipsei de putere pentru a face ce este bine și nevoia de mângâiere; Alții tânjesc după dragoste. – Laudă lui Dumnezeu pentru că El cunoaște și potolește orice nevoie! Indiferent ce te atrage, numai să vii! – Un prieten drag, care a intrat deja de mult în odihna lui Dumnezeu, mi-a povestit odată convertirea lui; una minunată; el a spus: „Nu aveam un sentiment deosebit de puternic cu privire la păcatul meu, dar am fost fericit în dragostea lui Isus. El m-a tratat ca o mamă pe copilul ei care a dormit prea mult: El m-a trezit cu un sărut.”

Moody: Mântuirea este acum prezentă? Poate cineva să fie mântuit în seara aceasta?

³ Copiat din „Zeltgruß”.

Monod: Nu pot să consider că există o mântuire propriu-zis, dacă ea nu este acum prezentă. Dacă un om care se îneacă nu este salvat acum, atunci cum poate fi salvat în rest? Ce spune apostolul? „Prin har sunteți mântuiți, prin credință” (Efeseni 2,8). Firește că într-un sens, mântuirea noastră s-a împlinit în trecut. Hristos a făcut totul și noi trebuie numai să acceptăm. Dar în alt sens, mântuirea noastră devine tot mai deplină, astfel că ea este și una viitoare. Cu toate acestea este adevărat că noi devenim mântuiți și acum; exact cum este salvat acum un om care se îneacă, deși el poate că încă nu are pe el haine uscate sau încă nu se simte confortabil pe uscat.

Moody: Întâi vine credința sau pocăința?

Monod: În Evanghelia după Marcu citim: „După ce Ioan a fost închis, Isus a venit în Galileea, predicând Evanghelia lui Dumnezeu și spunând: „S-a împlinit timpul și împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!”” (Marcu 1,14-15). Apostolul Pavel spune: „mărturisind iudeilor și grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele apostolilor 20,21). Amândouă sunt necesare, și pocăința și credința; și acestea sunt de nedespărțit. Dacă ar fi să le numim în ordinea corectă, atunci pocăința este prima.

O imagine poate clarifica aceasta. Ce este pocăința? Nu este absolut deloc un sentiment; este o acțiune. Pocăință înseamnă întoarcere. Convertirea și pocăința sunt două feluri de traduceri ale aceleiași noțiuni. Deci, dacă tu întorci spatele păcatelor tale, aceasta încă nu este suficient; trebuie să privești la Isus și să-L recunoști ca Mântuitor al tău. Păcătosul neconvertit îi întoarce spatele lui Isus; ce trebuie el să facă pentru a-L privi și pentru a crede în El? Trebuie să se întoarcă. Dacă nu se întoarce, nu poate să-L vadă pe Mântuitorul; și dacă Îl vede pe Mântuitorul, atunci este limpede că el trebuie să se fi întors. Care dintre acțiuni este prima? Întoarcerea, firește! Aceasta îl aduce în poziția care face posibil ca el să privească în altă parte decât la păcatul lui și să-și îndrepte privirea spre Isus. Eu nu pot să țin tare de păcatul meu și în același timp să privesc la Isus și nici nu pot să dau drumul păcatului decât prin privirea îndreptată spre Hristos. Dar eu mă întorc spre El, care iartă cu plăcere păcatele pe care eu sunt dispus să le părăsesc.

Pocăința mă aduce în starea corectă în care eu pot să cred și mai vreau să adaug: credința este mijlocul cel mai puternic ca să mă conducă la pocăința adevărată; da, cele mai amare lacrimi de pocăință curg abia atunci când am experimentat pentru noi dragostea lui Isus.

Moody: Ce este credința?

Monod: Cele mai simple lucruri sunt de multe ori cele mai greu de explicat. Dacă domnul Moody m-ar întreba: ce este viața? Sau: ce este dragostea? atunci n-ar fi ușor să dau un răspuns. Ce este „credință”? Păi, să crezi pe cineva înseamnă să-l consideri pe acela ca total adevărat. Să „crezi” ceva înseamnă să consideri acel obiect ca deplin adevărat. Dacă voi mă credeți pe mine, atunci considerați de la sine înțeles că orice promisiune pe care o fac poate fi împlinită. Dacă priviți o bancnotă ca veritabilă, atunci o socotiți valoroasă de 100 de mărci, de 200 de mărci, de 1000 de mărci, cu toate că ea nu este decât o bucată de hârtie. Dacă ați avea numai cea mai ușoară îndoială asupra autenticității ei, n-ați îndrăzni să atribuiți hârtiei această valoare. Dacă sunteți siguri că ea este falsificată, o considerați absolut fără valoare. În ultimele două cazuri chiar refuzați să le acceptați. Dovada încrederii stă în acceptare.

Moody: Mulți cred că trebuie să aștepte timpul hotărât de Dumnezeu ca să fie mântuiți. Ce înseamnă timpul lui Dumnezeu?

Monod: Mi se pare că am dat răspunsul chiar mai înainte, cu propriile noastre guri, când am cântat:

Când Isus vorbește cu tine, vino păcătosule!
Acum ne rugăm pentru tine, vino păcătosule!
Acum e timpul, apucă acum, vino păcătosule!

Acum e timpul crede și tu, vino păcătosule!

Dar avem ceva mai bun decât cântări; avem *Cuvântul lui Dumnezeu*. Aici se spune deslușit când este timpul potrivit. „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2). Unii pot gândi că noi suntem cei care așteaptă; dar Dumnezeu este Cel care așteaptă. Dacă ne decidem, atunci precis avem dreptul să spunem: „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii”, dar ar fi trebuit deja de mult să ne decidem. La ce ar folosi să-i spunem unui fiu neascultător: să se întoarcă acum sau mai târziu la tatăl lui? La nimic; ci astăzi este pur și simplu datoria lui să se întoarcă la tatăl lui.

Moody: Da, dacă acești oameni dragi pleacă acasă nemântuiți, nu îngrămădesc ei atunci păcat peste păcat?

Monod: Bineînțeles; căci necredința nu este un accident, ci un păcat – păcatul capital, despre care Duhul Sfânt va convinge lumea: „În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine” (Ioan 16,9). Noi Îl facem pe Dumnezeu mincinos atâta vreme cât ne împotrivism să acceptăm mărturia pe care El ne-a dat-o despre Fiul Său.

Moody: Dacă oamenii au început să creadă, ce au de făcut atunci? Multora le este frică să-L accepte pe Isus pentru că se tem că mâine vor avea de întâmpinat aceleași ispite ca astăzi și vor cădea în păcat.

Monod: Ei uită că dacă în seara aceasta încep să creadă, dacă L-au primit pe Isus, atunci și Hristos i-a primit pe ei. El spune: „Rămâneți în Mine și Eu în voi!” De îndată ce eu cred în Isus, sunt una cu El. „Dar cine se lipește de Domnul este un singur Duh cu El” (1 Corinteni 6,17). De acum încolo pot să-mi trag toată seva vieții din Isus, nu din mine însumi. „Nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea” (Romani 7,18); dar „legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8,2). Când un muncitor creștin a fost întrebat odată, cum face să rămână pe calea ascultării, el a răspuns: „Am venit la Mântuitorul; El m-a primit și eu n-am demisionat niciodată de la El.”

Moody: Dar dacă ei totuși cad în păcat după ce au început să creadă?

Monod: Nu trebuie și nu este nevoie să mai cădem în păcat; dar putem ajunge iar în păcat; și din nefericire se întâmplă. Deci dacă am căzut din nou, atunci ne este spus foarte deslușit ce trebuie să facem. „Dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos Cel drept” (1 Ioan 2,1). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate (1 Ioan 1,9). Dacă am căzut, să ne întoarcem la Hristos și să punem lucrurile în ordine. Să-i spunem tot și apoi să ne întoarcem pe calea ascultării, nu să ne bazăm pe intențiile noastre bune, ci pe El, pe sângele Lui vărsat pentru noi, pe Cuvântul Său și pe dragostea Sa. „Pe Acela care poate să vă păzească de orice cădere”. (Iuda 24). – Acum cineva va răspunde: Da, într-adevăr, se spune: „poate”, dar nu se spune „vrea” să ne păzească. Ce ofensă adusă lui Dumnezeu! Imaginați-vă un medic – el vine la pacientul său care are brațul rupt și îi spune: „Dragă prietene, într-adevăr, pot să ți-l așez iar la loc.” Sărmanul om îl roagă stăruitor s-o facă; dar el îi răspunde: „O, dar eu nu spun că vreau să-l vindec.” Lucrul cel mai neînsemnat pe care acest medic neîndurător ar fi putut să-l facă, ar fi fost: să nu vină; dar să-l tortureze cu asemenea iluzii, aceasta ar fi nemaiauzit de crud și sunt ferm convins că nimeni dintre noi, „care suntem răi”, n-ar face așa ceva; cu atât mai puțin Tatăl nostru din cer! Nu, dacă Dumnezeu spune că Isus este în stare să „ne mântuiască în chip desăvârșit” (Evrei 7,25) și să ne păzească „ca să nu cădem”, atunci aceasta înseamnă precis și că El este dispus s-o facă. Așa că să avem încredere deplină, să nu ne bazăm pe noi înșine, nici pe adunări, oricât de binecuvântate ar fi, ci numai pe credințioșii Dumnezeului nostru.

Moody: Spuneți-ne cum putem să ducem o viață biruitoare tot timpul și în orice împrejurări!

Monod: Pentru a da răspunsul la această întrebare, înainte de toate contează aceasta: ne este oferită și promisă o asemenea viață? Ce spune Hristos despre aceasta? „Îndrăzniți, Eu am

biruit lumea”. „Harul meu îți este de ajuns.” Ce spune Pavel? „În toate acestea, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.” Ce spune Ioan? – „Cine este cel care biruie lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” Viața biruitoare în credință este descrisă în Coloseni 1,29: „Iată la ce lucrez eu și mă lupt, potrivit lucrării Lui, care se arată cu putere în mine.” Apostolul se luptă și lucrează neconținut; dar toată energia pentru aceasta o are de la Hristos; a fost efectul lui Dumnezeu, cel care acționa puternic în slujitorul Său. Dacă vrem să ne biruim dușmanii, trebuie mai întâi să ocupăm poziția corectă față de Dumnezeu. Cum se spune în Romani 6: „Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus.” Începeți cu aceasta. Nu aceasta este ceea ce găsim la sfârșitul alergării creștinului: este mai mult punctul de început și de plecare. Spune-ți ție însuși: „Sunt mort față de păcat, nu prin vreun efort oarecare, ci prin moartea lui Hristos.” „Dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Corinteni 5,14). Considerați-vă morți! Nu cere sfat sentimentelor tale! Acceptă aceasta ca pe o realitate împlinită, că între omul care ai fost mai înainte și cel care ești acum, stă moartea lui Hristos. Dar în continuare trebuie să ne considerăm înviați împreună cu Hristos. Dumnezeu ne poruncește aceasta; așa că nu trebuie să dăm înapoi de spaimă din fața acestui lucru sau să ne speriem că ar putea a se dovedi ca neadevărat. Apoi, dacă vine o ispită, spune: Am înviat cu Hristos, în puterea Lui stau în fața ta și de aceea nu mă vei birui. Da, credința mea va fi chiar întărită prin tine. Căci este o realitate minunată, că fiecare ispită biruită în credință nu contribuie decât la întărirea noastră. Mai trebuie să adaug aici, că de fiecare dată când suntem biruiți, suntem slăbiți? – Biruința este a noastră; s-o luăm în stăpânire și să ne urmăm drumul ca biruitori. Și dacă se clatină credința și ca urmare suntem învinși, să nu lăsăm aceasta să ne descurajeze, dar și mai puțin să ne împăcăm cu o asemenea stare. Să purtăm sus singurul nostru drapel: crucea lui Isus. Să avem deplină încredere în făgăduințe, făgăduințele lui Dumnezeu în Hristos, care vestesc: mântuire, iertare, pace, eliberare, curăție, putere, bucurie, biruință, răscumpărare deplină și veșnică.

Nr. 5 Puterea de care avem nevoie⁴

De S. D. Gordon

Probabil că niciodată Adunarea lui Dumnezeu nu s-a preocupat așa de mult cu Persoana divină a Duhului Sfânt ca în zilele noastre. De îndată ce începem să-I dăm atenție în Scriptură, observăm că în Biblie este scris mult, mult mai mult despre Duhul Sfânt decât am crezut. Cercetătorului Scripturii, Domnul îi vine în ajutor în zilele noastre prin câte o carte bună. Din nefericire, în literatura creștină de astăzi există și multe lucrări nesănătoase, care duc în rătăcire, prin acestea, minorii, „copilașii în Hristos”, ajung în mare primejdie, căci aceștia au nevoie de *hrană sănătoasă*. Pe aceasta din urmă, cititorii o găsesc în capitolul scurt care va fi redat aici din cartea menționată în titlu, ca să atragem atenția asupra acesteia.

Trei condiții pentru puterea de durată

Energia este dependentă de conexiunile bune. În domeniul mecanic: trenul cu locomotiva; mașina electrică cu curentul industrial. În viața trupească: brațul cu axila; creierul cu inima. În viața spirituală: ucenicul lui Isus cu Duhul lui Isus. Am vorbit împreună despre relații stabilite și cred că mulți dintre noi vor fi înnodat în ceasul acesta legătura de viață care condiționează revărsarea înăuntru și în afară a energiei.

Acum nu mai avem de spus decât un cuvânt scurt despre relațiile *întrerupte*. „Da”, spui tu, „eu nu vreau deloc să întrerup relația”. Nu, tu nu vrei lucrul acesta, dar îl vrea un altul. De când ai intrat în relație foarte apropiată cu Isus, pentru acest „altul” este foarte important să

⁴ Editura Kober, urmașul lui C. J. Spittler, Basel, 1904.

întrerupă relația. Și acest vrăjmaș al nostru, satan, acest împotrivor, este foarte priceput și viclean și este mult superior fiecăruia dintre noi. Dar Cel care este în noi acum, este mai mare decât cel care este în lume. Satan își va da toată osteneala să taie cuplarea prin atac îndrăzneț sau prin înșelătorie vicleană.

Este o priveliște extraordinar de tristă, chiar dacă nu este rară, dacă un om, pe care Dumnezeu l-a făcut o unealtă puternică, își pierde toată utilitatea. Nu trebuie decât să trecem în revistă ultimii ani, ca să ne amintim de unul sau de altul, prin care au fost binecuvântate grupuri mari, dar care urmând o ispită, a pierdut de tot și pentru totdeauna fiecare ocazie pentru slujbă. Același lucru se poate spune despre duzini din cercuri modeste, a căror viață spirituală este stricată și degenerată din motive asemănătoare.

Experiențele mai noi de acest gen nu sunt decât reluări din vremurile anterioare. De trei ori povestește autorul cărții Judecători despre Samson: „Duhul DOMNULUI a venit peste el” și apoi se adaugă cuvântul trist: „Nu știa că DOMNUL se depărtase de el”. Între acestea este povestea unei fapte de neascultare. De două ori se spune același lucru despre împăratul Saul: „Duhul DOMNULUI a venit peste el” și aceeași plângere a fost mai târziu: „Duhul DOMNULUI s-a depărtat de la Saul”. Și între ele a fost un act de neascultare față de porunca lui Dumnezeu. – Capitolul al nouălea din Luca ne povestește o istorie asemănătoare. Ucenicilor li s-a dat putere și ei ai folosit-o pentru alții. Acum au fost rugați să-l elibereze pe un băiat chinuit de demoni. Ei au încercat; se așteptau la reușită; dar spre marea lor durere, spre dezamăgirea tatălui, puterea lor a cedat și s-au văzut expuși criticii mulțimii uimite. Domnul le-a explicat că o relație insuficientă cu Dumnezeu stă la baza eșecului lor. Noi nu posedăm o rezervă de putere fără relație cu Dumnezeu; ea trece peste noi numai în măsura în care El ne guvernează. Acolo unde legătura dintre El și tine este deranjată, acolo este întreruptă revărsarea puterii. Contactul permanent cu sursa de energie este neapărat necesar. Duhul lui Dumnezeu nu ne părăsește niciodată; nu-L pierdem; dar unde este întristat, acolo este împiedicat să-și dezvăluie prezența. *Dovada* prezenței Sale se poate pierde prin comiterea unei nedreptăți. De aceea voi încerca să vă numesc pe scurt trei condiții ale vieții de putere – puterea de durată, progresivă. Aș fi vrut ca cineva să-mi fi făcut cunoștință cu ele cu ani în urmă. Prin aceasta aș fi fost cruțat de multe înfrângeri triste.

Prima condiție poate fi cuprinsă într-un cuvânt: *ascultare*. Ascultarea este marea lege fundamentală a vieții creștine. Da, ea este legea fundamentală a oricărei organizări în creație, în domeniul militar, comercial, politic și casnic. Ascultarea este premisa esențială ca să ne atingem scopul vieții. Neascultarea înseamnă nefericire. Dacă ești atent la Sfânta Scriptură, atunci trebuie să citești aproape fiecare pagină dacă vrei să descoperi astfel toate cerințele și explicațiile ascultării și ale replicii ei. Începe cu capitolul al treilea al Genezei, unde se relatează prima faptă fatală a neascultării, ale cărei consecințe distructive mai persistă și astăzi. Continuă apoi cu cele trei cărți ale istoriei din pustie, unde poporul Israel s-a adunat în jurul muntelui care fumega. Ascultă ce vorbește bătrânul Moise în cartea a cincea, în timpul acelei conferințe de treizeci de zile din câmpia Moabului, puțin înainte de moarte. Și în cartea biruinței lui Iosua, pe paginile întunecate ale istoriei judecătorilor, cu înfrângerile lor, în cărțile împăraților și ale prorocilor vei afla că evenimentele alternative se termină mai des cu accentul pe ascultare decât pe orice altceva. Același lucru este valabil și pentru Noul Testament, până la ultimul șpalt al ultimei pagini.

Într-adevăr, fiecare inimă este un câmp de bătaie, pentru cucerirea căreia se luptă aprig. Dacă Isus este stăpân, atunci satan caută să se infiltreze cu viclenie sau cu forța. Dacă satan este stăpân, fie într-o formă grosolană, fie într-una fină, atunci Isus asaltează poarta în dragoste. Satan *nu poate* să pătrundă fără consimțământul tău, iar Isus *nu vrea*. O faptă de ascultare față de Dumnezeu îi închide ușa în față lui satan și o deschide mai tare decât înainte pentru domnia lui Isus. Acum ascultă cu inima! Un act de neascultare, oricât de mic l-ai considera, îți trănestește lui Isus în față ușa inimii tale și o deschide larg ca satan să exercite

putere. Este acesta doar un fel de a vorbi? Este adevărul gol. *Prima mare condiție este ascultarea.*

Dar cineva ar putea să întrebe: „Cum voi ști când și în ce să ascult? Câteodată ajung la urechea mea glasuri confuze, care nu sunt în armonie unele cu altele. Preoții nu sunt toți uniți; adunările nu sunt nici ele în concordanță în toate punctele; cei mai buni prieteni ai mei sunt de păreri diferite; cum să ies înțelept de aici?” Aici intră a doua condiție: *ascultă de Cartea lui Dumnezeu, după interpretarea Duhului Sfânt.* Nu numai de Carte –aceasta duce la superstiție. Nu de Duhul fără Cartea inspirată de El – aceasta duce la fanatism. Dar ascultă de Carte, așa cum o interpretează Duhul, și de Duhul, așa cum vorbește El prin Carte. Noi distingem un glas al lui Dumnezeu, un Duh al lui Dumnezeu și o Carte a lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Său. Câteodată vorbește și nemijlocit, fără Cuvântul scris; dar rar, foarte rar. Impresii puternice ale Duhului Sfânt asupra sufletului nostru se petrec de multe ori; dar eu vorbesc aici despre glasurile care se aud în interior. Pe acestea le gestionează și când le folosește, atunci proba autenticității este în mod necesar în concordanță cu Cuvântul scris. Acestea trebuie să devină un ghid pentru voința noastră. Cartea lui Dumnezeu a fost și este inspirată de El. El a vorbit în ea; El mai vorbește și astăzi în ea. Este surprinzător ce lumină cade pe orice problemă prin această Carte umplută de Duhul lui Dumnezeu!

Cineva care este orientat practic poate să gândească: „Ah, Biblia este o carte așa de mare. Nu înțeleg mult din ea. Voi citi câțiva Psalmi, câteva capitole din prorocul Isaia, evangheliile și câte ceva din epistole; dar toată cartea nu pot s-o pricepe bine – iar a doua condiție a ei mă depășește.” Bine, atunci ascultă a treia condiție. Ea sună așa: „*Fă-ți zilnic timp să fii singur cu Cartea.*” Aici nu ai voie să te grăbești; trebuie să ai timp destul, să nu te gândești la timp. Propun cel puțin o jumătate de oră zilnic, și de preferință prima jumătate de oră a dimineții, în acest caz trebuie să te scoli destul de devreme pentru a economisi acest timp, înainte ca îndatoririle zilei să te monopolizeze. Unora ar putea să le pară foarte greu aceasta. Dar este neapărat necesar, pentru că primele două condiții, ca să poți să ai putere, sunt dependente de aceasta.

Când Iosua a primit cu tremur chemarea să devină urmașul lui Moise, atunci S-a apropiat Dumnezeu de el și a avut o discuție confidențială cu el. Pe parcursul acestei discuții, El a exprimat cu o subliniere deosebită un punct ca taină a noi sale conduceri. Ascultați! „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să poți face potrivit cu tot ce este scris în ea; căci atunci vei face să-ți reușească toate căile și atunci vei prospera” (Iosua 1,8).

Să ne facem un obicei din a fi zilnic singuri cu Stăpânul în fața Cuvântului Său, cu ușa încuiată; toate celelalte să fie scoase afară, numai noi să fim înăuntru – ca să învățăm să recunoaștem voia Lui și să primim putere s-o facem. Dacă mai avem îndoieli asupra unui lucru, înseamnă că trebuie să *așteptăm*.

Nr. 6 Din întuneric la lumină

(În continuarea articolelor de mai înainte, sub același titlu; ultimul este din 1905.)

XIII

Convertirea și povestea suferinței unui ofițer spaniol

I

Într-o frumoasă seară de toamnă a anului 1858, un tânăr ofițer spaniol se plimba în piața principală a cetății Gibraltar. Cu totul adâncit în gânduri, a parcurs cu privirea bastioanele puternice ale fortăreței englezești, care constituia cheia spre Marea Mediterană. Capul lui era preocupat cu planul unei piese de teatru; de fapt, el scrisese deja diferite piese de teatru, care

culeseră aplauze mari. Acum, când clopotul unei biserici din apropiere a început să răsunе, locotenentul Matamoros, un catolic, a intrat în biserică, unde a observat spre surprinderea lui și nu fără repulsie, că nimerise într-o biserică protestantă. Ce a auzit acolo despre mântuire și har, rugăciunile simple și cu ardoare, păreau să corespundă unei dorințe profunde a sufletului său. Așa că îndemnul predicatorului, de a citi cu râvnă din Biblie, a găsit o ureche ascultătoare. Fără să piardă timpul, tânărul ofițer și-a făcut rost de o Biblie și a petrecut toată noaptea următoare cu citirea Noului Testament și cu rugăciune. Când tunul fortăreței a anunțat începutul noii zile, cartea sfântă încă mai zăcea deschisă în fața lui. Soarele vieții veșnice răsărise pentru inima lui; el pășise pe calea celor dreți, care semăna cu lumina strălucitoare de dimineață, care merge mereu crescând până la miezul zilei (Proverbe 4,18). Aici ne este pus în față unul dintre multele exemple care dovedesc limpede, că *Cuvântul lui Dumnezeu* singur, fără nici un adaos omenesc, este în stare să-i convingă pe păcătoși de har și să-i atragă la Hristos. Cuvântul poate să arunce în țărână dintr-o lovitură chiar și bărbați cultivați, foarte talentați, tineri.

II

Emanuel Matamoros de Garcia, născut în 1834, la Malaga, era fiul unui colonel spaniol înstărit. Garnizoana tânărului ofițer era pe atunci Barcelona. El tânjea de mult după ceva mai bun decât să-și petreacă anii în mijlocul vieții dezordonate a camarazilor lui. Terenul inimii lui era mai bine pregătit pentru sămânța nașterii din nou, decât ar fi crezut el însuși. Acum, când a ajuns dintr-odată la cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, l-a umplut un dor fierbinte să-L proslăvească pe Isus. Rugăciunea lui a așternut înaintea lui Dumnezeu întrebarea: „Doamne, ce vrei să fac?” Răspunsul a fost: „Predică Evanghelia!” El a urmat acest ordin divin, fără să renunțe totuși la profesiunea soldătească. El a devenit un martor al lui Isus ca ofițer, prin aceea că folosea ocaziile oferite lui de Domnul, în familie și în cercul camaraderesc. La rudele și prietenii lui din Malaga a găsit inimi deschise. Curând au existat numeroase convertiri acolo și în împrejurimi. Mișcarea s-a extins în Granada, Sevilla și în alte orașe.

III

Matamoros s-a străduit în mod deosebit să vestească Evanghelia printre camarazii lui de regiment; și nu fără succes; totuși, de aici a venit furtuna pustiitoare asupra seminței lui Dumnezeu, care încolțea. A izbucnit o prigoană grea. Numai în Malaga au fost cincizeci de familii cărora le-a fost răpit capul de familie, care numai prin fugă rapidă au putut să se salveze de a fi prinși. Curând s-a descoperit din scrisori că Matamoros a fost autorul mișcării. El a fost arestat brusc în garnizoana lui, Barcelona, împreună cu mama lui. La început a fost dus în celulă separată, apoi în temnița comună, împreună cu hoții și ucigașii. La întrebarea despre credința lui, el le-a mărturisit judecătorilor lui: „Religia mea este cea despre Isus Hristos. Și eu n-am altă regulă a credinței, decât Sfânta Scriptură.” Continuarea procesului împotriva lui Matamoros a fost transferată la Granada. Aici, ofițerul întemnițat a fost dat pradă unui tratament groaznic. În aceste zile a scris din închisoare următoarele cuvinte: „Dragul meu frate în Isus! Trupul meu fragil decade repede; puterile mele se epuizează și firul existenței mele se va rupe curând. Umiditatea mare a acestei încăperi subpământene, care este lată doar de puține picioare, mă ucide. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că orice firicel de nisip care cade în clepsidra existenței mele, îmi dă o putere spirituală de nedescris și îmi dublează bucuria în Domnul. Simt o voioșie, o pace pe care nu mi-am putut-o imagina pe când încă nu cunoșteam dragostea pentru Răscumpărătorul. Aș avea mângâiere deplină dacă aș ști că suferințele mele ar putea fi de vreun folos pentru compatrioții mei orbiți.”

IV

Pe atunci, sir Robert Peel, secretarul de stat pentru Irlanda, străbătea Spania. El a auzit despre tratarea nedreaptă a lui Matamoros de către autocrația spanioli, l-a vizitat pe guvernatorul din Granada și a obținut ca Matamoros să fie dus într-o încăpere mai curată și mai bine aerisită.

Dar pe neașteptate a intervenit o întorsătură fatală. În ținutul de acolo a izbucnit o răscoală, în orașul Loya; se proclama republica democrată. Guvernul a devenit cu greu stăpân pe situație. Vrăjmașii credinței l-au învinovățit pe Matamoros și pe prietenii lui că ar fi fost autorii acestei revolte, cu toate că cel închis n-a știut nimic despre acest eveniment și nu-i cunoștea pe conducătorii revoltei. Acuzațiile judecătorești pentru această revoltă au fost ridicate împotriva lui Matamoros și declarațiile martorilor, prin care el a fost învinovățit cel mai grav, au fost obținute prin mită. Acuzatul a fost dus din nou într-o celulă subterană întunecoasă, strâmtă, unde s-a îmbolnăvit grav. În ședința decisivă de la tribunal, Dumnezeu a intervenit pentru mărturisitorul Său greu încercat. Martorul principal, care declarase împotriva lui, care făcuse deja două încercări de sinucidere din disperare pentru sperjurul lui, și-a retractat toate declarațiile și a recunoscut limpede și amănunțit mituirea căreia îi căzuse pradă.

V

Cu toate că pe această bază curtea marțială i-a achitat pe Matamoros și pe tovarășii lui de credință, el a rămas totuși închis din cauza credinței lui. Au căutat în toate felurile să-l facă să se întoarcă de la credința lui, dar el le-a declarat potrivnicilor lui: „Chiar dacă aş avea o mie de vieți, le-aș sacrifica bucuros pentru cauza Evangheliei.” În vremea aceea, Domnul i-a dat lui Matamoros încurajarea, că prin el a venit la credință un criminal închis în aceeași temniță. Acest bărbat a izbucnit în lacrimi când a auzit de la martorul închis al lui Dumnezeu, că și un asemenea criminal cum era el, putea fi spălat de orice păcat prin sângele lui Isus Hristos.

După o detenție de trei ani, Matamoros a fost condamnat din cauza credinței lui la o pedeapsă de nouă ani la galere. Galere! Cine-și amintește de suferințele acelor protestanți care au fost condamnați la aceeași pedeapsă sub Ludovic al XIV-lea, știe tot ce include acest cuvânt, privind privațiunea și chinurile groaznice.

Matamoros a ascultat în credința liniștită sentința și a scris imediat după aceea unui prieten următoarele cuvinte: „Rămâi cu bine – această scrisoare este precis ultima. Este imposibil să pot rămâne mult timp în viață în munca de la galere. Domnul nu-mi va refuza onoarea să mor pentru cauza Lui. Îmi iau crucea și-L voi urma pe Isus. Deoarece nu pot să vestesc Evanghelia la orașe și la sate, o voi vesti deținuților de la galere. Dumnezeu se bucură de convertirea celui mai ticălos infractor. Așa că imaginați-vă bucuria mea, că pot să mă dedic acestei misiuni glorioase! Orice pedeapsă mi-ar sta înaintea, tot nu mă voi teme.”

VI

Când verdictul tribunalului din Granada a fost dezbătut în presă, el a provocat indignarea întregii Europe civilizate, pentru că în Spania a fost posibil să se dea o asemenea sentință împotriva unui om integru din cauza credinței lui. O delegație a Alianței Evanghelice, constând din reprezentanți din Anglia, Franța, Germania, Olanda și Suedia, a venit la curtea spaniolă ca să obțină de la regină eliberarea lui Matamoros și a tovarășilor lui de credință. Această înștiințare a avut ca rezultat, că pedeapsa de la galere a lui Matamoros a fost transformată într-un exil de opt ani.

În 29 mai 1863, Matamoros a fost eliberat și a plecat prin Franța la Lausanne. Acolo și-a luat o locuință și și-a folosit ultima putere pentru promovarea Evangheliei în Spania. Dar sănătatea lui era subminată și puterea lui era mistuită. El a adormit în 31 iulie 1866. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să îndemne câțiva spanioli tineri să rămână aproape de Domnul.

Apoi a strigat: „Ce minunată și ce glorioasă este totuși calea care duce de pe acest pământ, pe la Golgota, spre cer.” *Astfel a adormit în pace, fără luptă, ca să se ducă la Domnul lui.*

VII

Acest ofițer spaniol a sacrificat totul pentru Domnul lui și pentru mărturia credinței lui: rang, onoare, libertate, sănătate, orice nădejde a vieții pământești și viitorul vieții – el a dat totul Aceluia care a dat totul pentru el. Să-L mărturisim pe Isus și mântuirea veșnică în mijlocul unei lumi pierdute, a fost pentru el un privilegiu atât de înalt, o slujbă atât de prețioasă de dragoste, încât a considerat totul ca pierdere, pentru a savura acest singur privilegiu. Lasă-mă să te întreb, fratele meu, te temi tu de amenințarea oamenilor? Ți-e greu să suferi ocară pentru Mântuitorul tău? O, înțelege privilegiul de nespus despre care vorbește Domnul: „Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prizonit pe prorocii voștri care au fost înainte de voi” (Matei 5,11-12). Sigur a fost un plan dumnezeiesc, după care Domnul l-a ales pe acest ofițer ca să fie un martor al lui Isus în țara inchiziției.

Lăudat fie Domnul pentru că noi în Germania nu trăim în țara inchiziției! Misiunile pe care Domnul le dă astăzi ofițerilor noștri convertiți sunt de o cu totul altă natură decât cele pe care le-a primit Matamoros. În Germania există mulți martori ai Evangheliei adevărate și clare, există o Adunare vie a lui Dumnezeu, care Îl așteaptă din ceruri pe Domnul ei, chiar dacă aceasta este mică la număr. Lumea are nevoie de o mărturie vie despre ce este un creștin convertit și ce este creștinismul adevărat. Dumnezeu vrea ca această lumină să strălucească peste tot în inimile fiilor veacului acestuia. În aceasta stă scopul vieții pentru orice ofițer german credincios: să-L proslăvească pe Isus în fața ochilor lumii, cu umblarea și cuvântul, prin loialitate și abnegație devotate. Rudele, superiorii, camarazii și subalternii – toți trebuie să observe, să apuce să vadă cum un copil smerit și adevărat al lui Dumnezeu îl urmează pe Isus, despărțit de felul de a fi al lumii, smerit sub Cuvântul lui Dumnezeu, credincios în lucrul cel mai mic, un om care nu se rușinează niciodată și nicăieri cu Mântuitorul lui și căruia lumea trebuie să-i dea mărturia pe care i-a dat-o lui Daniel: „Atunci administratorii și mairarii peste ținuturi au căutat să afle ceva împotriva lui Daniel, ca să-l acuze în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească vreun pretext sau vreo greșeală, pentru că el era credincios și nu se găsea nici o greșeală la el și nici un lucru rău. Atunci oamenii aceștia au zis: „Nu vom găsi nici un pretext împotriva acestui Daniel, în afară numai dacă am găsi vreunul în legătură cu legea Dumnezeului lui.”” (Daniel 6,4-5). Cui îi este îngăduit să sufere ocară sau batjocură, să tracă prin greutăți pentru Mântuitorul lui pe această cale de urmare smerită și de mărturie credincioasă, acela să-L laude pe Domnul! Fie ca toți martorii Săi să se lase păziți în acest timp din urmă de această nenorocire îngrozitoare, de a tăgădui în fața vreunui om oarecare, pe iubitul nostru Domn și credința noastră!

Nr. 7 Bucuria mântuirii - Sunt al Domnului

Fiecare mișcare produsă prin Duhul Sfânt are cântările ei. Chiar și în zilele de după revărsarea Duhului Sfânt au existat „Cântări de laudă și cântări duhovnicești” în afară de Psalmi, despre care apostolul presupunea că cei credincioși le știu pe dinafară (Coloseni 3,16). Mișcarea spirituală a actualului timp de har pare că dă naștere unei comori mai bogate în cântări inspirate de Dumnezeu, decât oricare alta de mai înainte. La aceasta este demn de remarcat, că această comoară de cântări devine tot mai mult și mai mult o proprietate comună a întregului popor al lui Dumnezeu, fără deosebire de națiune. Prin traduceri bune, adaptate melodiilor inițiale, multe dintre aceste cântări traversează tot pământul, peste tot unde

Adunarea lui Dumnezeu Îl așteaptă pe Domnul ei care va veni. O dovadă minunată a acestui fapt îl oferă noua carte de cântări, tocmai apărută: „Bucuria mântuirii”⁵ (Editura pastorului Dolman, Wandsbeck), care aduce cam 240 de cântări alese. Este o comoară bogată, la fel de valoroasă ca versuri și muzică, în parte cântări germane, în parte cântări traduse din engleză. Redăm aici în text două dintre aceste cântări:

Nr. 70. Sunt al Domnului

Sunt al Domnului! O, ce bucurie!
Al Mântuitorului ce m-a chemat,
Cu „Da”-I răspund. El blând îmi spune mie:
„Nu te teme! Ești al Meu, Eu te-am creat!”

Sunt al Domnului! Aceasta gonește
Umbrele, dă odihnă inimii.
Sunt al Domnului, un copil ce știe,
Că Dumnezeu îl poate ocroti.

Sunt al Domnului! În mărturisire
O spune mireasa, una cu El;
Și-n orice zi vrea, de la dăruire,
Să-L urmeze, să nu uite defel.

Sunt al Domnului! O, inima cântă!
E-al mulțumirii și-al laudei cânt.
Sunt al Domnului! E ancora sfântă
Ce ne ține, când totu-i luat de vânt.

Sunt al Domnului! El îmi dă-ndrumarea
Despre ce-are mărturisirea-n ea,
Privind credința, slujba și-ascultarea
Și dragostea jertfite altora.

Sunt al Domnului! – Duh, trup, suflet, toate!
Pecetluiește-mă, să fiu al Tău,
Tu, Izvor, Dumnezeu în plinătate,
Rămâi, Isuse-n veci de veci al meu!

Nr. 148 După aceea

„Vei înțelege după aceea!”
Așa ai vrut Tu. Bună-i voia Ta.
Calea de ieșire de s-a ascuns,
Tu o vezi, Doamne, și mi-e de ajuns!

Stau și-aștept să-mi deschizi, când Tu vei vrea,
Ușa nădejzii chiar în fața mea.
Mai presus de înțelegerea mea,
Se va desfășura dragostea Ta.

⁵ Cu note, 3,5 mărci; cărți cu text, fără note, 30 de pfenigi.

Chiar de nu știu de ce-s toate așa,
Că știi Tu, iată bucuria mea!
Nori negri lumina de-ar tulbura,
Slava ascunsă n-o să mi Te ia.

Inima mea se odihnește-acum!
Că Tu ești Tatăl meu, e-un lucru bun.
Copilul Tău la Tine-i odihnit,
Fă cum crezi; cum vrei Tu, e potrivit.

Du-mă pe calea și-n lucrarea Ta,
Fă-o prin pace sau furtună grea;
După furtună, acasă voi fi,
Unde pe Dumnezeu Îl voi găsi.

Nr. 8 Bucuria Domnului

„Bucuria DOMNULUI este tăria voastră.” (Neemia 8,10)

„Bucură-te de Domnul!”
Ea-i izvor de putere,
Din ea curge apa vieții mereu,
Ea dă tăria ce se cere,
În slujbă-n lucrare, la greu.

„Bucură-te de Domnul!”
Vezi veșnica iubire,
Admiră slava Domnului de sus!
Nu mai e-n inimă mâhnire,
Dacă-L vedem doar pe Isus.

„Bucură-te de Domnul!”
Lasă razele calde
De bucurie în inima ta –
Grijile n-o să te mai scalde,
Chiar umbra lor va dispărea.

„Bucură-te de Domnul!”
Povara ta îndată
La picioarele lui Isus s-o pui!
El nu vrea cu tine s-o-mpartă;
Ți-o poartă toată, predă-I-o Lui!

„Bucură-te de Domnul!”
Ca un copil să te-ncrezi,
Renunță la tot ce te-a obosit.
Bucură-te-n Domnul și-ai să vezi,
Frumuseți cum n-ai fi gândit.

„Bucură-te de Domnul!”
El zilnic dăruiește
Tot ce necesită inima ta.
Oare vreun copil se gândește,
La ce-l pândește-n calea sa?

„Bucură-te de Domnul!”
O, de-ai putea tu spune:
Doamne, izvoarele-mi în Tine sunt!
Am de-ajuns – de ce m-aș indispuce?
Sunt slab – Tu-mi ești tare oricând!

M. v. L.

Nr. 9 Despre puterea conștiinței

- I. Trezirea conștiinței
- II. Trezirea bruscă a conștiinței se petrece în multe cazuri chiar înainte de moarte
- III. Spaimile conștiinței neîmpăcate
- IV. Vindecarea conștiinței
- V. Problema păcatului trebuie reglementată
- VI. Încheiere

I. Trezirea conștiinței

Acum câțeva vreme, ziarul „Münchener Zeitung” a adus o comunicare din Geneva sub titlul „Despre psihologia din ceasul morții”:

„În anul 1897 am avut un duel cu pistolul; știam că adversarul meu era un excelent trăgător cu pistolul și am pus la socoteală toate eventualitățile, firește că și pe aceea că voi muri pe loc. În al doilea tur am primit o împușcătură, fără să îmi dau seama că am fost lovit. Am observat că nu mai pot să-mi țin brațul, m-am aplecat în față, mi-am văzut secundul venind spre mine, am văzut cum medicul se îndrepta spre trusa de pansament și apoi a trebuit să scuipeg îngrozitor de mult sânge, credeam că-mi scuipeg și plămânul. M-au culcat pe pământ și atunci am văzut cum se întunecă în jurul meu și n-am mai văzut nimic. Numai întreaga mea viață cu toate păcatele mele (cine n-are nici unul să arunce primul cu piatra în mine) stătea în fața mea, ca o scenă iluminată de un fulger strălucitor. Ce am suferit sufletește în acest moment, de regret și nemulțumire cu mine însumi, a fost foarte îngrozitor și cântărește din belșug cât o veșnicie în iad. Puțin după aceea mi-am revenit. Am mai auzit cum cei doi doctori spuneau că este foarte grav; și faptul că a venit și al doilea medic, a declanșat în mine gândul că s-a terminat. Durerile fizice s-au instalat abia multe ore mai târziu. După două luni am fost aproape vindecat, dar am suferit un an întreg sub impresia psihică a acelui moment îngrozitor, de care îmi aminteam numai cu neplăcere și l-am așternut pe hârtie numai pentru că eu cred că prin aceasta fac un serviciu științei.”

Această publicare⁶ l-a determinat pe un domn G. (se pare că domnul G din S. este pastor evanghelic) să ia legătura cu autorul scrisorii de mai sus, care și-a făcut cunoscut numele ca fiind dr. C. B. din Geneva și care în scrisoarea următoare și-a întregit prima publicare:

Geneva, 15.08.1904,

Mult stimat domn,

⁶ Cele comunicate aici sunt preluate din „Kirchl. Monatsblatt Rheinlands und Westfalens”.

Adversarul meu era, ca ofițer și ca un cunoscut bun pistolar, în avantaj față de mine în orice fel. N-am avut timp să exersez.

Eram sigur că trebuie să mă aștept la orice. Numai o speranță neînsemnată am avut, că adversarul meu, care a fost cel provocat și știa că pistolul nu era partea mea tare, va trage pe alături cel puțin în primul tur sau măcar că va ținti asupra extremităților mele inferioare. N-a făcut aceasta, după cum am putut să văd imediat după ce s-a dat comanda. Eu am tras primul și apoi mi-am întors repede partea laterală spre adversar, așa încât să nu fiu lovit direct din față. Abia făcusem aceasta, că am simțit o izbitură care m-a sugrumat; am vărsat sânge. În acest moment am știut că am fost lovit grav. Eu însumi, eul carnal, am devenit foarte obosit și slăbit. Pistolul mi-a căzut din mână și m-am ținut de bastonul meu, care mi-a servit de punct de echilibru. În același moment a venit medicul meu spre mine, n-a putut imediat să-mi găsească glonțul și a venit în ajutor medicul adversarului. Și atunci mi-am pierdut cunoștința pentru un moment. Cu cât mi-a dispărut mai mult cunoștința în timpul întregii desfășurări, cu atât mai limpede mi-a devenit duhul, conștiința. Ca un fulger strălucitor în noaptea întunecoasă, așa a trecut toată viața mea pe lângă ochiul meu spiritual și a trebuit să fac descoperirea tristă, că aproape că nu aveam nimic în această viziune, de care să mă pot bucura. În schimb, faptele mele nedrepte stăteau înaintea mea cu o limpezime și o mărime înspăimântător de îngrozitoare și de mare. Mă simțeam spiritual atât de nenorocit, aveam un moral așa de îngrozitor, cum n-aș fi crezut niciodată că este posibil. N-am crezut niciodată că se poate suferi moral așa de mult într-un timp așa de scurt. Am fost aproximativ numai un minut total inconștient, dar acest minut m-a schimbat pentru toată viața mea. Am devenit în toate un om mai bun, sentimentul meu pentru drept și nedrept este mult mai fin. Cunoștinții îmi spun că mi-am pierdut energia de mai înainte; poate să fie perceperea lor; eu știu mai bine.

Majoritatea durerilor mi-au fost provocate de faptul că nu mai puteam să repar nimic din răul făcut; și toată strădania mea era să trăiesc așa, ca să pot să fiu răspunzător de tot în orice moment în fața mea însumi și a simțămintelor mele morale și etice distinse. Eu sunt convins în mine însumi că nu facem răul mai bun prin alte fapte, care sunt bune, dar sigur este că nu-l putem șterge.

Toată chestiunea a avut asupra mea o influență bună, dacă fac abstracție de unele amintiri dureroase. Toată năzuința mea constă în a trăi așa, ca la sfârșitul zilelor mele să nu mai trebuiască să am parte încă o dată de un asemenea moment îngrozitor. Tot răul pe care îl facem aici pe pământ se răzbună pe noi pe acest pământ, mai devreme sau mai târziu, dar sigur în ceasul morții.”

Domnul doctor C. B. a lăsat să se recunoască limpede în frazele de încheiere (omise aici) ale scrisorii sale, că de fapt el Îi este recunoscător lui Dumnezeu, dar că despre o întoarcere la Hristos, despre o reînnoire a vieții prin pocăință și credință nu este vorba la el. Domnul G. a încercat zadarnic să-i dovedească harul mântuitor care este în Isus, aceluși doctor B., așa de serios chemat și așa de minunat menținut în viață. Scrisoarea lui referitoare la aceasta a rămas fără răspuns. Din această ultimă scrisoare interesantă a domnului G., mai urmează aici conținutul principal:

„Din experiența dumneavoastră rezultă toată forța responsabilității pe care noi I-o datorăm lui Dumnezeu și pe care nu putem s-o evităm. Căci eu cred că dumneavoastră chiar ați râde de acela care ar vrea să tranșeze cazul dumneavoastră ca pe un efect ulterior subiectiv de prejudecăți religioase moștenite. În același timp, termenul de „veșnicie” se impune ca eternul atemporal; și pe capacitatea noastră pentru aceasta cade o lumină pătrunzătoare, dacă numai într-un minut poate trece prin fața ochiului spiritual o viață întreagă, limpede recunoscută și absolut altfel, dar poate fi judecată incontestabil real.

Dar începând de aici - și aici evident că ne despărțim – creștinul trage concluzia necesității împăcării obiective cu Dumnezeu, în virtutea căreia eu primesc siguranța lăuntrică a iertării

păcatelor mele și am parte de o transformare centrală – nu numai o îmbunătățire – a eului meu spiritual. Firește că eu personal nu pot să fac aceasta; cea mai bună strădanie rămâne aici mereu în urmă. Dar nu trebuie s-o confundăm nici cu autosugestia unui aranjament cu Dumnezeu. Căci faptul că Dumnezeu nu este un neputincios moral indolent, ci un Dumnezeu sfânt, care răzbună orice rău, de aceasta sunteți personal convinși. *Împăcarea cu El este mai mult un eveniment* care tocmai că ne copleșește și ne ia în puterea lui așa de minunat și de nedefinit, ca și judecata de sine pe care ați experimentat-o.

Atunci pășește pentru noi în mijloc Persoana lui Isus, cu puterea tainică a lui Dumnezeu, cu sufletul Lui deschis, cu eficacitatea Lui prezentă. Ne simțim îndemnați să-L laudăm în adâncă smerenie pe El, prin care și în a cărui părtășie avem, în ciuda propriilor păcate și a caracterului reprobabil: ceea ce noi personal n-am putut niciodată să sperăm că am putea obține: fericirea plină de pace și de putere a celei mai personale înfieri a lui Dumnezeu (2 Corinteni 5,19-21; Ioan 3,16; 3,24).”

II. Trezirea bruscă a conștiinței se petrece în multe cazuri chiar înainte de moarte

Pentru faptul că mulți oameni, când sunt foarte aproape de pragul morții își văd limpede în față tot trecutul în lumina lui Dumnezeu, ca un lanț neîntrerupt de vină, cu toate amănuntele, avem multe mărturii garantate, dintre care împărtășim două, pentru care pot să accept garanție.

1. R. H.⁷ era un miner tânăr din Siegerland, la inima căruia harul lui Dumnezeu a lucrat deja din copilărie. El știa că: așa cum sunt, nu pot să stau în fața lui Dumnezeu. Nu era laș, cu toate acestea se temea tare de ceea ce-l va aștepta în veșnicie. De aceea dorea să-și aducă la odihnă conștiința, prin aceea că-L onora pe Dumnezeu cu o evlavie exterioară – dar să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință adevărată, aceasta nu voia. Printre camarazii lui existau mulți creștini adevărați, care i-au mărturisit mântuirea deplină în Isus, oferită pentru toți: Vino așa cum ești, adu-I toată povara ta, ia prin sângele lui Isus harul veșnic, viața veșnică și atunci inima ta va găsi pace și vei deveni preafericit ca un copil al lui Dumnezeu! Dar R. H. i-a refuzat pe camarazii lui. El îi numea încrezuți pentru că mărturiseau că erau siguri de harul lui Dumnezeu și de mântuirea lor veșnică. A fost lăsat în pace; el a rămas pe vechiul lui drum; bun prieten cu lumea, participând vesel la ce oferea ea, dar evlavios pe lângă aceasta, pe cât se putea. De mai multe ori a avut parte să vadă că foarte aproape de el s-au accidentat alți mineri – aceasta îi dădea de fiecare dată o smucitură puternică, dar rămânea cum a fost. Apoi, în 17 februarie 1887, o stâncă grea a căzut pe el, i-a rupt piciorul drept – dacă s-ar fi rostogolit mai departe, ar fi fost mort. „Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care îi iubesc”, așa își spunea în sine; și de multe ori a făgăduit în acele zile că va deveni un alt om. Dar pofta lumii și prietenia cu lumea l-au ținut captiv. După nouă luni a putut să-și preia din nou lucrul ca miner și curând a fost uitat ce a vorbit el cu Dumnezeu și Dumnezeu cu el. *Dar Dumnezeu* nu l-a uitat. În 15 octombrie lucra într-o secțiune a minei, pe care minerii o numeau „Bătrânul”, adică o parte degradată a minei, umplută cu masă stâncoasă. Bucățile de stâncă ce zăceau acolo, trebuiau prăvălite în jos printr-un puț învecinat, dar au început să se rostogolească și când R. H. a sărit înapoi din fața primejdiei, s-a prăbușit în puțul adânc de aproximativ 30 de metri. Mâna lui Dumnezeu a astupat în urma lui deschiderea de sus a puțului printr-un bloc mare de stâncă, altfel ar fi fost îngropat și zdrobit de bucățile de stâncă ce s-ar fi prăbușit după el. R. H. avea pe atunci 30 de ani, era căsătorit, tată a trei copii – dar nu aceasta îi umplea inima de durere, ci priveliștea deznădăjduită asupra vieții lui pierdute, care a rămas în urma lui, și asupra veșniciei serioase care era în fața lui. El însuși povestește: „Ce clipă a fost această cădere pentru mine! M-am prăbușit deplin conștient în puțul vertical. Am strigat: „Sunt pierdut pentru totdeauna, o, Dumnezeule, îndură-Te de mine!” Toată viața mea a trecut

⁷ Editorul îl cunoaște personal pe R. H., ca pe un om sincer, adevărat și de încredere.

pe lângă mine în acea clipă scurtă. Apoi, o lovitură scurtă și am avut sentimentul că aș avea mii de cuțite înfipte în trup. Respirația mi s-a oprit și așteptam moartea. Niște camarazi care lucrau jos, în apropiere, au venit și m-au ridicat. Am început din nou să respir. Brațul drept îmi era rupt, la fel un deget de la mâna dreaptă, coloana vertebrală se mutase de la locul ei, la cap aveam mai multe răni mari, printre ele una lungă de 12 centimetri. Am suferit atunci dureri de nespus, dar mulțumesc lui Dumnezeu că El m-a condus așa!

În zilele următoare încă mai zăceam în teamă adâncă și suferință privind păcatele mele, căci moartea era aproape de mine, în fața mea vedeam judecata și veșnicia. Dar apoi am putut să apuc harul în credință. Am văzut lucrarea veșnic valabilă, săvârșită de Isus pe cruce și am găsit pace. De atunci pot, condus de mâna puternică și credincioasă a lui Isus, să umblu prin această lume în pace, cu inima fericită, cu nădejdea minunată că-L voi vedea curând în slavă pe El, Mântuitorul meu, și că-L voi lăuda veșnic împreună cu toți răscumpărații.”

Deci și aici a fost suficient momentul prăbușirii, pentru a-i arăta acestui om tot trecutul în lumina lui Dumnezeu; rezultatul a fost și aici: *vinovat! Pierdut!* În ce mod copleșitor este omul convins aici, că adevărul lui Dumnezeu își face intrarea în inima omului prin poarta conștiinței.

2. X.⁸ a studiat acum un șir de ani teologia la universitatea din L. Pe atunci era încă departe de Dumnezeu, înfășurat în necredință și păcat. La înot s-a încâlcit în plante agățătoare; în strădania de a se elibera, a fost tras în adânc. În clipa aceasta a crezut că se îneacă. Chiar el a spus că înainte de a-și pierde cunoștința, toată viața lui, începând din copilărie, a trecut prin fața ochilor minții. Cu exactitate absolută a văzut tot ce a trăit, a fost conștient de vorbe, ba chiar de intențiile lui și tot drumul care zăcea în urma lui, s-a alcătuit într-o mare acuzație – el vedea numai păcat. Inima lui a strigat cu mare durere pentru viața lui pierdută. Conștient că: „Sunt pierdut pentru totdeauna”, i-au pierit simțurile. A fost tras leșinat din apă, manevrele de resuscitare au reușit și harul lui Dumnezeu a făcut ca această experiență profundă a stării sale păcătoase pierdute, să devină punctul de plecare al mântuirii sale.

Aceste cazuri arată aceeași caracteristică pe care am văzut-o în cazul doctorului C. B.: într-un minim de timp, într-o situație când omului natural îi dispare capacitatea de gândire, omul căzut pradă morții vede (după cum se pare) cu cea mai mare exactitate a pătrunderii minții, toată viața lui trecând pe lângă el. El mai trăiește o dată tot ce a fost și a făcut, în toată puterea realității și astfel este convins că ia cu sine toată vina în veșnicie. Nici durata anilor, nici schimbarea relațiilor n-a luat nimic din acestea.

Muribundului i se scufundă pământul, oamenii, averea, ceea ce știe și ceea ce poate, ca într-o ceață îndepărtată. Totuși, îi rămân două lucruri:

Rămâne *eul*, persoana responsabilă, care va trebui să apară înaintea Dumnezeului veșnic și Rămâne *păcatul*; vina îl însoțește pe păcătos.

Nu tuturor oamenilor li se descoperă această realitate dincoace de moarte; multora abia dincolo. Mulți sunt făcuți incapabili prin mijloace narcotice, alții prin consolări mincinoase ale rudelor sau ale medicilor, să privească cu mintea limpede și să recunoască cu propriile buze dincoace de moarte, această realitate a vinei lor neiertate. Totuși, sunt mult mai mulți oameni care văd și exprimă spaimile veșniciei, decât credem în mod obișnuit – cu mult mai mult majoritatea rudelor, care trăind așa ceva la patul morții în familiile lor, trec sub tăcere acest fapt.

III. Spaimile conștiinței neîmpăcate

1. Regele Carol al IX-lea al Franței a murit în 30 mai 1574; doi ani mai înainte, în 4 august 1572, la „Nunta de sânge pariziană”⁹ a pus să fie omorâți 2000 dintre cei mai devotați supuși ai lui; da, chiar el a tras din balconul castelului său, cu mâna lui în cetele celor trădați.

⁸ Editorul îl cunoaște personal pe X. ca pe un martor de încredere.

⁹ Măcelul din noaptea Sfântului Bartolomeu (n.t.)

În provinciile franceze au continuat prigonirile, cărora le-au căzut victime încă aproximativ 20 000 de vieți omenești. Ultimele cuvinte ale lui Carol au fost: „O, cât sânge! Cât omor! Unde sunt? Ce se va întâmpla? Ce să fac? Sunt pierdut, pierdut pentru totdeauna, o știu!” Este scris: „De aceea, viu sunt Eu, zice Stăpânul Domnul, că te voi îneca în sânge și sângele te va urmări. Fiindcă nu ai urât vărsarea de sânge, aceasta te va urmări” (Ezechiel 35,6).

Cât de serios este cuvântul lui Dumnezeu și cât de gravă este omuciderea neiertată!

2. Am găsit în întâmplările unui pastor bătrân, devotat, notată următoarea: În satul din Westfalia, unde locuia, trăia un bărbat pe nume K., care în anii tinereții lui a slujit în Spania, în armata napoleoniană. K. zăcea muribund și a pus să fie chemat pastorul: acesta a venit. La căpătâiul patului ședea vecinul bolnavului și avea pusă în fața lui cunoscuta carte de rugăciuni a lui Friedrich Stark și lângă el, pe pervazul ferestrei, culegerea de cântări a lui Benjamin Schmolck. „Nimic nu ajută”, așa l-a întâmpinat vecinul pe cel care intra, „nu numai că i-am citit cele mai puternice și mai bune rugăciuni, ci i le-am și recitat.” Slujitorul experimentat al lui Dumnezeu a observat, desigur, că pe bolnav nu-l scuturau nici febra, nici crampele, ci conștiința. El i s-a adresat: „Sunt sigur că istoria lui Acan (vezi Iosua 7,1-26) vă este de două ori cunoscută, o dată din Biblie și o dată din viața dumneavoastră. Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.” Muribundul își frângea mâinile și plângea; în sfârșit, și-a deschis inima și a povestit cum odată, în Spania, într-un sat ai cărui locuitori tocmai fugiseră, la scotocirea unei colibe părăsite a găsit un copilăș mic dormind, în rest nimic, nici băutură, nici pâine. El văzuse afară, în fața casei, un mușuroi de furnici sub trunchiul unui salcâm bătrân. Nemulțumit și nervos că n-a găsit alimente, a luat sugarul dormind, l-a aruncat în mușuroiul de furnici și a privit cum furnicile agitate se strecurau în urechile, în ochii, în nasul, în gura victimei care zvâcnea și plângea și care zăcea aici, înaintea lui, în agonia lui. Un cățeluș a fost singurul martor; animalul scheuna jalnic, dar a primit o lovitură de picior de la ucigaș. Acum, când K. zăcea pe patul morții, câinele a venit din nou și i se părea că s-a făcut mare și lătra fără încetare. Când muribundul a ajuns la capăt cu mărturisirea lui, a strigat tare: „Acum, acum, câinele! Ajutor! Animalele negre... Îndurare!” Zicând acestea, a murit.

Ce mărturie zguduitoare despre aceea, că păcatul nu se prescrie! Multora le-a fost deja prea strâmtă cămașa mortuară albă, pentru că au purtat la ei lucruri pe care le-au făcut în gulerul roșu de soldat. Unele lucruri care au fost făcute pe vremea obrajilor rumeni ai tinereții, sudoarea rece le-a adus pe acestea mai târziu pe fața palidă.

3. În anul 1902, în America, o femeie, J. T., a fost acuzată în fața instanței și dovedită ca vinovată, că în timpul exercitării meseriei sale ca îngrijitoare medicală, a otrăvit 31 de oameni. Expertiza medicilor legiști a decis că J. T. are un defect moral; ei îi lipsește orice conștiință morală, ea nu știe ce este bine și ce este rău. Pentru acest om, mila este o emoție total străină. Ea însăși a declarat în fața instanței, că la actele ei criminale ea n-a avut deloc sentimentul că face ceva nedrept, ci că-i venea să râdă de chinurile victimelor ei. Doi ani mai târziu, în ziarele americane a fost iar vorba despre J. T., pentru că în închisoare ea a suferit chinuri mai înspăimântătoare și torturi mai îngrozitoare decât ar fi avut de îndurat la execuție. Felul rece și indiferent cu care ea a povestit în timpul dezbaterilor de la tribunal, cu un zâmbet stupid, toate crimele ei oribile, a făcut acum loc unei nebunii înfricoșătoare și unor strigăte demente, iar fața cândva rotundă și inexpresivă este sfâșiată și torturată de vedenii îngrozitoare; cu ochii adânciți în fundul capului, ea se holbează fix în colțurile celulei ei, din care se ridică în fața minții ei umbrele fantomatice ale celor uciși. Era lovită de obsesia că toate alimentele care i se dădeau ar fi otrăvite. Cândva le-a dat sărmanilor bolnavi, cu un râs viclean, presupusa băutură a însănătoșirii, în care picurase otrava morții. Acum crede că în orice pahar cu ceai sau apă se găsește otravă și la tot ce i se dă, întrebarea ei plină de teamă sună așa: „Este otrăvit?” De aceea evită de multe ori să mănânce și a slăbit încât a devenit un

schelet. Uneori scoate strigăte foarte stridente de teamă cumplită și groază cutremurătoare. Își acoperă fața cu mâinile slabe, ca să nu mai vadă nălucile care o înconjoară într-un dans cenușiu, rânjind, se zbate în chinuri de moarte și întinde mâinile osoase spre ele, înjurând. „Acum îi văd pe toți cei pe care i-am omorât”, strigă ea. „Buna și bătrâna doamnă Dunham, scumpa Myra Connors și ducesa, mica Harry Gordon. Minnie Gibbs s-a repezit spre mine: vedeți, mi-a injectat morfină în braț! Sunt aici toți cei treizeci și unu: unul cu privirea rătăcită, altul cu figura schimonosită de durere; și mă ating cu mâinile lor țepene, înghețate! Ajutor! Ucigașii!” Și apoi se prăbușește după o furie violentă și scâncește doar încet, deoarece fețele îngrozitoare n-o părăsesc niciodată. De patru ori a incendiat case; acum o urmărește și teama îngrozitoare că va fi arsă de vie și simte focul arzător al iadului curgându-i prin sânge.

Chiar n-a avut femeia aceasta conștiință? Cu siguranță a avut-o și o are. – Ca dovadă este faptul că și-a acoperit crimele atâta timp cu vălul misterului, până când justiția a adus totul la lumina zilei. Conștiința a fost adormită pentru un timp scurt; satan a așteptat numai ceasul să chinuiască de moarte această ființă nefericită, cu figurile însângerate ale celor uciși. Și totuși, pentru un asemenea păcătos ar fi destul har la Dumnezeu și sângele lui Isus Hristos ar fi suficient ca să elimine din viața aceasta îngrozitoarea povară de păcat.

Asemenea evenimente furnizează dovada copleșitoare că vina păcatului nu se învechește, nu se prescrie. Tu, sărman om neîmpăcat, oricâți ani au trecut peste viața ta – păcatul tău rămâne nediminuat ca în ziua în care l-ai comis și te va însoți oriunde vei călători pe acest pământ întins, da, până în veșnicie. Cine are multe ocazii să privească în tainele conștiințelor, acela știe că nenumărați oameni suspină sub acuzațiile vinei lor și trec sub povara apăsătoare a conștiinței lor. Și totuși, pentru toți se găsește vindecare deplină. Aceasta este Evanghelia: vino cu povara păcatului tău la Isus. El vindecă prin puterea sângelui Său toată stricăciunea vinei tale.

IV. Vindecarea conștiinței

Cum se vindecă o conștiință împovărată de vină? Există într-adevăr o deplină ștergere a vinei și atunci când un om a comis omor? Și atunci când a ademenit o fată inocentă și a nenorocit-o în trup și suflet? Și atunci când i-a mânat pe alți oameni la sinucidere? Și atunci când el a fost mahnirea și durerea inimii unei mame devotate? Răspunsul va fi dat mai întâi prin doi martori experimentați:

1. Doctorul Torrey povestește: „Am în America un prieten, care pe vremuri a fost un om nelegiuit și obraznic și un jucător. Într-o zi ședea la masa de joc, la cărți. Un bărbat care ședea vizavi de el l-a învinuit de necinste; atunci el a luat pistolul și i-a tras un glonț în gât. Cel împușcat a căzut de pe scaun, la pământ, iar bărbatul care astăzi îmi este prieten, s-a repezit acolo, l-a ridicat și a încercat să-i oprească sângele; dar a fost prea târziu; omul a murit. Prietenul meu a fost arestat ca ucigaș; dar a fost achitat la dezbaterile tribunalului, pentru că a pretins că a acționat în legitimă apărare. Dar conștiința lui nu l-a achitat, ci l-a acuzat permanent. Timp de doi ani a căutat pace. El a renunțat la căile lui rele, s-a dedicat unei munci cinstite; da, a devenit evlavios, dar pace tot n-a găsit. Într-o seară, după doi ani, când era singur de tot în cameră, a îngenuncheat, și-a plecat fața și a strigat către Domnul: „Ce mă va elibera de amintirile îngrozitoare? Ce mă va spăla de pete? Ce mă va curăța din nou?” *Nimic, decât sângele lui Isus!* Acum l-a văzut în Duhul pe Isus atârând pe cruce din cauza păcatelor lui; el și-a pus încrederea în El și în Acela care i-a purtat păcatele; el s-a încrezut în sângele lui Isus ca îndreptățitor al său și a găsit pace chiar în ceasul acela. Deja de mulți ani merge prin America din localitate în localitate, ca să povestească altora cum a găsit el pace numai prin încrederea lui în sângele lui Isus.”

Ești și tu chinuit de conștiința ta din cauza păcatelor trecute? Pune-ți încrederea în Isus și în sângele Lui răscumpărător și vei găsi pace!

2. Moody povestește: „După bătălia de la Murfreesborough, din timpul Războiului Civil din America, am rămas într-un spital. În timpul ultimelor două nopți am găsit puțin timp să dorm și deoarece eram total epuizat, în noaptea a treia am adormit profund. Pe la miezul nopții a venit îngrijitorul să mă cheme la un rănit, situația căruia era foarte gravă. Întâi m-am gândit că problema se poate amâna până dimineața, dar îngrijitorul era de părere că până dimineața omul ar putea fi mort. De aceea m-am dus imediat acolo și am găsit un om foarte bolnav, care dorise să mă vadă. Fața pe care am văzut-o la lumina slabă a lumânării, n-o voi uita niciodată. L-am întrebat ce aş putea să fac pentru el. Mi-a răspuns: „O, ajutați-mă în agonia mea!” I-am spus că l-aş duce cu plăcere în brațe, în Împărăția lui Dumnezeu, dacă aceasta ar fi posibil; și am început să-i propovăduiesc vestea bună despre Hristos. Dar el a dat din cap și a zis: „Isus nu mă poate salva; eu am fost un păcătos în toate zilele vieții mele.” Gândurile mele au călătorit atunci la apropiatului lui și la rudele lui din patria îndepărtată și mă gândeam cum mama lui bătrână din depărtare poate că se roagă chiar acum pentru fiul ei. I-am pus muribundului în față o făgăduință după alta, dar părea că el nu găsește mângâiere în nimic din ce îi spuneam. Atunci am deschis la capitolul trei din Evanghelia după Ioan și i-am citit pasajul unde Nicodim vine noaptea la Isus. Ochii bolnavului au rămas pironiți tare asupra mea și părea că voia să devoreze fiecare cuvânt pe care îl citeam. Când am ajuns la locul „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”, m-a rugat să mă opresc. „Scrie aceasta acolo?” a întrebat el. „Da”, i-am răspuns eu. „N-am știut niciodată că în Biblie scrie așa ceva; vă rog, mai citiți o dată.” Bolnavul s-a sprijinit pe o parte a patului său, a împreunat mâinile; după ce am citit pasajul pentru a doua oară, el a exclamat: „Este frumos! Vă rog, mai citiți o dată!” I-am citit pasajul pentru a treia oară, încet, cuvânt cu cuvânt. Când am terminat, am văzut că ochii bolnavului erau închiși și că expresia plină de îngrijorare a făcut loc unui zâmbet pașnic. Buzele lui s-au mișcat și când m-am aplecat asupra lui ca să aud ce spune, am auzit cuvintele: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. A mai deschis o dată ochii și a spus: „Aceasta îmi ajunge. Nu trebuie să-mi mai citiți nimic.” În dimineața următoare, devreme, am mers să văd cum se simte și patul era gol. Îngrijitorul mi-a povestit că tânărul bărbat murise în pace. După vizita mea, el stătuse culcat liniștit și câteodată spunea pentru sine cuvintele: „Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.”

Ce au relatat acești martori ai lui Dumnezeu, trăim prin harul lui Dumnezeu însutit în zilele actuale: oameni fără pace, inimi care suspină, conștiințe torturate își găsesc refugiul la cruce, crezând; ei cheamă Numele lui Isus, în care este mântuire pentru toți – ei au fost vindecați, au găsit pace, oricât de mare a fost povara vinei care a apăsat pe ei.

V. Problema păcatului trebuie reglementată

În poporul nostru există zeci de mii de oameni care au desființat noțiunea de *păcat*; mulți doresc să-și educe copiii fără ca aceștia să asimileze noțiuni ca: păcat – vină – conștiință – judecată. Dar aceste adevăruri divine sunt așa de adânc înscrise în inima omului, ca o realitate, încât nu se pot înlătura. Dar și aceasta este o realitate, că deși acești oameni despărțiți de Dumnezeu doresc ca dragostea și adevărul lui Dumnezeu să nu-i mai poată ajunge – Dumnezeu totuși dorește să ajungă la ei - și raza dragostei lui Dumnezeu ajunge la ei. Nietzsche, renumitul conducător al anticreștinismului, învață în scrierile sale că omul devenit cu adevărat liber ar trebui să rupă granițele moștenite ale gândirii și ale felului de a proceda, ca să poată locui, trăi și savura *dincolo de bine și rău*. Ce ținut îngrozitor este acel situat dincolo de această mare de păcat și de nelegiuire, unde nu va mai trăi ideea de bine și de rău în inima omului! Acolo, glasul conștiinței va fi declarat ca minciună; acolo, orice păcat încetează să mai fie păcat, iar omul obraznic, care se declară pe sine ca Dumnezeu al lui, care

poate să tot facă ce are chef, găsește potrivit firii lui, pe drumul lui: abrutizarea conștiinței, încâlceala nervilor până la nebunie, blestemul păcatului, ruina sufletului și a trupului.

Scriptura spune: „Vai de cei care trag după ei nelegiuirea cu funiile minciunii și păcatul cu hățurile unei căruțe! ... Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune!” (Isaia 5,18 și 20.)

Un bărbat foarte stimat, care ajunsese pe acest drum, povestește: „M-am îmbolnăvit de nervi, am devenit incapabil să muncesc, ba chiar să gândesc. Consecințele vieții mele de nesomn, a multelor izbucniri ale patimii mele și ale păcatelor au ieșit la lumina zilei. Nopti fără somn, înfricoșătoare stări de anxietate îmi chinuiau trupul și sufletul și m-au făcut o ruină. Așa a trecut un an, a început altul. „Nevastă”, am zis, „trebuie să avem un calendar nou, ca să ne numărăm mai departe zilele de nenorocire.” „Eu am deja unul”, a răspuns ea și mi-a adus un „Neukirchener Christlichen Hausfreund”. Împotriva voinței mele, acest calendar stătea agățat pe perete în fața mea. Rupeam zilnic o foaie și o aruncam necitită, mototolită în coșul de hârtii. Prostie respingătoare! Îmi supăra nervii slabi. Nu voiam să mă obișnuiesc vreodată cu el, nici să-l privesc; numai de dată aveam nevoie, în rest de nimic. Dar suferința mi-a crescut până peste cap. Prietenii și doctorii spuneau: odihnă! Desigur, odihnă, dar de unde odihnă pentru acest joc nebunesc al gândurilor care mă speriau! Odihnă în această prăbușire înfiorătoare în falimentul absolut! La ce-mi folosea știința mea? La ce-mi foloseau sfaturile filozofice ale prietenilor mei? Viața mea se spărgea în bucăți ca o corabie naufragiată. Într-o zi țineam disperat în mâini foaia ruptă de calendar și am început să citesc: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1Ioan 1,7). *Păcat!* Ce era pentru mine păcatul! Un cuvânt demodat. Altă dată am citit: „Cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii” (Isaia 40, 29-31). O, da, puterea nouă o așteptam, dar nu în Domnul. Doar voiam să fiu propriul meu Dumnezeu; ce să-mi facă Domnul? Dar oare nu zăceam bolnav și nenorocit în scaun? Unde era Dumnezeu în mine?”

Deci bărbatul care s-a prăbușit dincolo de bine și rău, tot n-a putut să fugă de harul lui Dumnezeu, care-l căuta. Îndurarea și dragostea lui Isus l-au căutat și l-au găsit și dincolo de acest ocean de păcat și înstrăinare de Dumnezeu, unde fugise. El este astăzi un martor binecuvântat al Evangheliei. El a venit la creștini adevărați. Mielul de la Golgota l-a biruit pe acest bărbat prăbușit și el a scris într-o zi acest cuvânt despre zilele viitoare ale vieții sale: „Vreau să-mi pun viața în joc pentru Mielul!”

Acest bărbat, salvat din foc ca un tăciune, L-a lăudat pe Isus, minunatul său Domn. Dar vai! încă mulți, mulți oameni bătrâni și tineri, distinși și de rând, cultivați și necultivați, bogați și săraci din poporul nostru trăiesc în acest ținut întunecos, departe, departe de Dumnezeu; ei se bălăcesc până peste genunchi în mocirla păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu; munții vinei păcatului lor cresc până la cer, viața trece, veșnicia se apropie, conștiința pe care au declarat-o moartă și ca inexistentă, strigă zi și noapte asupra vieților omenești ruinate, care cad victime ale adulterului lor, ale înșelătoriei lor, ale convingerii lor. Vai, se apropie sfârșitul! Vai, sfârșitul cu spaima și în spatele lor spaima fără sfârșit! Ei L-au respins pe Isus, au batjocorit dragostea lui Dumnezeu – cine să-i mântuiască?

Realitatea că păcatul neiertat îl face nefericit pe om, pentru că el îl despărte de Dumnezeu, de har, de izvoarele păcii și ale vieții, care sunt în Hristos: această realitate nu-i privește numai pe filozofii nelegiuți, pe atei și pe anarhiști, și nici numai pe deținuți și pe criminalii împovărați de blestem, pe ademenitori și pe adulteri – nu, ea îi privește pe toți oamenii neîmpăcați, căci ei sunt toți, după natura lor, după felul lor de a fi, după faptele lor: oameni vinovați. De îndată ce vedem păcatul în lumina dumnezeiască, el devine enorm.

La direcția căilor ferate din Frankfurt am Main, în iunie 1904 a venit următoarea scrisoare, însoțită de 5,5 mărci în timbre poștale: „O mamă regretă foarte mult că acum câțiva ani a făcut o pagubă de 5,5 mărci căilor ferate, privind banii de călătorie, deoarece a anunțat o

vârstă falsă pentru un copil care depășise vârsta ca să poată călători cu jumătate de bilet. Conștiința mea este împovărată prin aceasta și nu-mi dă pace până nu este ștearsă vina mea. Vă rog să mă iertați!” Această femeie a văzut în lumina veșniciei, în lumina lui Dumnezeu, aceeași înșelăciune pe care o comit sute de părinți. Cele 5,5 mărci apasă așa de tare, încât ea vrea să scape cu orice preț de această povară. Ea a aflat că este adevărat ce este scris: „Căci răzvrătirile noastre sunt multe înaintea Ta și păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră. Ne purtăm răzvrătirile cu noi și ne cunoaștem nelegiuirile.” (Isaia 59,12.) Este o deosebire uriașă dacă ne vedem păcatul în lumina omenească sau dumnezeiască. O doamnă foarte respectabilă, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu a văzut dintr-odată în lumina lui Dumnezeu o găleată cu cărbuni furată, pe care până atunci o considerase absolut neesențială în lumina omenească. Ea a izbucnit, printre lacrimi, în strigăte de jale zguduitoare, că în ciuda bunăstării și a veniturilor bune a fost așa de rea, că a sustras colocatarilor găleata plină cu cărbuni. Ea nu voia să se lase consolată în autoacuzăția ei impresionantă.

Ce importantă este întrebarea: Ai văzut vreodată în lumina lui Dumnezeu: viața ta, înșelăciunile tale, imoralitățile tale, păcatele tale de mânie?

Se spune că urlatul lupilor flămânzi, când urmăresc sania unui călător în câmpiile rusești înzăpezite, este înfiorător. Oricine știe că lupii nu renunță la victima lor urmărită, până n-au înfulecat-o; în afară numai, dacă acel călător găsește un refugiu într-o gospodărie țărănească, un loc de adăpost.

Un asemenea călător, care ajunge în ultima clipă în curtea salvatoare de haita urlătoare a urmăritorilor lui sângeroși, este o imagine izbitoare a păcătosului care, cu acuzațiile copleșitoare și distrugătoare ale conștiinței lui, se aruncă în brațele harului și găsește la Isus iertare și mântuire – iertare deplină, mântuire veșnică. De aceea spunea un păcătos foarte vinovat, când a găsit harul: Tu ești locul în care să mă ascund, Tu mă păzești de necaz, Tu mă înconjori cu cântări de mântuire” (Psalmul 32,7). Numai la picioarele Fiului înviat al lui Dumnezeu găsești un loc de siguranță, unde nu te mai pot ajunge acești urmăritori. De aceea este scris despre Isus: „De aceea, El poate să-i mântuiască *pe deplin* pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7,25). Aceasta este Evanghelia pentru o lume de păcătoși vinovați.

Dacă întrebarea pe care Dumnezeu i-a pus-o lui Cain: „Ce ai făcut?” (Geneza 4,10), îl lovește pe om cu putere dumnezeiască, ea-l trânteste la pământ pe cel mai puternic bărbat. Mulți își amorfesc conștiința; câte unul o face cu coniac, un altul cu șampanie și anturaj vesel. Dar nu există nici un narcotic care să fie de durată. Conștiința se trezește iar la timpul potrivit, în ciuda oricărei violențări cu care vrem s-o reducem la tăcere. Cuvântul lui Dumnezeu, călăuzirile vieții o trezesc. Un cuvânt care, cum spun oamenii, lovește urechea „întâmplător”, fața unui om pe stradă sau în tren, care îi aduce aminte păcătosului de un om decedat de mult, o știre în ziar – dintr-odată apare amintirea a ceea ce vrem să uităm și credem că am uitat. Strigătul conștiinței răsună și inima se cutremură conștientă de vină. Fiii lui Iacov l-au aruncat odinioară în groapă pe fratele lor, Iosif, și l-au vândut ca sclav cu 20 de arginți. Părea că aceasta s-a dat de mult uitării, căci nimeni nu mai vorbea despre fapta lor murdară. Dar când în zilele necazului au ajuns în Egipt și inima le-a fost apucată de teamă, atunci îi auzim vorbind: „Ei au zis atunci unul către altul: „Suntem într-adevăr vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui când ne ruga și nu l-am ascultat. De aceea vine peste noi necazul acesta.”” (Geneza 42,21.) 25 de ani trecuseră și iată, conștiința striga ca și când s-ar fi petrecut ieri.

De curând, un creștin a vizitat un bătrân de 90 de ani și a vorbit cu el despre păcat și blestemul lui, despre moarte, judecată și veșnicie și despre sângele prețios al lui Isus, în care se găsește împăcare. Atunci bătrânul a izbucnit în lacrimi și a strigat: „O, păcatele din timpul militariei mele! Păcatele militariei mele!” Atât de mulți ani a trăit sub acuzațiile conștiinței sale, sub povara vinei sale! Acum asculta atent vestea harului, că Fiul lui Dumnezeu a îndurat la cruce judecata îngrozitoare și dreaptă asupra păcatelor sale. El a aflat că acest Isus, ca

„Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!”, îi oferă acum har și iertarea tuturor păcatelor lui, chiar și a păcatelor din timpul militariei lui. Bătrânul, atât de aproape de mormânt, a acceptat vestea harului Mântuitorului, care a mers după el cu răbdare și dragoste de neînțeles printr-o viață lungă.

Problema păcatului nu poate fi reglementată omenește; ea trebuie pusă în ordine dumnezeiește, pe fundamentul adevărului intangibil și al harului neclintit. Despre lucrul acesta depune mărturie un păcătos pătat cu multă vărsare de sânge, Saul din Tars: „O, adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca un model, celor care sunt gata să creadă în El, ca să primească viața veșnică” (1 Timotei 1,15-16).

VI. Încheiere

Ce forță este conștiința! Ce mărturie incontestabilă despre cunoștința păcătosului, că vina lui roșie ca sângele este notată cu un scris de neșters înaintea feței lui Dumnezeu. Păcătosule, păcatul tău roșu ca sângele are nevoie de o ispășire roșie ca sângele.

Tu nu poți să-ți ispășești singur pedeapsa pentru păcat, să-ți ispășești păcatele prin rugăciuni sau prin plâns. Păcatul nu va fi îndepărtat nici prin aceea că tu spui cu intenții serioase și cu juruințe sfinte: De azi înainte va fi o altă viață! Nu, păcatul tău este roșu ca sângele și va trebui șters prin sângele sfânt și scump al Mielului lui Dumnezeu. Numai rănile de moarte ale lui Isus vindecă rănile conștiinței tale. Încă este timp de har, Isus încă Își întinde mâinile spre tine. Fă ce te îndeamnă conștiința ta trezită brusc, fugi de focul veșnic, predă-te lui Isus, Mântuitorul. Scufundă-te, crezând, cu toată viața ta pierdută, cu toată conștiința vinei tale și cu lepra păcatului tău în acest torent, în puhoiul purpuriu al sângelui lui Isus - și *ești salvat*. Căci este scris: sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7).

Nr. 10. Învierea Domnului

Sunt minunile creștinismului primar suficient dovedite din punct de vedere al științei istoriei?

Acesta este titlul celui de-al doilea caiet al lucrării „Întrebări arzătoare despre concepția asupra lumii, întocmită pentru oameni moderni, care gândesc” de Ludwig von Gerdtell¹⁰

Acest al doilea caiet se ocupă propriu-zis cu minunea învierii Domnului; redăm în continuare o bucată din lucrare, pentru a îndrepta atenția cititorilor noștri asupra ei. Ce bine că în poporul nostru a fost surpată eroarea, ca și când problemele credinței ar fi domeniul de specialitate al teologiei – cam de genul: cum să te adresezi oamenilor de specialitate în problema construcției de vapoare sau a tacticii. După ce harul lui Dumnezeu a pus întregului nostru popor Biblia în mână, fiecare în parte poartă o responsabilitate dublă: ce Îi va răspunde Dumnezeului oricărui har la mesajul Evangheliei. Dorul după siguranță, strigătul inimii după nădejde și pace mișcă toate păturile sociale ale poporului nostru. Dumnezeu răspunde fiecărui om sincer la întrebarea inimii lui. În acest caiet al lui Gerdtell, mulți „oameni cultivați” vor vedea strălucind lumina adevărului divin. Autorul nu vorbește în limbajul Bibliei, ci în limbajul academicianului modern. Fie ca prin această lucrare nu autorul talentat să vorbească inimilor scepticilor și ale liber-gânditorilor, ci mult mai mult Acela care a spus: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37.)

¹⁰ Despre primul caiet al „Întrebărilor arzătoare” a fost relatat în anul de apariție 1905

Învieria lui Isus a avut loc în asemenea împrejurări, că descoperirea eventualului ei neadevăr nu putea lipsi.

Procesul lui Isus a fost cel mai mare proces de senzație al lui Israel. Un popor întreg a luat parte la el cu o emoție pătimașă. Părea că odată cu execuția acuzatului procesul se va încheia pentru totdeauna. Dintr-odată, apostolii apar *public* cu vestirea învierii lui Isus. Această mutare politică a grupului lui Mesia pune iar la îndoială victoria tocmai câștigată a guvernării. Ea promitea o nouă emoție pătimașă pentru tot poporul. Ea era o acuzație solemnă, publică pentru bărbații conducători ai lui Israel. Aceasta depășea în greutatea conținutului ei toate reproșurile pe care Isus le-a făcut în timpul vieții Sale față de rabinism. Ea acuza indirect cea mai înaltă autoritate a lui Israel, de o crimă a cărei grozăvie un creier de iudeu nici nu și-o putea imagina: *uciderea lui Mesia*. Fariseii și cărturarii aveau de aceea cel mai mare interes să se apere public față de acest atentat moral al grupării lui Mesia: ei trebuiau să dovedească faptul că apostolii erau fie escroci, fie nebuni.

Această dovadă ar fi fost pentru ei foarte ușor de obținut, dacă Isus n-ar fi înviat cu adevărat. Să ne gândim cât de favorabile erau împrejurările pentru ei: apostolii au făcut afirmația că Isus a înviat dintre morți, imediat după execuția Lui, și anume, în același loc unde s-a făcut execuția.

După cinci ani, o asemenea afirmație care ar fi fost făcută în Corint, să zicem, ar fi fost mai greu de controlat. Dar Pavel expune categoric în 1 Corinteni 15,4, că Isus a înviat din nou deja a *treia* zi după execuția Sa. Deci, fariseii n-aveau pe atunci nevoie decât să poarte cadavrul lui Isus într-un cortegiu solemn prin străzile Ierusalimului sau să-L pună să fie expus public pe Golgota. Atunci ar fi fost dovedită pentru totdeauna pentru orice om cu judecată, nelegiuirea vestirii apostolice a învierii lui Isus. De ce n-au făcut fariseii și cărturarii lucrul acesta?

Cine tăgăduiește realitatea învierii lui Isus și pune cumva în locul ei ipoteza viziunii, trebuie, prin urmare să accepte că nu numai apostolii, ci și sinedriul, ca și toți fariseii și cărturarii lui Israel și-au pierdut atunci subit rațiunea și că numai „criticul” și-a păstrat-o pe a lui.

Îi întrebăm pe adversari: „Unde a rămas cadavrul lui Isus?” Fariseii au spus: „L-au furat ucenicii lui Isus.” (Matei 27,62-66; 28.11-15.) Dar atunci apostolii ar fi fost intenționat înșelători. Cum ar fi putut în această calitate să propovăduiască o religie, în care totul este sfințenie și abnegație? Cum ar fi putut deveni martiri pentru această înșelătorie?

Iar fariseii nu puteau să fi furat cadavrul lui Isus; ei ar fi dat mii de arginți ca să poată să pună mâna pe el. Numai un om dezinteresat ar fi putut poate să-l ia, fără răutate, și să-l mute undeva, în altă parte. În primul rând, aceasta este foarte improbabil. Nici un iudeu n-ar atinge vreun cadavru dacă nu este cu adevărat necesar, pentru că prin aceasta devine necurat. Dar să acceptăm că cineva ar fi luat cu toate acestea cadavrul lui Isus, din motive necunoscute pe atunci. Totuși, acest al treilea ar fi trebuit să audă după aceea despre însemnătatea unică, politico-bisericească a acțiunii sale; căci problema învierii lui Isus a agitat întreg Israelul de-a lungul următorilor 40 de ani. Ea a împărțit iudaismul în două tabere. Deci, el nu trebuia decât să spună un cuvânt și să aducă leșul lui Isus și astfel ar fi putut să câștige o avere. El n-a avut nici un motiv să tacă. Dimpotrivă, ar fi avut toate motivele să vorbească. Dacă din întâmplare autoritățile ar fi descoperit ulterior acțiunea sa și el ar fi tăinuit-o, atunci ar fi ajuns în fața lor în cea mai gravă suspiciune. Deci și această stratagemă a adversarilor este un pas al disperării.

—

Dimpotrivă, dacă Isus a înviat într-adevăr dintre morți, atunci pentru cercetarea istorică exactă totul este transparent psihologic. În celălalt caz rămâne de neînțeles unde a rămas cadavrul lui Isus. —

Falsitatea mărturiei apostolice despre învierea lui Isus ar fi fost o minune mai mare decât adevărul ei.

Dacă învierea lui Isus a fost o închipuire a primilor ucenici, atunci această autoiluzionare a fost chiar o minune.

a: O minune, în primul rând, în privința apariției ei. Învierea lui Isus a fost un fenomen ușor de stabilit. Când s-au înșelat vreodată în istorie 514 bărbați, în modul acesta grosolan, de multe ori și independenți unii de alții, de felul caracterului și de discernământul moral al apostolilor? Când au devenit vreodată una în aceeași iluzie, doi conducători a două curente istorice care se combat pătimeș, ca Saul și Petru?

Sigur că se întâmplă ca vizionari isterici, care se simpatizează lăuntric unul pe altul, să-și sugereze reciproc iluziile. Dar tocmai această condiție esențială a simpatiei interioare nu exista aici. Ei pot, de asemenea să facă fanatică o vreme o mulțime fără discernământ. Dar un astfel de curs al bolii dispare apoi curând. Iluzii noi și de alt gen obișnuiesc să suprimă curând în capetele învățătorilor falși, care conduc, primele iluzii comune și fundamentale. Asemenea fanatici bolnavi psihic se ruinează de aceea curând între ei. În cele din urmă sunt și ei considerați vizibil nebuni de către masele care la început au privit în ei lucrul nemaiauzit.

Dar cum ar putea vreodată 514 martori, încă solidari și unanimi după 23 de ani, cu toată deosebirea mare, individuală în rest, să mărturisească un eveniment care se baza numai pe o simplă autoiluzionare? Și aceasta sub împotrivirea mereu crescândă a unui mediu care era la fel de sceptic, ca și ostil? Să nu uităm totuși nici că în celelalte lucruri serioase, personale, au avut loc tensiuni chiar și între apostoli. (Galateni 2,11-14.) Și diferențele profunde de partidă i-au separat în parte chiar și pe ceilalți martori. Cum ar fi putut să se mențină în asemenea condiții, timp de 23 de ani, autoamăgirea unei cete de martori care era așa de felurită, adunată la nimereală? În timpul acesta lung, n-ar fi devenit din nou rezonabili cel puțin cei raționali? N-ar fi intervenit atunci o scindare în această ceată a martorilor? –

Dacă învierea lui Isus a fost o închipuire, atunci această închipuire perseverentă stă ea însăși pur și simplu unică în toată istoria. Ea însăși a fost atunci – o minune. –

b: Această autoiluzionare ar fi mai departe o minune în privința efectului său istoric. Pentru iudeu, un Mesia crucificat a fost o contradicție în ea însăși, ca un cerc pătrat pentru matematician. Numai acea ciudată „închipuire” a apostolilor, că l-ar fi văzut trupește pe Isus cel mort după execuția Sa și chiar ar fi primit porunci fundamentale de la El, le-a dat curajul moral să propovăduiască lumii un delincvent executat ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Fără acea „autoiluzionare”, Evanghelia ar fi fost îngropată odată cu Isus. Ea n-ar fi devenit niciodată cel mai mare factor spiritual al lumii. Prin urmare, tot succesul istoric al Evangheliei se bazează, în fond, pe acea „autoiluzionare”. În ce constă acest succes istoric? Isus stăpânește acum o împărăție spirituală, care, după nume, cuprinde a treia parte a tuturor locuitorilor globului pământesc. Evanghelia lui este pe cale să cucerească și ultimele două treimi ale omenirii. Ea a pus în mișcare în toate secolele mai multe „condeie pro și contra ei, a furnizat mai multe teme pentru predici, cuvântări, dizertații, cărți științifice, lucrări de artă și cântări de laudă, decât toată mulțimea de bărbați mari din timpuri mai vechi și mai noi”. A determinat intern istoria religiei și a culturii în lumea civilizată în ultimele două milenii. Ea i-a inspirat pe cei mai crânceni adversari ai ei mai profund decât au vrut ei să se bage. Nici Hamlet, nici Faust, nici Zarathustra n-ar putea fi gândiți istoric fără Evangheliie. În fiecare generație de oameni, ea a fost mereu numai de puțini cunoscută, dar și mai rar propovăduită limpede. Dar unde a fost predicată cu adevărat, acolo a revărsat viață nouă, pace, avânt moral și progres cultural în mirosul stătut îndatinat al omenirii. Mii de oameni au recunoscut, în toate generațiile și în toate limbile, de multe ori după o viață de rătăcirii, că au găsit adevărul în ea.

Acest succes al Evangheliei, unic în felul lui, încă mereu crescând, se bazează în fond pe învierea lui Isus.

Putem gândi cum vrem despre ea, însă un lucru nu se poate tăgădui în nici un caz: dacă ea a fost o autoiluzionare a apostolilor, atunci adversarii noștri susțin adevărul, iar noi, ucenicii lui Isus – judecat obiectiv – eroarea.

Să ne gândim odată până la capăt la această posibilitate: înseamnă că eroarea ar fi generat timp de milenii: viață nouă, pace, avânt moral și progres cultural. Adevărul, dimpotrivă, ar fi avut drept consecință în tot acest timp: descompunere religioasă, disperare, degenerare morală și decadere culturală. Dar acest „adevăr” încă n-a putut să se înfățișeze deplin curat. Chiar necredința cea mai radicală, modernă, trăiește și acum din puterile morale de viață ale Evangheliei, pe care ea o tăgăduiește teoretic. Necredința este prea filistină ca să se transpună logic în practică. Dar josnicia filozofică a unui Schopenhauer, nebunia etică a unui Nietzsche, radicalismul comunist al unui Bebel și senzualitatea îndrăzneată a unei Ellen Key ne lasă să bănuim că mai avem de așteptat până când „adevărul” va fi biruit vreodată „eroarea”. Dacă învierea lui Isus a fost o autoiluzionare a apostolilor, atunci de aproape două mii de ani moartea a generat viață și viața, moartea.

Deci necredința nu face nimic altceva, decât că ea așează în locul minunii unice și juste a învierii lui Isus, această minune nouă, absurdă, care se repetă de milioane de ori. Și pentru a o putea menține, ea trebuie să apeleze la mijloace de-a dreptulperate. În primul rând trebuie să-i declare pe marii, sfinții, încercații binefăcători ai omenirii – apostolii – drept niște fanatici pe jumătate nebuni. – Dar ea nu poate să aducă nici o dovadă pentru afirmația ei nemaiauzită. Ea nu poate face mai departe nimic, decât să opună dovezii solidare a apostolilor, afirmații nedovedite și de nedovedit. În cele din urmă, pe lângă aceasta, necredința trebuie să se folosească de o metodă care anulează în consecvența ei toată știința istoriei. Deci, de îndată ce admitem odată principial că 514 martori s-au putut înșela cu bună credință, repetat în modul cel mai grosier, privind caracterul și judecata apostolilor asupra unui fenomen așa de ușor de stabilit, cum este învierea lui Isus, orice sofist poate să înlăture orice altă realitate istorică incomodă pentru el, cu aceeași metodă.

Evreul modern, tolerant, al reformei, pentru care asasinatul judiciar al sinedriului este supărător, poate să prezinte cu aceleași drepturi istorice, de exemplu execuția lui Isus, ca pe o autoiluzionare a apostolilor, fanatică, dar bine intenționată. Prin urmare, tocmai ca cercetători exacti ai istoriei trebuie să protestăm împotriva faptului că liber-cugetătorii de toate nuanțele omoară istoria cu dogmatica lor.

În cele din urmă, necredința, odată cu tăgăduirea învierii lui Isus îi ia gânditorului inflexibil orice nădejde și poezie a vieții. Ea îi înjosește cele mai înalte idealuri morale ale omenirii, la o nălucire neesențială, subiectivă. (1 Corinteni 15,19. 32-33.) În loc de o realitate dumnezeiască, ea transformă o idee fixă într-un suflet mânat înainte de dezvoltarea spirituală a ultimelor două milenii. Prin aceasta ea decapitează istoria omenirii.

Noi nu suntem destul de creduli pentru a fi necredincioși.

De aceea spunem, încheind această parte: *Evanghelia cere credință. Dar teoria liber-cugetătorilor le pretinde adepților ei o adevărată credință oarbă.* Și oamenii nobili pot să decadă în necredință, ca fază de trecere temporară. Dar ca punct de vedere definitiv al vieții, ea nu poate mulțumi în problema cea mai importantă a vieții lui, decât pe cel neștiutor, pe cel leneș în gândire și pe cel decăzut moral.

Nr. 11 Conduș la țintă

Prieten tăcut pe calea-ți cu lupte,
Sfat - la greu, în dureri - Mângâietor,
Toiag ferm pe orice cărări abrupte,
Orișicând al apei vieții Izvor.

O Stâncă-n furtuni, ce valuri reține,
Temelie, când toate vor ceda,
El, Domnul, vrea să vorbească cu tine
Prin Duh și Cuvânt, pân' la ținta ta.

Ochii de-L vor vedea, când se dezleagă,
Pe El, Capul alor Săi, pe Isus,
Inima noastră o să înțeleagă
Ce-am crezut, slabi și orbi, când ni s-a spus.

Până atunci în binecuvântare,
În nădejde prin viață am umblat;
El ne salută în harul Său mare:
Cu tine fie pacea-Mi ne-ncetat!

F. W. v. V.

Nr. 12 Călăuzit prin Duhul Sfânt (Pentru credincioși)

- I. Persoana divină a Duhului Sfânt
- II. Este călăuzirea prin Duhul sfânt o himeră evlavioasă sau o realitate?
- III. Se extinde călăuzirea Duhului sfânt și asupra lucrurilor mărunte?
- IV. Cum Duhul Sfânt vorbește întâi și înainte de toate prin Cuvânt și luminează conștiința.
- V. Avertizarea, pedepsirea și călăuzirea Duhului Sfânt; recunoașterea ulterioară a glasului Său.
- VI. Despre obstacolele care Îl împiedică pe Duhul Sfânt să-i călăuzească pe credincioși și care îl fac pe credincios inapt pentru acest privilegiu.
- VII. Încheiere

I. Persoana divină a Duhului Sfânt

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3,16.) „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi?” (1 Corinteni 6,19.) Un credincios trebuie să „știe” că este un templu al Duhului Sfânt. Este o lipsă serioasă, dacă el nu este conștient de acest lucru sau dacă nu cunoaște Persoana sfântă, divină care locuiește în el. Credincioșii cred că nu contează așa de mult dacă recunoaștem Duhul Sfânt ca pe o Persoană sau ca pe o putere. Dar aceasta este o mare deosebire; dacă Duhul Sfânt este o *Persoană*, atunci îi datorăm venerație, dragoste și încredere. Dacă este o putere, atunci nu trebuie decât să ne lăsăm în voia acțiunii Sale, dar nu avem o relație personală cu El. Mulți credincioși știu atât de puțin despre *Persoana* Duhului Sfânt, încât se gândesc la El ca la o influență sau ca la o putere; prin urmare, ei doresc să primească această putere, ca s-o folosească. Dar cine Îl cunoaște pe Duhul Sfânt așa cum Îl mărturisește Biblia, ca pe o Persoană nesfârșit de măreață, acela observă că Duhul Sfânt vrea

să ne ia în stăpânire, ca El să *ne folosească pe noi*. Ce deosebire, dacă un om vrea să folosească puterea divină ca să devină sau să obțină ce dorește el, sau dacă se abandonează pe sine însuși în mâna Dumnezeului veșnic, ca Dumnezeu să-l folosească *pe el!* Aceasta din urmă este voia lui Dumnezeu cu noi. În clipa în care ne recunoaștem pe noi înșine ca templu al Duhului Sfânt – locuiți, călăuziți și folosiți în slujbă de această Persoană sfântă, sublimă, - devenim profund smeriți și Dumnezeu poate să-Și găsească omul potrivit. Cât de covârșitor este acest adevăr, că Dumnezeu veșnic locuiește în noi prin Persoana Duhului Sfânt, guvernează, acționează și domnește!

Scriptura ni-L prezintă pe Duhul Sfânt ca pe o personalitate care acționează; așa citim în (Faptele apostolilor 13,2), că El vorbește și pune deoparte anumiți oameni pentru lucrare. El își spune părerea (Faptele apostolilor 15,28), împarte daruri și are o voință personală (1 Corinteni 12,11); El descoperă ce știe și ce a cercetat (1 Corinteni 2,9-11); este imposibil să putem spune toate acestea despre o putere impersonală. Duhul Sfânt este trimis prin Fiul și mărturisește despre Fiul. El nu vorbește de la Sine Însuși, ci vorbește ce aude și vestește lucrurile viitoare. Duhul Sfânt este îmbrăcat prin Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu cu o asemenea maiestate, încât nu avem voie să rostim sfântul lui Nume decât cu adâncă venerație. Domnul face deosebire între Persoana Sa și Numele Său, și Persoana și Numele Duhului Sfânt.

Dacă hulirea Duhului este caracterizată ca păcat care nu va fi iertat (Evrei 10,29), atunci aceasta nu este ceva nemaipomenit, căci un om care pronunță această blasfemie, l-a respins pe Acela prin care sunt exercitate toate acțiunile harului asupra inimii și a conștiinței oamenilor. Această situație reală serioasă cuprinde în același timp și o adâncă mângâiere pentru toți cei care merg încolo și-ncoace sub apăsarea disperată că n-ar mai putea găsi har, pentru că au comis păcatul împotriva Duhului Sfânt. Durerea lor, mâhnirea lor este o dovadă că ei stau sub efectele de har ale Duhului Sfânt, care vrea să-i mângâie, numai să apuce harul, crezând. Dar ce limpede reiese din toate acestea, că Duhul Sfânt este o personalitate!

Când Isus a mers în slavă, la Tatăl, El le-a promis ucenicilor Lui că nu-i va lăsa orfani în urmă. El avea să trimită o altă Persoană divină, care avea să le înlocuiască ucenicilor ceea ce a fost Isus pentru ei în anii existenței Sale pământești. De aceea a spus: „Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16,7). Isus Îl numește pe Duhul Sfânt *Administrator* (avocat sau mijlocitor) sau *Mângâietorul*. Domnul spune despre Duhul Sfânt și: „Dar Mângâietorul vă va învăța toate și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14,26.) Mai există și alte dovezi limpezi ale Scripturii, că Duhul Sfânt este o Persoană divină. El poate fi întristat (Efeseni 4,30) dacă facem sau spunem ceva care nu se cuvine în sfânta Lui prezență. El poate fi stins (1 Tesaloniceni 5,19) dacă ne deschidem inima pentru lucruri și influențe care împiedică acțiunea Lui.

Important este și aceasta, să-L cunoaștem și să-L cinstim pe Duhul Sfânt ca pe „Duhul adevărului” (Ioan 16,13 și 1 Ioan 5,6), dar ce plin de responsabilitate este pentru un om în care locuiește această Persoană divină, dacă el conștient, în vreo relație, se abate de la adevăr! Cu siguranță că am auzit de multe ori despre Duhul Sfânt și chiar am crezut în El, - dar aceasta este întrebarea: dacă noi în gândurile noastre, în încrederea noastră, în dragostea și în afecțiunea noastră am onorat într-adevăr această Persoană sfântă?

Orice creștin adevărat este: născut din nou prin Duhul Sfânt, pecetluit, uns cu Duhul Sfânt, luminat, călăuzit prin El. Creștinul are mărturia înfierii și moștenirea prin arvuna Duhului Sfânt, care-l face capabil, în același timp, să recunoască și să împlinească voia lui Dumnezeu. De asemenea, Duhul Sfânt mijlocește cu suspine negrăite pentru slăbiciunea rugăciunilor copiilor lui Dumnezeu (Romani 8,26). Prin Duhul Sfânt, care este Duhul slavei și al lui Dumnezeu (1 Petru 4,14), credincioșii nu mai stau înaintea lui Dumnezeu ca „oameni în carne”, în natura veche, ci ei sunt „oameni în Duhul”. Prin El, ei sunt capabili să declare

moartă și să țină în mormânt natura lor înăscută, să omoare faptele trupești” (Romani 8,13) și să dezvăluie roadele noii vieți. Ei au siguranța învierii (Romani 8,11). Aceasta este importantă înainte de toate: Duhul Sfânt, care le este dat, este un Duh al filiației, prin care putem striga: *Ava, Tată!* Nimeni n-a avut parte de aceasta în Vechiul Testament, și nici n-a știut de aceasta. Ce har minunat! Duhul Sfânt îi învață pe credincioși să se roage și să dea naștere la dorul după venirea Domnului. „Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” (Apocalipsa 22,17.) Bogăția nemărginită pe care Duhul Sfânt le-o dă individual credincioșilor și o lucrează în ei, este de o abundență nepuizabilă. „*Dar dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.*” (Romani 8,9.)

Este voia lui Dumnezeu ca toți credincioșii care sunt botezați cu Duhul Sfânt, să primească plinătatea Duhului: „Fiți plini de Duh!” (Efeseni 5,18). Duhul Sfânt vrea să exercite autoritate asupra întregii noastre vieți, a tuturor înclinațiilor, a dorințelor și a gândurilor, asupra duhului și a trupului nostru și să facă să devină vizibil un râu de pace, bucurie și putere. Dar aceasta o poate face numai în cazul în care credincioșii vor să se lase umpluți de El, ca niște vase goale, golite de egoism, de pofta lumii, de ambiție, de socotelile bănești și de toată necurăția. Întâi trebuie înlăturat ce Îl împiedică și Îl întristează pe El: amărăciune, iuțime, mânie, strigare, răutate, purtare de pică (vezi Efeseni 4,30-32). Când văduva trebuia să primească prin Elisei abundența revărsătoare a uleiului, ca să poată fi în stare să-și plătească datoria și să trăiască cu fiii ei o viață nouă, frumoasă, de libertate, atunci a avut nevoie de două lucruri: o ușă încuiată față de lume și vase goale, ca să primească belșugul lui Dumnezeu. (2 Împărați 4,1-7.) Acesta este cazul nostru în timpul prezent, dacă vrem să trăim plinătatea Duhului. Trebuie să ne lăsăm sufletul să fie păzit printr-o ușă a inimii închisă față de lume, în liniștea prezenței divine și trebuie să ne așezăm viața și voința ca un vas gol, ca să fie umplut cu uleiul Duhului Sfânt.

Credincioșii de acum poate că sunt conștienți că au nevoie de acțiuni mai puternice ale Duhului Sfânt; dorința după plinătatea Duhului Sfânt este exprimată în multe rugăciuni – lăudat fie Domnul pentru aceasta! Dorința fierbinte de a-i vedea însuflețiți pe credincioși și de a vedea proslăvit Numele Domnului Isus în fața întregii lumi prin treziri puternice, prin convertiri numeroase, mișcă multe inimi. Multe dorințe și cerințe sunt cu siguranță produse chiar prin Duhul Sfânt și El le va alina. Avem parte de revelații mari și demne de adorare ale puterii Cuvântului și ale Duhului lui Dumnezeu. Domnul este aproape și fecioarele înțelepte, care au uleiul Duhului, își aprind lămpile ca să ardă viu. Dacă auzim uneori acele dorințe, îmbrăcate în forma că unii se roagă pentru o nouă revărsare a Duhului Sfânt, pentru o nouă Cincizecime, atunci acesta nu este un fel biblic de exprimare. Venirea Duhului Sfânt pe pământ s-a petrecut în ziua Cincizecimii; El locuiește și acționează în cei credincioși începând de atunci, și caută să câștige mireasa pentru Miel din populația acestei lumi.

Așa cum Eliezer, trimis de Avraam să pețescă mireasa pentru fiul stăpânului său (vezi Geneza 24), a dăruit-o cu comori pe care i le dăduse cu el tatăl, și în călătoria din pustie i-a povestit despre dragostea și frumusețea lui Isaac, căruia Rebeca îi dăduse inima ei cu toate că ochii ei încă nu-l văzuseră niciodată – tot așa și Duhul Sfânt. El pețește mireasa, o dăruiește cu giuvaeruri cerești, îi face cunoscute frumusețea și dragostea Stăpânului ei ceresc și o conduce spre Acela care o așteaptă cu dor și care pășește spre ea din slava Tatălui, ca s-o primească și s-o ducă înăuntru, la nunta Mielului. Acestea sunt calea și ținta pe care și spre care Duhul Sfânt vrea să-i călăuzească pe fiii lui Dumnezeu. Dar El îi călăuzește și în lucrurile mici și cele mai mici ale vieții zilnice, El îi călăuzește ceas de ceas dacă ei doresc să umble pentru Isus în smerenie și sinceritate și să proslăvească Numele Său în fața lumii.

II. Este călăuzirea prin Duhul Sfânt o himeră evlavioasă sau o realitate?

„Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,14). Este acesta numai un fel înalt de exprimare, numai un limbaj în imagini frumoase? Sau este adevărat, realitate, că Dumnezeu Duhul Sfânt, locuind personal în ei, a preluat conducerea

în creștinii credincioși care au devenit fii – și anume, copiii și moștenitori?

Să răspundem la această întrebare întâi prin unele evenimente garantate sigur:

1. Un credincios tânăr intrase într-un serviciu temporar ca plutonier secund. Într-o după-amiază, detașat la serviciul de trageri, a ajuns cu o jumătate de oră prea devreme la suporturile pentru tir și de aceea a intrat într-o grădină de vară situată acolo, ca să bea o ceașcă de cafea înainte de începerea serviciului. Încă nu ședea de mult acolo, că a venit un locotenent din același batalion, care și-a comandat și el cafea și s-a așezat la aceeași masă. Plutonierul secund a simțit un îndemn puternic să-i spună tânărului ofițer un cuvânt despre harul salvator care se găsește în Hristos. El și-a spus în sinea lui: Spune-i-o! Mărturisește-i Evanghelia! Între timp, dimpotrivă, rațiunea îi spunea: Este un timp așa de scurt! Ce va gândi? Doar este superiorul tău! și așa mai departe. Timpul a expirat curând – s-au sculat și a început tragerea. După terminarea slujbei, plutonierul a mers acasă. Când în dimineața următoare a intrat în curtea cazărzii, primul lucru pe care l-a auzit a fost: „Știți deja că locotenentul X. s-a împușcat azi-noapte?” A fost acel ofițer căruia ucenicul lui Isus ar fi trebuit să-i mai spună odată vestea harului. Fusesse glasul Duhului Sfânt, care a vrut să-l însărcineze cu acest mesaj pe mărturisitorul Domnului său, așa de devotat în rest.

2. În orașelul Le... Un creștin credincios, N., după munca zilei s-a dus să se culce; trecuse de ora nouă seara; dintr-odată i-a venit gândul: Ar trebui să te duci acum la X. Și X. era un credincios devenit neloial, care a făcut multă dezonoare Domnului prin umblarea lui rea. El se despărțise de copiii lui Dumnezeu care l-au muștrădat cu seriozitate; acum își vedea singur de drum. X. locuia departe, la celălalt capăt al orașului. De aceea a respins N. gândul ciudat care s-a iscat în el, mai cu seamă că era obosit. Dar acel gând s-a întărit în el ca o avertizare, ca o poruncă: „Du-te la X.!” În cele din urmă n-a putut să se opună convingerii că este un ordin al lui Dumnezeu să se ducă acolo. S-a sculat, s-a îmbrăcat și s-a dus. Ajuns în fața casei lui X., a văzut ferestre luminate la etajul al doilea; a bătut la ușa încuiată a casei și a observat curând că cineva coboară. Ușa a fost descuiată pe dinăuntru și în fața lui stătea X. cu lampa în mână, care l-a întrebat: „Ce te aduce aici, ce vrei?” – „M-a mânat aici un imbold inexplicabil; nu știu ce trebuie să fac, dar a trebuit să vin la tine.” – „Aceasta este foarte surprinzător”, a răspuns X., „căci pe când tu băteai la ușa casei, eu tocmai stăteam pe un scăunel, aveam lațul pus în jurul gâtului și funia trasă prin cârligul lămpii din tavan, ca să mă spânzur. Când am auzit jos bătând, mi-am zis: poți să vezi întâi cine bate seara așa de târziu.”

Ce confirmare pentru N. că Domnul îl trimisese la ușa aceasta, ca să smulgă un suflet nemuritor de la prăpastia iadului. Dumnezeu a dovedit aici prin fapte că este adevărat ce este scris: „Viu sunt Eu”, zice Stăpânul DOMNUL, „că nu doresc moartea păcătosului, ci mai degrabă să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți, voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33,11). – Aici poate să recunoască Evanghelia lui Dumnezeu chiar și omul cel mai orb. El poate să vorbească astfel, încât trebuie să-I înțelegem glasul. N-a fost Duhul Sfânt cel care l-a călăuzit pe acest om, l-a mânat cu forța ca să facă voia harului lui Dumnezeu, spre ocrotirea celui disperat?

3. H., un creștin credincios, un meșter brutar, pe la miezul nopții era în orașul S., în drum spre casă. În fața lui vedea mergând un bărbat mare pe care îl cunoștea din vedere, căci era un medic iubit. H. a simțit în el un glas: „Du-te la omul acela și vorbește cu el!” Dar el a răspuns

în sine însuși: „Cum aş putea – doar nu-l cunosc pe omul acesta; ce va gândi?” După o porțiune scurtă de drum, căile li s-au despărțit; H. a mers acasă, iar medicul la locuința sa, situată în altă direcție. În dimineața următoare s-a aflat că dr. V. a murit subit noaptea la ora două.

Fusese Duhul Sfânt, care îl însărcina pe H. să mai vorbească odată cu acest medic, care – fără să știe – stătea așa de aproape de pragul veșniciei.

4. Un student credincios, foarte talentat, pe nume B., un creștin tânăr sincer, a trăit în 1897 următoarele: El l-a invitat pe studentul D., care era cunoscut pentru inaccesibilitatea lui, să vină seara la o adunare de evanghelizare pentru studenți. Dumnezeu a ascultat rugăciunea cu care a fost însoțită această invitație. Omul inaccesibil a promis și a venit. Cuvântul lui Dumnezeu l-a impresionat atât, încât n-a putut să-și ascundă emoția profundă a inimii. – B. povestește despre acest moment: Un glas îmi spunea așa de limpede, de parcă l-aș fi auzit: „Vorbește cu D.!” Dar n-am făcut-o. În seara următoare, D. a venit iar, de bunăvoie. Unul dintre studenții credincioși și-a pus brațul pe umărul lui B. și l-a rugat: „Vorbește cu D. Nici unul dintre noi nu l-a văzut niciodată așa de emoționat.” B. a spus că o va face. Dar n-a făcut-o. O vreme după aceea, B. a avut un vis în care i se părea că el nu mai este pe pământ. Domnul l-a întâmpinat, l-a privit și l-a întrebat serios: „Îți amintești că te-am rugat să vorbești cu D.?” – „Da.” – „Și n-ai făcut-o?” – „Nu.” – „Vrei să te mai întorci iar pe pământ, ca să-l câștigi pe D. pentru Mine?” - - B. s-a trezit, l-a vizitat pe D. și a putut să devină pentru el un îndrumător spre Isus.

Ce deslușit poate Duhul Sfânt să călăuzească!

5. În notițele unui slujitor binecuvântat al lui Dumnezeu se găsește următoarea: El a venit la înmormântarea unei fete tinere, care murise cu totul pe neașteptate. La intrarea în spital s-a întâlnit cu pastorul credincios, care avea relații apropiate cu familia. L-a întrebat: A fost Mary o creștină adevărată? Spre uimirea lui, el a văzut o trăsătură dureroasă pe fața celui întrebat, care a răspuns: Acum trei săptămâni am simțit un imbold puternic să vorbesc cu ea; dar n-am făcut-o și acum nu știu ce să vă spun. O clipă mai târziu a venit învățătoarea de la școala duminicală a celei decedate; cel care întrebese i s-a adresat cu cuvintele: A fost Mary o creștină adevărată? În ochii celei întrebată s-au ivit lacrimi și ea a răspuns: Acum două săptămâni mi s-a părut că aud un glas care îmi spunea: Vorbește cu Mary! Și știam ce înseamnă aceasta. Eu chiar voiam să vorbesc, dar n-am făcut-o și acum nu știu ce este cu ea. Slujitorul lui Dumnezeu s-a dus foarte emoționat la mama celei decedate și a întrebat-o încet: Nu-i așa că Mary a fost o fată credincioasă? Lacrimi fierbinți au izbucnit din ochii mamei și ea a strigat plângând cu sughituri: Un glas interior m-a îndemnat acum o săptămână: Vorbește cu Mary! M-am gândit mereu la aceasta, dar am neglijat la timpul potrivit și știți cât de neașteptat de repede a fost rechemată – așa că acum nu știu. Ce impresionantă este această relatare! Duhul Sfânt a vrut să folosească buzele a trei persoane, ca să spună un cuvânt acestei fete tinere, care stătea așa de aproape de poarta veșniciei, - dar El n-a putut, pentru că acești copii ai lui Dumnezeu n-au fost pregătiți pentru o ascultare imediată.

Cu siguranță că am putea fără greutate să umplem un volum cu asemenea întâmplări garantate, în care călăuzirea prin Suhul Sfânt stă palpabilă în fața ochilor. Pe lângă aceasta rămâne realitatea serioasă că mulți copii ai lui Dumnezeu cunosc acest privilegiu promis de Domnul numai ca la carte, nu ca pe ceva experimentat.

Mulți, mulți nu s-au oprit încă niciodată la Romani 8,14 ca să întrebe: Dar dacă aceia care sunt fii ai lui Dumnezeu sunt călăuziți prin Duhul Sfânt – iar eu sunt copil și moștenitor, căci Duhul Sfânt o mărturisește duhului meu cu suspine negrăite – de ce eu nu sunt călăuzit de Duhul Sfânt? De ce nu știu nimic despre ce cuprinde acest cuvânt.

III. Se extinde călăuzirea Duhului Sfânt și asupra lucrurilor mărunte?

Există o călăuzire prin Duhul Sfânt nu numai acolo unde este vorba despre ultimul cuvânt de har către suflete primejduite, - ci această călăuzire divină există și în problemele personale, în hotărârile mari și mici din viața copiilor lui Dumnezeu.

Copiii iertați, liniștiți ai lui Dumnezeu pot să meargă tot drumul zilei lor sub această călăuzire. Asemenea oameni pot de multe ori – într-adevăr, nu totdeauna – să spună: Știu că acum trebuie să scriu această scrisoare, la care de fapt nu m-am gândit, sau să fac acea vizită, care n-a fost în programul meu. Firește că această călăuzire care se simte nu este una de durată, uniformă; ea se ivește și la copiii iertați ai lui Dumnezeu uneori mai limpede, iar altădată nu se simte. Lucrul acesta este în legătură cu liniștea mai mare sau mai mică a inimii.

1. Acum câțiva ani era vorba despre o comunicare importantă a unui cerc de credincioși, dorită de Dumnezeu, pentru intangibilitatea Bibliei. Satana a făcut tot ce a putut ca să împiedice această mărturie. Unul dintre frații participanți a scris într-o seară cu cea mai bună intenție o scrisoare în această problemă, care implica primejdia că s-ar putea renunța la această intervenție pentru adevărul divin, importantă pentru toți credincioșii. Autorul scrisorii a aruncat încă în acea seară scrisoarea în cutia de scrisori care era jos, la hotel, și s-a băgat în pat, bucuros că după munca îndelungată a zilei a mai rezolvat și această îndatorire. Abia se culcase că l-a apucat un sentiment inexplicabil de teamă. Nici gând de adormit. El a întrebat: Doamne, ce este aceasta? Atunci și-a amintit de scrisoare. S-a sculat, s-a dus în fața ușii casei, s-a uitat la ce ora va fi goliță de dimineață cutia poștală și a hotărât să se scoale dis-dimineață, ca să ceară imediat scrisoarea înapoi de la poștă. Teama s-a dus, a adormit în pace, în dimineața următoare și-a luat scrisoarea înapoi ca s-o distrugă și a știut cu laudă și cu mulțumire: Duhul Sfânt m-a călăuzit și m-a păzit.

2. Un bărbat tânăr, credincios, dintr-o clasă socială distinsă, timp de un an și jumătate a fost îmboldit lăuntric într-o măsură mereu crescândă, de gândul că ar trebui să ceară mâna unei fete tinere pe care abia o cunoscuse, dar despre care știa sigur că era o creștină devotată cu totul Domnului. Dorințele inimii lui mergeau de mai mult timp în altă direcție. Prin urmare a existat o luptă interioară tot mai puternică: dacă să renunțe la înclinația lui inițială, la dorințele lui personale sau să le păstreze. El avea în mod crescând impresia că Dumnezeu îi hărăzise ca soție pe acea fată credincioasă. În cele din urmă, din cauza acelei probleme a existat o luptă de rugăciune și de credință, până a putut și a trebuit să-I spună Domnului: „Doamne, numai voia Ta! Viața mea Îți aparține Ție, merg pe calea Ta!” Săptămâni întregi s-a zbatut pentru pace și limpezime în această problemă hotărâtoare. Tot mai mult era conștient că: Dacă vrei într-adevăr să devii puternic și păzit ca mărturisitor al lui Isus, să trăiești pentru Isus, atunci trebuie să te căsătorești cu fata aceasta. În cele din urmă s-a hotărât să scrie scrisoarea care conținea cererea. - Scrisoarea era gata; a recitat-o iar și iar – în sfârșit și-a spus: Nu, nu poți să renunți la prima ta simpatie și să ceri pe cineva pe care n-o cunoști. Scrisoare a zburat în foc

În seara următoare, autorul scrisorii stătea iar singur. Atunci ceva nu i-a dat pace. O forță irezistibilă l-a silit să mai scrie încă o dată scrisoarea arsă. El știa că este totuși voia Domnului. Scrisoarea a fost trimisă și a fost începutul unei fericiri depline, a unui râu de binecuvântări care au venit peste mulți oameni din casa pentru întemeierea căreia acea scrisoare a fost primul pas. Fusese călăuzirea Duhului Sfânt, care a adus viața acestui bărbat tânăr pe calea dorită de Dumnezeu.

3. Un slujitor al lui Dumnezeu era la vestirea Evangheliei, în B. Prietenul lui, la care locuia, a spus într-o dimineață: Vreau să te rog să vizitezi în dimineața aceasta o credincioasă bolnavă; de trei ani zace cu dureri multe și sigur s-ar bucura să te vadă. Este vorba despre un

copil al lui Dumnezeu, greu încercat, o muncitoare de fabrică ce devenise nu numai desfigurată și incapabilă de muncă printr-un accident, ci și lovită de dureri de nespus prin vătămări interne grave. Evanghelistul s-a dus în cursul dimineții la bolnavă, care l-a salutat astfel: Mă bucur foarte mult că ați venit, dar dumneavoastră nici nu bănuieți ce înseamnă vizita dumneavoastră pentru mine. Imaginați-vă, azi dimineață, când mi-am început ziua, m-am rugat: „Doamne, Tu știi că nu pot să merg la adunarea de evanghelizare, unde alții au atâta binecuvântare. Dacă găsești de bine, trimite-l aici pe acest frate, să mă viziteze; dar Doamne, numai dacă Tu găsești de bine.”

Dumnezeu a ascultat această rugăciune copilărească și prin Duhul Său a dat instrucțiuni gazdei evanghelistului, așa că acesta, nebănuind ce face, l-a rugat pe prietenul său s-o viziteze pe bolnavă. Ce legătură tainică, minunată este între rugăciunile care se înalță ale copiilor lui Dumnezeu și răspunsul Tatălui care ascultă, care știe să-Și trimită mesajele.

Evident că copiii lui Dumnezeu ocupă un loc deferit, mai aproape sau mai departe de inima Tatălui, fiecare după devotamentul și după liniștea inimii lui. Tot astfel obțin și o măsură diferită de experiență personală a călăuzirii prin Duhului Sfânt. Se obișnuiește ca la curțile prinților să existe un cerc mic de persoane, care prin prietenia lor apropiată se bucură de privilegiul unei relații intime cu familia regentului. Tot așa există și pentru credincioși un privilegiu de relație intimă cu Dumnezeu. Unul dintre cei care a savurat acest drept a fost Moise. „Și DOMNUL vorbea cu Moise față către față, cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exod 33,11). Domnul le-a spus ucenicilor Lui: „Nu vă mai numesc robi, căci robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15,15) și după aceea a spus: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va vesti lucrurile viitoare” (Ioan 16,13).

Fie ca copiii lui Dumnezeu să recunoască în aceste cuvinte la ce relație intimă apropiată cu Dumnezeu sunt chemați. Cine vrea să savureze asemenea privilegiu, firește că are nevoie să fie permanent conștient de prezența lui Dumnezeu, are nevoie de o conduită în gânduri, în cuvânt și în ținută, care corespunde Domnului prezent.

IV. Cum vorbește Duhul Sfânt întâi și înainte de toate prin Cuvânt și luminează conștiința.

A fi călăuzit prin Duhul Sfânt este unul dintre cele mai prețioase privilegii și semnul caracteristic deosebit al copiilor lui Dumnezeu (Galateni 5,18). „Dar omul natural (adică omul în starea lui naturală, neconvertită) nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește.” (1 Corinteni 2,14.) Cu cât Îl înțelegem și-L ascultăm mai mult pe Duhul Sfânt, cu atât mai de durată și mai limpede ne călăuzește. Un copil al lui Dumnezeu trebuie întâi să învețe să recunoască glasul Duhului Sfânt. Cine vrea aceasta cu adevărat, acela *trebuie să se ocupe mult cu Cuvântul lui Dumnezeu*, căci prin acesta ne vorbește Dumnezeu. Călăuzirea Duhului Sfânt nu contrazice niciodată Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Dar dacă vrei să înveți să cunoști glasul Duhului Sfânt prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu, citește permanent Cuvântul, ca să-L împlinești, să-L trăiești, să-L reprezinți. Ascultarea este marea lege de bază a vieții creștine.

Biblia poate fi numită „Cartea lui Dumnezeu”, care vorbește despre blestemul neascultării și despre binecuvântarea ascultării. Oriunde ai deschide-o, problema ascultării constituie hotărârea pentru timp și veșnicie, pentru viața proprie și pentru viața aceluia care depinde de noi. Minunat și demn de remarcat este că în Biblie scrie și că „Dumnezeu a dat Duhul Sfânt celor care ascultă de El” (Faptele apostolilor 5,32).

Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Său. Cuvântul este dat prin Duhul Sfânt: El corespunde în toate părțile cu demnitatea și cu ființa lui Dumnezeu. Noi avem prea puține noțiuni despre

slava și maiestatea Cuvântului lui Dumnezeu. „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață. Dar sunt unii dintre voi care nu cred” (adică cei care nu se supun Cuvântului) (Ioan 6,63). Dumnezeu a creat *prin cuvântul Său* lumina, veacurile, da, tot ce există. Orice cuvânt dumnezeiesc este sprijinit de demnitatea împărătească a Aceluia care o rostește; de aceea, orice contradicție față de Cuvântul lui Dumnezeu este răzvrătire. Aceasta o simțim numai într-o măsură mică, pentru că suntem născuți și crescuți într-o atmosferă de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dar de îndată ce am înțeles acest adevăr serios, că Dumnezeu Își respectă cuvântul dat, că El vorbește și acționează prin Cuvântul Său, creează lumină și viață, suntem răspunzători să ascultăm neapărat de Cuvântul lui Dumnezeu. Vrei tu aceasta? Atunci Duhul Sfânt te va călăuzi tot mai mult și mai mult. Vei învăța să înțelegi glasul lui Dumnezeu și acolo unde nu ai Cuvântul însuși sub ochi. Citește Cuvântul cu rugăciune, ca Duhul Sfânt să ți-L tălmăcească! Ascultă de Biblie așa cum ți-o interpretează Duhul și ascultă de Duhul așa cum îți vorbește El prin Biblie! Putem absolut pe drept să deosebim Duhul lui Dumnezeu, cartea lui Dumnezeu și glasul lui Dumnezeu. Între acestea trei nu există niciodată o divergență de opinie. Dacă vrei să fii călăuzit prin Duhul Sfânt, atunci fă-ți zilnic timp să fii singur cu Biblia ta.

„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să poți face potrivit cu tot ce este scris în ea; căci atunci vei face să-ți reușească toate căile și atunci vei prospera.” (Iosua 1,8.) Dacă inima ta este aplecată în adâncă venerație și plină de ascultare față de Domnul prezent, atunci și genunchii tăi vor fi aplecați mult înaintea Lui. Vei așterne înaintea Lui orice hotărâre și orice dorință, orice relație de viață cu toți oamenii și orice datorie, ca sfânta Lui voie să-ți stăpânească viața. Credincioșii devin astfel copii ascultători și dependenți – numai astfel de oameni poate să călăuzească Duhul Sfânt. Voința proprie, căreia Dumnezeu îi închide mereu drumul, este frântă; se face loc pentru voința divină. Tu vei trăi atunci așa în apropierea lui Dumnezeu, încât adierea ușoară a Duhului îți va atinge inima și vei învăța să deosebești glasul Duhului Sfânt de glasul lumii și de cel al propriilor gânduri.

Mama și tata pot să-i călăuzească cu vorba și cu privirea numai pe copiii supuși, ascultători; cei neascultători sunt siliți la ascultare și supunere prin disciplinare, dar aici nu este vorba despre „călăuzire”. Celor ascultători și smeriți Domnul le spune: „Eu, zice Domnul, te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta” (Psalmul 32,8). Celor neascultători le spune: „Nu fiți ca un cal sau ca un catâr care n-au pricepere, pe care îi strunești cu un frâu și cu o zăbală, ca să nu se apropie de tine. De multe dureri are parte cel rău, dar cel care se încrede în DOMNUL este înconjurat cu îndurare.” (Psalmul 32,9-10.) Când vrem să vorbim despre a fi călăuzit prin Duhul Sfânt este de o mare însemnătate să reținem această realitate: numai copiii ascultători, supuși Cuvântului lui Dumnezeu, pot fi călăuziți prin Duhul Sfânt.

Dar aici mai este o condiție preliminară, care este de asemenea un efect al Cuvântului lui Dumnezeu: *conștiința* trebuie să fie instruită și iluminată prin Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, conștiința omului firesc îl convinge în privința multor lucruri imorale despre ce este păcatul, cu toate că și aici limbajul conștiinței obișnuiește să fie slab atâta timp, până când lumina lui Dumnezeu luminează inima și viața; totuși, despre ceea ce omul Îi datorează lui Dumnezeu în dragoste, mulțumire și încredere, despre ce înseamnă să iei în deșert Numele lui Dumnezeu și să disprețuiești Cuvântul lui Dumnezeu, despre aceasta nu vorbește aproape niciodată conștiința omului firesc și la fel de puțin despre toată lumea de păcat a gândurilor și a dorințelor murdare. Aceasta începe abia acolo unde lumina Cuvântului lui Dumnezeu a început să lumineze în inimă. Dar și la oamenii născuți din nou, această lucrare a Duhului Sfânt, pe care El o efectuează prin Cuvântul lui Dumnezeu, de a forma conștiința potrivit lui Dumnezeu, nu este realizată în nici un caz în ziua convertirii. Aceasta este o lucrare

progresivă, care crește odată cu lumina care sporește, odată cu sporirea cunoștinței despre sfințenia, despre harul și prezența lui Dumnezeu.

Cât de respingătoare sunt înaintea lui Dumnezeu îngâmfarea și încrederea în puterea proprie, ce idolatrie rușinoasă sunt încrederea în aur și dragostea de bani – toate aceste probleme ajung la limpezime abia în relația personală cu Domnul și prin iluminarea Cuvântului. „Porunca DOMNULUI este curată și luminează ochii. Frica de DOMNUL este curată și ține pe vecie. Judecățile DOMNULUI sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Slujitorul Tău primește și el învățătură de la ele; în păzirea lor este mare răsplată.” (Psalmul 19,8-11.)

Numai în Cuvântul lui Dumnezeu găsim imaginea Domnului nostru desăvârșit, așa cum a străbătut El lumea aceasta rea, spre proslăvirea lui Dumnezeu. Cu cât Îl cunoaștem mai bine, cu atât mai mult vom fi convinși de viața la care suntem chemați. Este scris: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să umble și el *cum a umblat Isus*” (1 Ioan 2,6). Ce contrast între umblarea în gânduri, în cuvinte și în fapte, la care suntem chemați și împuterniciți, și ceea ce suntem într-adevăr în fața ochilor iubitului nostru Domn. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată remediul: „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18).

Cineva care a petrecut ani în șir la curte, în relație cu monarhii, este așa de obișnuit cu datinile care sunt la modă acolo, încât se mișcă în ele fără constrângere și grijă, inconștient, fără abatere. Cu cât este mai mult acasă acolo, cu atât mai bătător la ochi este pentru el orice greșală pe care o fac alții în prezența monarhului, în cuvânt sau în comportare. Sentimentul pentru ceea ce se cade se ivește de la sine, deoarece acolo te simți ca acasă. Tot așa se întâmplă cu conștiința unui copil al lui Dumnezeu, care a învățat să cunoască starea de har ca să umble în prezența permanentă a Împăratului împăraților. Conștiința lui iluminată prin Cuvânt indică imediat ca nepotrivite toate lucrurile lumești care s-au amestecat în gândurile, în cuvintele, în natura lui.

În parlamentul englez, vorbitorul are datoria ca îndată ce se face cunoscută în sala parlamentului prezența unui străin, care nu este deputat ales, să atragă atenția cu glas tare parlamentului: un străin este în parlament! Tot așa, și conștiința unui credincios care stă în apropierea Domnului vorbește imediat acest limbaj: aici a intrat ceva în viața și în firea ta, care este nelegiuit. Astfel se formează în inima unui copil sfințit al lui Dumnezeu o atmosferă curată, în care limbajul Duhului Sfânt nu găsește obstacole.

De aici putem înțelege cât de strânsă este legătura dintre iluminarea conștiinței și sfințirea umblării, legată cu aceasta, pe de o parte și a fi călăuzit prin Duhul Sfânt, pe de altă parte. Când norul prezenței DOMNULUI a umplut templul, preoții umani au trebuit să se retragă, altfel n-ar fi făcut decât să împiedice (2 Cronici 5,13-14 și 7,1-2).

Tot astfel, Duhul Sfânt poate să-Și descopere sfințenia și prezența în inimile copiilor lui Dumnezeu abia dacă eul omenesc s-a retras.

V. Avertizarea, pedepsirea și călăuzirea Duhului Sfânt; recunoașterea ulterioară a glasului Său.

Când micul Samuel și-a început slujba în cortul de la Șilo, în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu, încă nu cunoștea glasul DOMNULUI. El a crezut că a auzit un glas omenesc și a avut nevoie de instrucțiuni ca să recunoască glasul lui Dumnezeu (vezi 1 Samuel 3). Tot așa, mulți copii ai lui Dumnezeu nu sunt capabili la început să recunoască glasul Duhului Sfânt, în mod deosebit atunci când El vrea, avertizând, să-i oprească de la un pas, de la o decizie, de la o vorbă. Poate să nu fie vorba în nici un caz despre ceva care este rău sau neadevărat în sine,

dar Dumnezeu Își avertizează copilul, pentru că El vede începutul unui drum care duce la nenorocire sau greutate.

Suntem pe cale să ne legăm pentru prietenie, căsătorie sau afacere cu un om care mărturisește că ar fi credincios; avem un sentiment inexplicabil de grijă, de apăsare, cu toate că nici în unirea proiectată, nici în comportamentul bărbatului nu sunt de temut sau de recunoscut lucruri sau puncte de reper reprobabile. Dacă lucrul acesta este adus înaintea lui Dumnezeu în rugăciune serioasă, cu hotărârea de a face numai voia lui Dumnezeu, atunci se va vedea repede că este glasul de avertizare al Duhului Sfânt. Câți copii ai lui Dumnezeu, - care în loc să vină înaintea lui Dumnezeu, au trecut peste aceste avertizări și au înfăptuit legătura odată planificată, - n-au ajuns deja imediat după ce cuvântul hotărâtor a fost spus, la cunoștința dureroasă că drumul lor n-a fost unul dorit de Dumnezeu, n-a fost un drum de binecuvântare.

Același lucru este în cazul feluritelor aspirații care sunt îndreptate asupra câștigului de bani. Poate fi, de exemplu, o speculație de bursă, intangibilă din punct de vedere oficial. Totuși, pentru un credincios este o cale nelegiuită pentru a-și înmulți venitul. La asemenea acțiuni se face auzit un glas interior, care îi spune unui copil al lui Dumnezeu: Dumnezeu nu merge cu tine pe această cale. Este avertizarea Duhului Sfânt. Asemenea feluri și altele de câștigare a banilor (de exemplu, pentru ofițeri, comerțul profesional cu cai) aduc permanent experiențe și dezamăgiri dureroase pentru un creștin credincios; Duhul Sfânt previne asemenea situații.

Tot așa este și cu subiectul pe care suntem pe cale să-l povestim. Subiectul poate fi adevărat și inima poate fi fără ură față de persoanele despre care vrem să povestim ceva. Totuși, aici este un glas interior care avertizează: Nu spune aceasta! Atunci ne oprim; dar de câte ori nu se întâmplă că puține minute mai târziu pronunțăm totuși ce avem pe limbă. Abia s-a petrecut aceasta, că unul leagă una, altul leagă alta de cele spuse; discuția ia un curs calomniator, uneori chiar rău. Copilul lui Dumnezeu trebuie să spună: Eu am pricinuit aceasta. Duhul Sfânt l-a avertizat pe credincios, ca să nu se facă inapt de a fi martorul lui Isus în relația cu lumea.

Fiecare drum care îl va duce înapoi în pofta și în felul de a fi al lumii pe copilul până atunci scrupulos al lui Dumnezeu, este însoțit de avertizările Duhului Sfânt: Nu te duce cu acest bărbat! Refuză acea invitație! Nu te duce cu ei la cărciumă! Nu citi acest roman! Nu te opri în fața acestei vitrine cu tablouri imorale! și așa mai departe. Un ofițer credincios și-a cumpărat romanul „Din mica garnizoană”, cu intenția să-și facă o imagine despre aceste relații mult discutate în presă și în cercul ofițerilor. Când a ajuns la locul unde era descrisă relația adulteră a unui ofițer cu o doamnă, a simțit așa de puternică primejdia unei asemenea descrieri pentru propria lui inimă, încât a fost nevoit să rupă cartea și s-o arunce. A fost puterea Duhului Sfânt, care a vrut să păzească această inimă de necurății.

Așa cum Duhul Sfânt avertizează în unele cazuri, așa acționează în altele. Călăuzirea Duhului Sfânt, conducerea spre pașii doriți de Dumnezeu, se extinde asupra celor mai diferite domenii. El le amintește credincioșilor de săracii care au nevoie de sprijin, de bolnavii care trebuie vizitați, ba chiar de mici îndatoriri casnice, pe care suntem pe cale să le scăpăm din vedere. El ne silește, cum dovedesc multe exemple, să-i trimitem într-o zi bani unui credincios, pentru lucrarea lui Dumnezeu, astfel ca acolo unde cineva se roagă fierbinte, să intre exact în ziua potrivită, exact suma potrivită, așa cum era necesar.

Din jurnalul directorului de orfelinat, Georg Müller, să cităm aici următoarea înregistrare: „22 noiembrie. Sărăcia noastră devenise acum foarte mare. Mai mare nu fusese niciodată. Totuși, mulțumesc Domnului că mă simt la fel de liniștit ca oricând; căci sunt sigur că ne aflăm în această situație numai pentru încercarea credinței noastre. ... Am spus în dimineața aceasta: „Când nevoia este cea mai mare, ajutorul lui Dumnezeu este cel mai aproape”; este și un proverb al lumii și cu atât mai mult putem noi – copiii Lui – să privim la El în marea

noastră nevoie. Știam că trebuie să fim ajutați într-un fel sau altul, acum că ajunseseam la extrem, deoarece în nici una dintre case nu mai era nimic la îndemână pentru masa de prânz, în afară de cartofi, cu care eram aprovizionați din belșug. Și acum, admiră credincioșia Domnului! În dimineața aceasta, pe la ora zece, am fost înștiințat că a sosit o ladă adresată mie. M-am grăbit imediat spre orfelinat și am aflat că a fost trimisă din apropiere de Wolverhampton (aproximativ 20 de mile germane de la Bristol). Ea conținea 12 lire sterline pentru orfanii noștri (cam 240 de mărci) și încă multe altele. Bucuria pe care am avut-o eu și colaboratorii mei când toate aceste lucruri stăteau în fața noastră, nu se poate descrie. Ea trebuie simțită ca să înveți s-o cunoști. Când a venit acest ajutor, mai erau trei sferturi de oră până la masa de prânz. Domnul știa că orfanii nu aveau nimic de mâncare și de aceea a trimis acum ajutor.”

Acum vreo trei ani, un credincios, E. P., a pierdut trenul de întoarcere din T, de la Berlin. Deoarece acum avea neintenționat o oră timp, a hotărât să viziteze câteva surori care slujeau acolo Domnului pentru sufletele fetelor decăzute. În decursul discuției a aflat acolo spre surprinderea lui, că aceste surori au fost alungate din munca lor de influențe ostile. Ele trebuiau în câteva zile – erau cam 30 de surori – să-și părăsească slujba, câștigul și casa și nu știau încotro. E. P. dispunea în localitatea lui de o casă mare care stătea goală – el putea să le ofere acestor copii strămtorați ai lui Dumnezeu un cămin pentru iarna care le stătea în față. Dumnezeu a răspuns prin vizita și invitația lui E. P., la rugăciunile de credință ale celor treizeci de surori. Cine l-a călăuzit pe E. P. în acea seară la această vizită? N-a fost Duhul Sfânt?

Dar Duhul Sfânt nu numai că avertizează și conduce, ci El și pedepsește. Într-adevăr, El nu retrage copiilor lui Dumnezeu conștientizarea mântuirii (aceasta este atacată numai de satan), dar le retrage conștientizarea harului. Dacă El pedepsește, atunci un copil al lui Dumnezeu poate să devină profund nefericit. Conștiința poate că încă nici nu și-a ridicat glasul, omul încă n-a devenit conștient că L-a întristat și L-a dezonorat pe Domnul. Dar pe inimă se așează o apăsare inexplicabilă, o nefericire despre care la început nu se știe de unde vin. Dar de îndată ce inima și genunchii se pleacă înaintea Domnului cu întrebarea: Doamne, ce a intervenit între Tine și mine?, atunci ne amintim de ceva ce am făcut, am scris, am spus, am promis sau am neglijat – abia acum se trezește conștiința asupra acestui punct și ajungem la conștientizarea limpede asupra păcatului petrecut. Pedepsirea de către Duhul Sfânt aduce unui copil sincer al lui Dumnezeu dureri adânci. Sub această conștientizare, că bunăvoința lui Dumnezeu nu-l însoțește pe credincios, inima se întinde cu rugăciune fierbinte spre restabilire, spre a căpăta har. Astfel ajunge atunci Duhul Sfânt la ținta Lui cu asemenea suflete. De foarte multe ori credincioșii își amintesc ulterior că Duhul Sfânt i-a avertizat. O hotărâre, o acțiune atrag uneori după ele consecințe profund dureroase, care se întind peste ani și uneori peste toată viața. Ulterior ne amintim de acele sentimente de prevenire, de acea cunoștință întunecată: acest lucru nu este bun. A fost glasul Duhului Sfânt. O, dacă I-am da atenție Lui, Conducătorului sfânt și credincios, dacă am vrea să ne supunem total Lui în ascultare imediată!

„Așa vorbește DOMNUL, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu, DOMNUL, Dumnezeul tău, te învăț ce este de folos și te conduc pe calea pe care trebuie să mergi. O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu, și fericirea ta, ca valurile mării.” (Isaia 48,18.)

VI. Despre obstacolele care împiedică Duhul Sfânt să-i călăuzească pe credincioși și care îl fac pe credincios inapt pentru acest privilegiu

Călăuzirea vrea tăcere,
Dar de calci prea apăsate,
A lui Dumnezeu plăcere,
Cu a ta ai inversat.

Larma lumii, multele gânduri, planuri și dorințe proprii care asaltează inima, o fac incapabilă să dea atenție glasului Duhului Sfânt și să fie călăuzită de Acesta. Dacă punem receptorul telefonului la ureche, în jurul nostru trebuie să fie liniște, altfel nu putem înțelege limbajul omului nevăzut care vrea să ne vorbească. El a dat semnalul soneriei și știm că are ceva să ne spună, sigur foarte important, totuși, gălăgia străzii care pătrunde prin fereastra deschisă, strigătul copiilor sau muzica din camera alăturată, glumele și râsul prietenilor prezenți – toate acestea fac imposibil să prindem mesajul cu urechea sau în inimă. Acesta este un tablou al multor copii ai lui Dumnezeu, pe care Duhul Sfânt ar dori mult să-i călăuzească, dar nu-i poate călăuzi pentru că inima nu ajunge niciodată la odihnă în Dumnezeu.

În lume, oamenii își doresc „Să se întâmple mereu ceva” – dar pentru copiii lui Dumnezeu aceasta este o stare nesănătoasă. Dumnezeu vrea să le dea aptitudinea și pacea, ca ei, orice s-ar petrece în jurul lor, să rămână totuși liniștiți și să aibă ceasuri liniștite în care să poată vorbi cu Dumnezeu și Dumnezeu cu ei. Unde lipsește liniștea inimii, nu poate fi deloc vorba despre a fi călăuzit prin Duhul Sfânt.

Este important să subliniem aici, că în timpul modern, de cuvântul „călăuzirea Duhului” se abuzează în multe feluri, într-un mod trist. De câte ori nu sunt întocmite cereri în care se spune: „În necazul meu, pentru aceste 2000 de mărci a trebuit mereu să mă gândesc tocmai la dumneavoastră; sunt sigur că Dumnezeu mă conduce la aceasta, să cer de la dumneavoastră această sumă.” Ciudat că această pretinsă călăuzire a Duhului se îndreaptă mereu spre asemenea persoane, care trec drept înstărite și binefăcătoare. Una dintre aceste persoane a simțit că trebuie să răspundă la o asemenea scrisoare: Dacă Dumnezeu v-ar fi dat dispoziție să cereți de la mine, atunci cu siguranță că El mi-ar fi spus și mie ceva despre aceasta; dar până acum n-a fost cazul.

De mai multe ori auzim un vorbitor creștin începând cu cuvintele: „Dumnezeu mi-a poruncit să vorbesc astăzi despre următorul cuvânt!” El citește tare cuvântul biblic și vorbește despre orice altceva posibil, numai despre acest cuvânt, nu – să fie aceasta călăuzirea Duhului Sfânt?

Este o problemă foarte serioasă și responsabilă dacă susținem că suntem călăuziți prin Duhul Sfânt. Dacă cineva, de exemplu, susține că se bucură de acest drept, dar vine de regulă prea târziu și îi lasă să aștepte pe prietenii lui care respectă punctual ora stabilită, atunci putem să ne îndoim de călăuzirea Duhului, pentru că Duhul Sfânt este un duh al ordinii, care face totul la timpul potrivit.

Motivul principal pentru care mulți copii adevărați ai lui Dumnezeu nu au parte de călăuzirea prin Duhul Sfânt, stă în întristarea de multe ori și în mod repetat a Duhului Sfânt.

Este scris: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4,30). Cât de serios este dacă un credincios în care locuiește Duhul Sfânt, *Îl întristează*, astfel încât Hristos nu poate ajunge la autoritate deplină în acest om. Înțelegem durerea unei mame sau a unui tată, care văd umblând sub ochii lor un fiu sau o fiică ce sunt o întristare permanentă pentru părinți. Avertizările și îndemnul sunt zadarnice. Copilul se împotrivesc duhului mamei sau celui al tatălui. Vorbirea, ținuta, comportarea, folosirea banilor, pe scurt, toată viața unui asemenea copil este pentru părinți un

ghimpe care se simte neîncetat. Fiul rămâne fiu, fiica rămâne fiică, dar asemenea copii nu vor deveni niciodată ceea ce ar trebui să devină. Și nici nu sunt vreodată fericiți.

Aceasta este imaginea a nenumărați credincioși care Îl întristează pe Duhul Sfânt ca urmare a nevegheții, a necredincioșiei, a indiferenței lor. Mulți fac aceasta zilnic, oră de oră. În consecință, ei nu pot fi *călăuziți prin Duhul Sfânt*.

În loc de o viață plină de bucurie, de dreptate și de rod, ea este o viață de nemulțumire, de strâmtorări și de dezonorări ale lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este întristat *prin neascultare*. El este Cel care îi învață pe copiii lui Dumnezeu să facă voia care este sfântă și plăcută lui Dumnezeu, care vrea să-i călăuzească pe calea dorită de Dumnezeu. Putem să fi părăsit Egiptul acestei lumi, să fi străbătut Marea Roșie, să fi avut parte de binecuvântările și ajutoarele de la Mara și Elim, și totuși putem să-L întristăm pe Duhul Sfânt în continuare, pentru că nu lăsăm să ni se frângă voința proprie și nu ne supunem voinței Duhului în smerenie adevărată.

Face parte dintre caracteristicile oilor lui Isus, ca ele să-I audă glasul și să-L urmeze (Ioan 10,27) - El le vorbește prin Cuvântul și prin Duhul Său. Satan vrea să facă ineficace acest glas, să-l acopere ba prin dorințele îndărătnice ale inimii firești, ba prin larma și pofta lumii, ba prin pofta cărnii, a banilor, a trufiei sau prin pofta ochilor. Numai un copil al lui Dumnezeu, care urmează în ascultare necondiționată fiecare semn al Domnului, are parte de binecuvântările complete, dorite de Dumnezeu, de râul de pace și de valurile dreptății (vezi Isaia 48,18). Dar în celălalt caz are loc o întristare repetată a Duhului Sfânt. Atunci aflăm ce este scris cu avertizare: „*Nu este pace pentru nelegiuiți*”. Putem spune: „Pace! Pace! - când nu este pace” (Ieremia 6,14). Prin neascultarea în lucrurile mici, mulți copii ai lui Dumnezeu s-au obișnuit să-L întristeze pe Duhul Sfânt și s-au dezobișnuit să trăiască o viață smerită sub voia lui Dumnezeu. În loc de creștere este regres. Glasul laudei și al strigătelor de bucurie amuțește. Conștientizarea că nu suntem spre onoarea și bucuria Domnului, nu mai poate să dispară.

Viața sub călăuzirea Duhului Sfânt este posibilă numai pe baza sincerității. Inima poate să fie prinsă încă în rătăcire, dar voința trebuie să fie orientată spre adevăr și trebuie să fi rupt relațiile de ascultare cu tatăl minciunii, satan. Fără ca voința să fi rupt cu orice ipocrizie și minciună conștiente, nu există convertire și naștere din nou. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în dreptate și în adevăr.” Dumnezeu nu face niciodată legământ cu minciuna. „Lucrările mâinilor Lui sunt adevăr și dreptate” (Psalmul 111,7). Pavel spune despre fiecare născut din nou: „a lepădat minciuna” (adică tot ce este fals și neadevărat). Însă întrebarea este: *dacă el se lasă păzit pe această cale*. Tocmai aici fac viclenia diavolului și neveghearea copiilor lui Dumnezeu multe întristări Duhului Sfânt. Anania și Safira au trebuit să moară de o moarte fulgerătoare, pentru că L-au mințit pe Duhul Sfânt (vezi Faptele apostolilor 5,3). Ei au fost scoși din Adunarea lui Dumnezeu prin puterea Domnului prezent. De câte ori nu se întâmplă azi ca Duhul Sfânt să fie întristat prin minciuni, ipocrizie, falsă aparență a credincioșilor! Cât de necesară este întrebarea înaintea lui Dumnezeu: Stau eu cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor ca cel ce sunt cu adevărat? Un copil al lui Dumnezeu devenit nesincer este ceva înspăimântător și rușinos; nu se poate spune cât de mult se va mai scufunda.

Un domeniu deosebit al păcatului, care exclude călăuzirea prin Duhul Sfânt la copiii lui Dumnezeu, sunt păcatele temperamentului. O convertire adevărată dă naștere în mod normal la pocăință, la recunoașterea și mărturisirea păcatului. Dar ceea ce sunt înaintea lui Dumnezeu: mânia, toanele rele și indispoziția – și că ele stau sub porunca: „Să nu ucizi!” (vezi Matei 5,21-26) – aceasta o recunosc mulți abia atunci când conștiința lor este iluminată de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nici o îndoială că după voia lui Dumnezeu, temperamentul nostru păcătos înnăscut și stările noastre sufletești n-au voie să biruiască viața din Dumnezeu. *Duhul Sfânt vrea să termine cu orice temperament*. Sub autoritatea harului

Său, manifestările exterioare ale vieții, aparținând firii blestemată a ființei noastre înăscute, trebuie să coboare în groapă. Dispozițiile, toanele, purtarea de pică, a te simți ofensat sunt păcate care Îl întristează pe Duhul Sfânt. Îi facem loc diavolului și el se grăbește să-l ia în stăpânire. Cine trece dintr-o zi în alta fără să fi reglementat înaintea lui Dumnezeu orice păcat de mânie, va avea pagubă mare. Aceste păcate nu sunt comise numai în: vorbe, priviri, înfățișare, gesturi, tonul glasului, în răspunsuri neprietenoase, în tăcere indispusă, în dovezi de dragoste omise sau în scrisori neprietenoase, ci la fel de mult în acele lanțuri impredictibile de gânduri amare, ranchiunoase, rănite, pe care le țese diavolul. Nu-L întristați pe Duhul Sfânt! – El nu poate exercita acțiunile harului în asemenea inimi. El se retrage. Duhul rugăciunii, bucuria pentru Cuvânt, bucuria pentru Domnul dispar complet. De aceea avertizează Cuvântul lui Dumnezeu: „Mânați-vă și nu păcătuiți! Să nu apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului!” (Efeseni 4,26-27).

Apoi, imediat după acest verset este vorba despre cinste, despre conștiinciozitate în câștig și hărnicia în muncă. „Cine fura să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea la cel lipsit” (Efeseni 4,28). Câștigul necinstit, tot ce după adevărul divin face parte din domeniul furtului, aduce pe conștiință o povară care împiedică acțiunea Duhului Sfânt – El este întristat. Cum ar putea El să fie eficace în inima unui om care L-a dezonorat așa pe Dumnezeu! Un asemenea păcat, oricât de fin ar fi îmbrăcat în haina onestității, trebuie adus întâi la lumină înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, bunul nedrept trebuie restituit. Cuvântul lui Dumnezeu extinde câștigul ilicit dincolo, asupra păcatului neglijării muncii dorite de Dumnezeu. Este un cuvânt foarte serios pentru credincioșii care în îndeplinirea muncii lor pământești sunt necinstiți sau renunță la câștigarea pâinii fără să fi fost conduși la acesta de Domnul. Și aici este întristat Duhul Sfânt. La întrebarea: Cum se face că acest copil al lui Dumnezeu sau celălalt, care a făcut un început așa de bun, a ajuns acum într-o stare așa de rea?, în unele cazuri se răspunde așa: Aici s-au petrecut lucruri necinstite, poate și risipă, neloialitate în folosirea banilor sau neloialitate în îndatorirea pământească, prin care Duhul Sfânt a fost întristat, efectul harului Său a fost împiedicat, omul a decăzut.

Și domeniul păcatului cuvintelor nelegiuite este aici de o mare importanță. Este scris: „Nici un cuvânt murdar să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud. Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare și orice defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate. Și fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4,29-32). Poate că aceste „cuvinte murdare” nu sunt mânjite direct cu murdăria păcatului – de exemplu, glumele vesele, aluziile comice – dar este suficient dacă discuțiile inspiră spiritul care vine de jos. De obicei introducerea este mai mult nevinovată, dar nu durează mult și limba este aprinsă de iad pentru discreditarea amuzantă a celor absenți, pentru bârfă calomnioasă, pentru glume imorale. Un credincios care se lasă antrenat în vorbăria lumii, cunoaște într-adevăr începutul vorbirii lui, dar sfârșitul și efectul le fabrică satan. Nenumărate sunt întristările Duhului Sfânt în acest domeniu, incalculabilă este paguba în viața launtrică. Dacă spiritul lumii a luat în folosință buzele și limba credincioșilor, nu va dura mult și aceste limbi și buze vor da la iveală: amărăciune, iuțime, mânie, strigare și defăimare (aici nu se referă la defăimarea Duhului Sfânt, ci la defăimarea persoanelor absente, a autorităților și așa mai departe). Aceste lucruri sunt într-adevăr recunoscute ca păcate de către orice credincios, dar puțini se gândesc că toate aceste lucruri Îl întristează pe Duhul Sfânt și prin aceasta împiedică sfințirea și creșterea vieții launtrice.

Dacă privim în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu viața și starea particulară a credincioșilor, nu este greu de înțeles de ce așa de mulți copii ai lui Dumnezeu nu simt *nimic* din privilegiul lor de a fi călăuziți prin Duhul Sfânt.

VII. Încheiere

DOMNUL a spus poporului Său: „Cumpănește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie bine rânduite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, depărtează-ți picioarele de la rău!” (Proverbe 4,26-27.) Israel a respins disciplina Dumnezeului său credincios. – „În toate necazurile lor El a fost întristat și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit: El i-a răscumpărat în dragostea și în îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat, din vechime, în toate zilele. Dar ei s-au răzvrătit și *au întristat pe Duhul Lui cel sfânt*; iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.” (Isaia 63,9-10.) Israel a trebuit dat pradă din cauza infidelității și a idolatriei sale. Totuși, DOMNUL a dat prin Isaia o făgăduință despre un timp viitor de har, în care poporul Său nu va mai rătăci, un timp când va fi așa: „Ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi. Și urechile tale vor auzi un cuvânt în urma ta, zicând: *„Aceasta este calea, umblați pe ea”*, când veți merge la dreapta sau când veți merge la stânga!” (Isaia 30,20-21.) Pentru Israel încă n-a venit acest timp de binecuvântare; el este încă departe, rătăcit departe de Dumnezeul său salvator și în fața lui mai este timpul întunecat al necazului, vremea Antihristului, din care va fi salvată apoi o rămășiță, adusă în timpul binecuvântării totale. (Isaia 4,3 și 11,1-16.) Dar pentru credincioșii cărora Dumnezeu le-a Duhul Său Sfânt și Cuvântul Său, acea făgăduință s-a împlinit. Marele Învățător care „vă va învăța toate și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14,26), adică Duhul Sfânt, a venit, locuiește în cei credincioși. Când sunt în primejdie să se abată la dreapta sau la stânga de pe calea îngustă, ei pot auzi glasul Lui: *Aceasta este calea, umblați pe ea!* Ei vor fi călăuziți prin Duhul Sfânt ca fii ai lui Dumnezeu; El vrea să facă astfel, ca ei să-L privească cu fața descoperită, în: pace, bucurie, mulțumire și nădejde pe minunatul lor Domn ceresc, să fie preschimbați în același chip, asemenea Lui. Vrei tu aceasta, copil al lui Dumnezeu? Atunci nu-L întrista pe Duhul Sfânt, ci urmează călăuzirea Lui, adâncește-te mult în Cuvântul lui Dumnezeu și învață să cunoști glasul care te înștiințează în ziua încercării și în ziua binecuvântării: *Aceasta este calea, umblați pe ea!*

Nr. 13 Călăuzire divină

Te duc cu ochii Mei pe cale,
Unde mergi, după tine vin,
Eu îți croiesc și drum și cale,
Și-n vale și pe culmi te țin.
Fața-Mi te va-nsoți prin zări,
Te duce peste mări și țări.

Te duc cu ochii Mei pe cale
Și-n har mă uit la tine-n jos,
Nu vei aluneca la vale,
Te-ncrede-n Mine bucuros!
Te duc cu brațul Meu întins,
Prin pustii, în locul promis.

Te duc cu ochii Mei pe cale
Zi după zi și ceas de ceas,
În vremuri bune sau fatale,
Cum ți-am promis Eu: pas cu pas.
Cu tine merge fața Mea,
Până când tu Mă vei vedea.

A.W.-W.

~~~~~

„Fiii lui Israel porneau după porunca DOMNULUI și își întindeau corturile după porunca DOMNULUI; ei rămâneau în tabără atâta timp cât norul rămânea deasupra cortului, Când norul rămânea mai mult timp deasupra cortului, fiii lui Israel ascultau de porunca DOMNULUI și nu porneau. Când norul rămânea puține zile deasupra cortului, ei își întindeau corturile după porunca DOMNULUI și porneau după porunca DOMNULUI.” (Numeri 9,18-20.)

Nr. 14 Slava Sa

Ce anume ne leagă oare,
Ce ne ține strâns adunați,
Ce-aduce-n despărțiri iertare,
Ne ține-n pace-mbrățișați?
Noi L-am găsit pe Isus, care
De moarte, păcat ne-a salvat:
Tihnă-i în rănile Sale, –
Noi slava Sa am admirat.

El a murit ca să ne scape
De noi și de-un străin avânt;
Răscumpărați din rele ape,
Prin puterea sângelui sfânt.
Sfințiți prin adevăru-n sine,
Cu totul Lui ne-am dedicat,
Privim la a Lui limpezime, -
Noi slava Sa am admirat.

Sângele Lui stinge ranchiună,
Zidul l-a surpat moartea Lui,
Pe răspândiți crucea i-adună,
O pâine-i pentru toți ai Lui.
Sângele de-ntâi-născut spală
De ură, invidii, păcat,
Ne unește-n forma vitală, -
Noi slava Sa am admirat.

Botezați, îngropați în a Lui moarte,
Morți pentru lume și păcat,
Nu mai trăim pentru noi; în toate
Doar unui Domn ne-am prezentat.
Un trup, un Duh, un Dumnezeu și Tată,
Iată, peste timp ne-a înălțat,
Peste-a partidelor lumii ceartă, -
Noi slava Sa am admirat.

Suntem dintr-o sămânță-anume,
Aparținem lui Dumnezeu,

Așa că purtăm și un nume,
Vestim slava Numelui Său.
Aceasta nu vrem s-o pierdem
Prin spiritul de dezbinat:
Acum putem iubi, căci credem, -
Noi slava Sa am admirat.

Noi nu-ntrebăm: „Din care popor,
Din care tabără vii tu?”
Noi toți umblăm sub același nor,
O oaste, un Domn, un popor.
Purtăm a-mpăratului straie,
Un drum, un țel, o luptă de dat
Într-un Duh de călăuzire, -
Noi slava Sa am admirat.

Ce-a despărțit Dumnezeu, rămâne;
Aici Hristos, acolo Belial!
Ce-a unit, în pace rămâne:
Să se-adune poporul ales! –
Domnu-i aproape, străjerii strigă:
„Adunare, gata să fii!”
Stăm la picioarele tronului,
La izbucnirea slavei Lui. –

Aleasă din popoarele toate,
Încredințată veșnic Mielului,
Intră-n Sion, pe porți de perle,
Frumos gătită, Mireasa Lui.
Atunci noi, toți răscumpărații,
Răpiți din durerea cea grea,
Aduce-I-vom laudă, ovații
Și vom contempla slava Sa.

B. K.